

Ο Δημήτρης (Μίμης) Σαρδούνης γεννήθηκε στην Πάτρα το 1865.

Γίνεται ψάλτης σε νεαρή ηλικία στο ναό της Ευαγγελίστριας και καθηγητής της βυζαντινής μουσικής. Το 1890 εγκαταλείπει τα «κεκτιμένα» κι αποφασίζει να αφοσιωθεί στην τέχνη του θεάτρου σκίων. Συγκροείται και συγκροούνται μαζί του η εκκλησία, η κοινωνία (η ονομαζόμενη «καλή»), η ίδια η οικογένειά του. Οι λαϊκοί άνθρωποι, αυθόρμητα τον πλησιάζουν, τον συμπαραστέκονται και τον ενθαρρύνουν στο εγχείρημά του.

Θα γίνει ο κορυφαίος караγκιζοπαίχτης όλων των εποχών κάτω από το «καλλιτεχνικό» όνομα Μίμαρος. Ο Σαρδούνης θεωρείται ο ιδρυτής του ελληνικού Καραγκιόζη, γιατί τελειοποίησε την τεχνική του παιξίματος και πλούτισε το ρεπερτόριο με νέα θέματα από την ελληνική ιστορία. Αυτός καθιέρωσε στη «σκηνογραφία» του πανιού, το σεράι του Βεζίρη και την καλύβα του Καραγκιόζη - σύμβολο του πλούτου και της δύναμης το ένα και της φτώχειας και της κακομοιριάς το άλλο – ενώ δικές του δημιουργίες είναι και οι γνωστοί συμπρωταγωνιστές στις ιστορίες του Καραγκιόζη όπως ο «σιορ Διονύσιος», ο «μπάρμπα – Γιώργος», ο «Μορφονιός» και άλλοι. Ο Καραγκιόζης ήταν το πρώτο λαϊκό θέαμα στο νεόκοπο τότε ελληνικό κράτος και γρήγορα έγινε πολύ δημοφιλές ανάμεσα σε όλο τον φτωχό λαό, τόσο των πόλεων όσο και της υπαίθρου καθώς εξιστορούσε τόσο δημοφιλή πατριωτικά θέματα από της εποχή της επανάστασης του 1821,όσο κι από τη τότε σύγχρονη κοινωνική ζωή τα οποία ανταποκρίνονταν στο λαϊκό αίσθημα. Για ένα διάστημα ο Καραγκιόζης αποτέλεσε τη μοναδική ψυχαγωγία των Ελλήνων. Ο κλασικός τύπος του Έλληνα, τον οποίο αντιπροσωπεύει, του έδινε τη δυνατότητα να δίνει και να εκφράζει τα πλατιά λαϊκά στρώματα.

Η πολιτική κατάσταση στη Πάτρα (1890-1900)

Στα τέλη του 19ου αιώνα, η Πάτρα είναι το πρώτο εξαγωγικό-εμπορικό λιμάνι του νεοσύστατου τότε ελληνικού κράτους και η πύλη της Ελλάδας από και προς την Ευρώπη. Ταυτόχρονα αναπτύσσεται η βιομηχανική παραγωγή κυρίως με την επεξεργασία και εξαγωγή της σταφίδας προς την Ευρώπη. Αποτέλεσμα αυτών ήταν η ανάπτυξη ενός μεγάλου εργατικού κινήματος, στο οποίο οι νέες τότε αναρχικές και σοσιαλιστικές ιδέες να βρουν ένα «πρόσφορο έδαφος» για την ανάπτυξη τους. Σε αυτό, καθοριστική συμβολή έχουν και αναρχικοί, κυνηγημένοι κυρίως από την Ιταλία και άλλα ευρωπαϊκά κράτη, οι οποίοι ριζώνουν στην πόλη μεταφέροντας τις αναρχικές και σοσιαλιστικές ιδέες στο νεόκοπο τότε Ελληνικό κράτος. Σε συνεργασία με Πατρινούς εργάτες και αστούς που είχαν γοητευτεί από τις ιδέες αυτές, ιδρύονται εργατικά συνδικάτα και πολιτικοί σύλλογοι, με προεξέχων αυτών τον «Δημοκρατικό Σύλλογο Πάτρας». Τη τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα είχαν ενταθεί οι διώξεις της αστυνομίας της Πάτρας εναντία σε κάθε φιλελεύθερη φωνή στο χώρο των νέων κοινωνικών αναρχικών και σοσιαλιστικών κινήματων, που ο Μίμαρος φανερά συμπαθούσε. Ο «δημοκρατικός σύλλογος Πάτρας», η πρώτη οργανωμένη αναρχική συλλογικότητα της Έλλάδας σχεδόν διαλύεται, πολλά μέλη του φυλακίζονται, ενώ όσα γλυτώνουν συμμετέχουν στην ίδρυση του «Παναχαϊκού Γυμναστικού Συλλόγου» (1891). Ο λόγος που οι αναρχικοί εμπλέκονται με τον σύλλογο δεν είναι άλλοι παρά η συγκάλυψη έναντι του κράτους και της καταστολής από την τοπική αστυνομία, ώστε υπό την κάλυψή του να μπορούν να συνεχίσουν την πολιτική τους δράση και την πολιτική επιμώρφωση των εργατών και των άλλων πολιτών της πόλης. Η Αναρχική εφημερίδα «Επί τα Πρόσω»

Μίμης Σαρδούνης

ο φιλοαναρχικός μεγαλύτερος **Καραγκιζοπαίχτης** όλων των εποχών

δίδεται και οι συντάκτες της παίρνουν και αυτοί το δρόμο για τη φυλακή.

Ο τερορίστας Δημήτρης Μάτσαλης και ο αστυνομικός διευθυντής Στυμφαλιάδης.

Το 1892 ο αστυνομικός διευθυντής Πατρών Στυμφαλιάδης, ακολουθεί το παράδειγμα του Αθηναίου ομόλογου του Μπαϊρακτάρη. Στις επίσημες διακηρύξεις του τόνιζε ότι στην Πάτρα δεν έχουν θέση οι μάγκες, οι χασικλήδες, οι ικακοποιοί, οι αμαντζήδες και οι караγκιζοπαίχτες, αλλά στην πράξη τον ενδιέφεραν περισσότερο οι μαχητικοί εργάτες,

τα μέλη των κοινωνικών οργανώσεων και όσοι συμπαθούσαν τις νέες ιδέες του αναρχισμού. Σε κάθε ευκαιρία τους κατηγορούσε για απείθεια και διασάλευση της τάξης, για υποκίνηση σε στάση, απαγόρευε τις συγκεντρώσεις τους, ακόμη και τις συλήτσεις τους, σαν προπαγάνδα και προσηλυτισμό σε μη αναγνωρισμένη θρησκευτική αίρεση. Ακόμη κι όταν ο Καραγκιόζης του Σαρδούνη άρχισε να κερδίζει συμπάθειες μέσα στους εμπόρους και στους αστούς, ο Στυμφαλιάδης παρέμεινε εχθρικός και καχύποπτος. Μια μέρα ο Στυμφαλιάδης καλεί τον Σαρδούνη στο γραφείο του και του ζητά με πλάγιο τρόπο να γίνει «συνεργάτης» του, λόγω ότι η εργατική τάξη της εποχής κατακλύζει τις παραστάσεις του και ο Μίμαρος είναι πολύ αγαπητός σε αυτή. Χαρακτηριστικός είναι ο μεταξύ τους διάλογος:

Σ.: «Καλώς το παλικάρι με τις καδένες του». Μ: «Με καλέσατε και ήρθα, κύριε διοικητά.» Σ: «*Σαρδούνη, γνωρίζεις ότι ο Καραγκιόζης σου συγκεντρώνει υπόκοσμο. Ανάμεσα, λοιπόν, στους θεάτες σου κρύβονται πολλοί ύποπτοι. Εσύ τους ξέρεις ή τους μαθαίνεις. Θα θέλαμε να μας ενημερώνεις πότε πότε.*» Ο Σαρδούνης αρνήθηκε να γίνει χαφιές του, αλλά ύστερα από λίγες μέρες τον ξανακάλεσε. Αυτήν τη φορά ήθελε να τον τρομοκρατήσει: «*Σαρδούνη, ο Καραγκιόζης σου γίνεται άντρο των δολιοφθορών της κοινωνίας.*» Μ: «Ποιοι είναι αυτοί, κύριε διοικητά.» Σ: «*Αναρχικοί και τερορίστες, δεν τους γνωρίζεις;*» Μ: «*Δεν γνωρίζω, κύριε διοικητά.*» Σ: «*Κάνεις τον παλικάρά, αλλά έχω τη δύναμη να σε συντηρήω. Πρόσχε, Σαρδούνη, θα φας το κεράλι σου.*»

Από το 1893 οι έλεγχοι της αστυνομίας είχαν πυκνώσει, έφτανε μια λέξη-κλειδί για να σε σύρουν σε αναρίθ्वητες. Ο Καραγκιόζης του απέφευγε να λείι ύποπτες κουβέντες, είχε γίνει πολύ προσεχτικός. Οι λέξεις «αργία Κυριακής» (Η αργία της Κυριακής δεν είχε ακόμη καθιερωθεί, έγινε το 1910 και αποτελούσε πρώτο αίτιμα των εργατικών κινητοποιήσεων), «απεργία», «δικαιώματα», «κοινωνισμός», «σοσιαλισμός» και «αναρχικές ιδέες» ήταν απαγορευμένες.

Ο τσαγκάρης Δημήτρης Μάτσαλης, μέλος της «αναρχικής ομάδας Πάτρας», ήταν επιστήθιος φίλος του Μίμαρου. Άνηκε στον αναρχικό «χώρο» της εποχής και μάλιστα στη πιο ριζοσπαστική τάση του, που ήταν υπέρ της ένοπλης μαχητικής δράσης (τερορίστες). Τον Γενάρη του 1896, ο Μάτσαλης, σκοτώνει με μαχαίρι τον τραπεζίτη Διονύση Φραγκόπουλο και τραυματίζει τον μεγαλέμπορα Ανδρέα Κόλια. Στη συμβολή των οδών Γεροκοστοπούλου και Ρήγα Φεραίου στο κέντρο της πόλης, μέρα μεσημέρι. Ο Μάτσαλης συνελήφθη αμέσως. Στην

απολογία του είπε: «*Οτι έκανα, το έκανα χάριν της Ιδέας. Κανένας δεν μ’ έβαλε. Μόνος μου ηγήρησα. Φονεύσας δεν απέβλεπα εις τα πρόσωπα, αλλά εκτύπησα το Κεφάλαιον. Είμαι αναρχικός και ως αναρχικός είμαι υπέρ της βίας ως αναρχικός είμαι υπέρ της τρομοκρατικής βίας.*» Τρεις μέρες μετά τη σύλληψη του βρέθηκε νεκρός μέσα στη φυλακή, διαμελισμένος από καφούλι δυναμίτιδας. Η επίσημη εκδοχή ήταν αυτοκτονία. Δύο χρόνια πριν, στις αρχές Ιουνίου του 1894, ο Σαρδούνης άρχισε τις καλοκαιρινές παραστάσεις του στα Ψηλαλόνια, στο καφενείο του Γιακά. Από τις πρώτες παραστάσεις φαινόταν ότι εκείνο το καλοκαίρι θα είχε μεγάλη επιτυχία. Σε μια από τις πρώτες παραστάσεις ήρθε ο φίλος του ο Μάτσαλης. Ο Μάτσαλης δεν ερχόταν συχνά στις παραστάσεις του, γιατί διαφωνούσε πολιτικά με τα έργα του. Ήταν η εποχή που, μαζί με τη φτώχεια, είχε αρχίσει να φουντάνει και ο πατριωτισμός, και ήταν εξοργισμένος με τα πατριωτικά έργα. Αυτός ήθελε τον Καραγκιόζη επαναστάτη. Ακολουθεί ο χαρακτηριστικός διάλογος μεταξύ Μάτσαλη και Σαρδούνη:

Μ: «τι πατριωτικές αρλούμπες λείε ο Καραγκιόζης ρε Μίμη !» Σ: «Μα τι θέλεις να κάνεις;» Μ: «Να δείξει το δρόμο της επανάστασης.» Σ: «Μα δεν γίνεται, ο Καραγκιόζης είναι ένας καταφερτζής που προσπαθεί να επιβιώνει. » Μ: «Γράψε ένα έργο να γίνεται.» Σ: «Τι να γίνεται; »

Μ: «Να εξεγείρεται κατά της αδικίας, να χτυπά την πλουτοκρατία στην καρδιά.» Μετά από λίγες μέρες ο Μάτσαλης ξαναπήγε στη παράσταση χάριν της φιλίας του με τον Σαρδούνη. Ο Μίμαρος χάρηκε που τον είδε στην παράσταση και θέλησε να τον ευχαριστήσει. Έτσι, στην εισαγωγή του αποφάσισε να του παίξει μια νέα σκηνή, χωρίς να σκεφτεί τις συνέπειες:

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: *Καραγκιόζη μου, σου έχω παραφάσισε να του παίξεις μια νέα σκηνή, χωρίς να σκεφτείς τις συνέπειες:* ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: *Καραγκιόζη μου, σου έχω βρει μια καλή δουλειά.* ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: *Τι δουλειά ρε Χατζατζάρη; ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Μάγειρας στο σεράι.*

Μίμαρος

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: *Α μπα, σήμερα δεν δουλεύω. ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Γιατί, ματάκια μου; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Είναι Κυριακή, ρε Χατζατζάρη. (Ξαπλώνει κάτω.) Κυριακή... αργία.* ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: *Τι λες, Καραγκιόζη μου; Δεν ισχύει αυτό.* ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: *Πώς δεν ισχύει; Το λένε οι Δέκα Εντολές, ρε, τη δε ημέρα τη εβδόμη, αργία...* ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: *Τι είναι αυτά που λες, ματάκια μου; Πήγαينه στη δουλειά σου, η*

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: *Α μπα, σήμερα δεν δουλεύω. ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Γιατί, ματάκια μου; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Είναι Κυριακή, ρε Χατζατζάρη. (Ξαπλώνει κάτω.) Κυριακή... αργία.* ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: *Τι λες, Καραγκιόζη μου; Δεν ισχύει αυτό.* ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: *Πώς δεν ισχύει; Το λένε οι Δέκα Εντολές, ρε, τη δε ημέρα τη εβδόμη, αργία...* ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: *Τι είναι αυτά που λες, ματάκια μου; Πήγαينه στη δουλειά σου, η*

Ελλάδα, Ισπανία, Τυνησία, Αλγερία, Χιλή, ΗΠΑ, Ισραήλ, Συρία, Αιγυπτος, Αγγλία. **Εμείς** από αλλού με άλλους όρους **φωνάζουμε:** Να μεγαλώνει, **η φωτιά** να μεγαλώνει, να γίνεται ολοένα **ψηλότερη**, **εξαρπάζοντας** **ιαματικά** τον **πλανήτη**.

δουλειά δεν έχει αργίες. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: *Ε, τότε κάνω απεργία, ρε Χ-ατζατζάρη. Α-περ-γί-αααα...* Η σκηνή άρεσε και οι θεατές ενθουσιασμένοι φώναζαν και χειροκροτούσαν. Ο Σαρδούνης ξεχώρισε τη φωνή του Μάτσαλη να επανεί τον Καραγκιόζη: «Μπράβο, αδερφέ Καραγκιόζη, πες τα.» Όταν τελείωσε η παράσταση, δυο αστυφύλακες ήρθαν και τον συνέλαβαν και, χωρίς να του επιτρέψουν ούτε να μαζέψει τα εργαλεία του, τον οδήγησαν αμέσως στη Διεύθυνση. Εκεί τον περίμενε ο ίδιος ο Στυμφαλιάδης: Σ: «*Τι παλικάριες είναι αυτές, Σαρδούνη, για αργίες και απεργίες;* ». Μ: «*Μια κουβέντα τον Καραγκιόζη ήταν, κύριε διοικητά.*» Σ: «*Παλικάράς, λοιπόν, ο Καραγκιόζης... Μόνος του το αποφάσισε ή εσύ τον έκανες παλικάρά;*» Ο Μίμαρος πήγε να δικαιολογηθεί, αλλά ο διοικητής δεν σήκωνε κουβέντα: Σ: «*Άκουσε, Σαρδούνη, αν άλλαξες τον Καραγκιόζη να μας ρίξεις στάχτη στα μάτια και τώρα μαζεύεις τους δολιοφθορείς της κοινωνίας, αναρχικούς και τερορίστες, εγώ θα σε σταματήσω. Σ’ το 'πα ότι θα φας το κεφάλι σου. Θα βλαστημήσεις την ώρα που δεν τον άφησες Ανατολίτη και χαμαμτζή.* »

Τον κατηγορήσε για απείθεια κατά της αρχής, υποκίνηση σε στάση και προσηλυτισμό στον κομμουνισμό και τον έκλεισε μέσα μέχρι να σχηματιστεί η δικογραφία. Ο Σαρδούνης καταλάβαινε ότι η συμπεριφορά του Στυμφαλιάδη ήταν αποτέλεσμα της πολιτικής κατάστασης, αλλά αποτελούσε και την εκδίκηση του Στυμφαλιάδη επειδή είχε αρνηθεί να συνεργαστεί μαζί του.

Ο Σαρδούνης πέθανε πάμπτωχος από πνευμονία το 1912.
* *Για τη συγγραφή του κειμένου χρησιμοποιήθηκαν εκτενή αποσπάσματα από το βιβλίο του Βασίλη Χριστόπουλου «Στο φώς της ασεπιλίνης» (εκδ. Κέδρος 2002) το οποίο αναφέρεται στην ζωή και το έργο του Μίμη Σαρδούνη.*

■/ Ευάγγριος Αληθινός

"Οκτώβριος – της μελαγχολίας και των κρυολογημάτων ο μήνας, και τα σπουργίτα–το προλεταριάτο τον φτεροτόν, καταλαμβάνουν στις εγκαταλειμμένες αγρούκιες τις φολιές..."

Joseph Brodsky

άουλο: ιστορία, περιεχόμενο και το ανταγωνιστικό κίνημα

Η ιστορία του ασύλου είναι γραμμένη από τους αγώνες που δόθηκαν μέσα από αυτό αλλά και την κρατική καταστολή που το κατέλυσε βίαια

ΑΡ. ΦΥΛΑΟΥ 15 ● ΚΡΗΤΗ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2011 ● ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

■ ια όνενρά σου πάγωσες σιην αγωνία μιας πληγής

Περίβιας...

Κάθε φορά που η βία δείχνει το πραγματικό της πρόσωπο γεμίζει ο κόσμος από διάφορους “σοκαρισμένους” που “πέφτουν από τα σύννεφα”, “θλίνονται” το ένα λεπτό και το αμέσως επόμενο ζητάνε ή υπόσχονται “μέτρα”, «κάθαρση», «μαχαίρι που θα φτάσει στο κόκκαλο» και άλλα φαιδρά. Η έξαρση της βίας δεν είναι παρά αποτέλεσμα της κοινωνικής εξαθλίωσης, της πολιτικής κατάρρευσης, του σκοτεινού παρόντος αλλά και ενός μαύρου μέλλοντος που φαντάζει σίγουρο.

«Το όπιο του λαού»

Η βία στα γήπεδα είναι ένα κομμάτι της συνολικής βίας που παράγει η κοινωνία. Το ότι συναντά πρόσφορο έδαφος στους “οπαδούς” οφείλεται στο γεγονός ότι το ποδόσφαιρο σκόπημα λειτουργεί ως βαλβίδα εκτόνωσης των μαζών στην Ελλάδα, αλλά και παγκόσμια. Δεν είναι υπερβολικό να αναφέρουμε πως το ποδόσφαιρο αποτελεί κομμάτι του μηχανισμού χειραγώγησης τον οποίο το σύστημα χρησιμοποιεί ειδικά σε δύσκολες περιόδους κοινωνικών αναταραχών. (Π.χ.: ευρωπαϊκή πορεία του ΠΑΟ επί χούντας, “αποκάλυψη” της μαφίας των σπτιμένων εν μέσω κρίσης)

«Εδώ ο κόσμος καίγεται και αυτοί σκοτώνονται για τις ομάδες»

Όχι. Σκοτώνονται για τις ομάδες γιατί ο κόσμος πάει κατά διάολου. Η αιτία οι οποίες οδηγούν ένα νέο άνθρωπο στη βία του “μαγικού κόσμου ποδοσφαίρου” είναι οι ίδιες που γεννούν τα σημερινά κοινωνικά αδιέξοδα Η απογοήτευση ενός νέου στις μέρες μας βλέποντας τα χειρότερα να έρχονται, τον οδηγεί στην εξατομίκευση, στον ψυχολογικό εγκλεισμό. Η εξατομίκευση οδηγεί στην πραγματική ανάγκη για ένταξη σε ένα σύνολο με κοινά χαρακτηριστικά. Η αναζήτηση ταυτότητας κάτω την “ομπρέλα” του οπαδισμού αποτελεί διέξοδο.

«Καλώς ήρθες στο Σύνδεσμο...»

Όπως έχει επωθεί πολλές φορές, το γήπεδο αποτελεί τον καθρέφτη της κοινωνίας και εκεί μέσα μπορεί κανείς να συναντήσει πληθώρα ιδεών, αντιλήψεων, πρακτικών κλπ. Ένα από τα σημεία όμως που το διαφοροποιεί (σε σχέση με άλλα κοινωνικά πεδία), είναι η ζωντάνια, ο ενθουσιασμός, η

παθολογική και ανιδιοτελής (όχι πάντα) αγάπη για τη φανέλα, ο (καλός ή κακός) «φανατισμός», και πολλά άλλα. Τα πέταλα των οργανωμένων, φαντάζουν για χιλιάδες νέους οάσεις, ενασχόλησης με κάτι όμορφο, με κάτι παραγωγικό μέσα στην μαυρίλα του σήμερα. Από τη δημιουργία “έργων τέχνης” στα πανό, τις χορογραφίες στην κερκίδα, μέχρι και τη σύνθεση και εκτέλεση μουσικής και στίχων στα συνθήματα. Αυτοί είναι κάποιοι από τους λόγους που ένας πιστοικάς θα επιλέξει την μάπλα για την “κοινωνικοποίηση” του, που θα “μπει στη φάση” και θα γίνει μέλος ενός συνδέσμου.

«ΠΑΕ, Χαζοί, Νεοναζί...»

Εδώ θα πρέπει να πούμε ότι στις τάξεις των οργανωμένων οπαδών (όλων σχεδόν των ομάδων) κρύβονται πολλές παγίδες. Είναι γνωστό, αρκετά χρόνια τώρα, ότι το γήπεδο αποτελεί το μοναδικό ουσιαστικό πεδίο «παρέμβασης» οργανωμένων ακροδεξιών , νεοναζιστικών, παρακρατικών ομάδων . Είναι ο μοναδικός χώρος (αφού η κοινωνία τους έφτυσε) που τους παίρνει να χύνουν το ρατσιστικό τους δηλητήριο και τη μισανθρωπιά τους. Μέσα από πρακτικές στρατικοποίησης (μαγκιές, τσαμπουκάδες, “κέρατα” και αυστηρής ιεραρχίας (ανάθεση «αποστολών» στους νέους, αρχηγιλίκια από τα “μεγάλα κεφάλια”) προσελκύουν και “ψαρεύουν” πιστοίρικια, τραβώντας τα στον φασιστικό τους οχετό.

Αυτοί τους οργανωμένους στρατούς έχουν χρησιμοποιήσει κατά κόρον και οι παράγοντες/ιδιοκτήτες των ΠΑΕ, προς εξυπηρέτηση φυσικά ιδίων συμφερόντων. Τους έχουν στηρίξει, τους έχουν υποβάλει και είναι γνωστά και πολλά τα παραδείγματα.

End of The Show

Τα τελευταία τραγικά γεγονότα τυφλής βίας στο Ηράκλειο (δεν είναι η πρώτη φορά) με αποκορύφωμα τον θάνατο ενός νέου μετά από σύγκρουση με άλλους συνομηλικούς του με πρόφαση το “οπαδιλίκι” ανέδειξαν την εκρηκτική κατάσταση που επικρατούσε τους τελευταίους μήνες στους δρόμους της πόλης . Αναλύσεις για τους λόγους και τα αίτια μπορούν να γίνουν πολλές. Τις αφήνουμε στο μυντιακό συρφετό των τηλε-περσόνων που θα ασκηθούν πάλι σε μακροβούτια στη θάλασσα της σπέκουλας, του ψεύδους και της υποκρισίας. Το αποτέλεσμα το ίδιο:Ένας στο χώμα, πολλοί στη φυλακή.

Υπάρχουν όμως στις τάξεις των οργανωμένων (και όχι μόνο) οπαδών και φιλάθλων, πολλοί που έχουν μια διαφορετική οπτική για το σύγχρονο ποδόσφαιρο, το οπαδικό κίνημα και την κοινωνία γενικότερα. Αντιλαμβανόμαστε πως η μοναδική μας ελπίδα για να τα καταφέρουμε ως κοινωνία να αντεπεξέλθουμε στην κρισιότητα των συνθηκών και να αντισταθούμε σε όσα μας ετοιμάζουν, ελπίζοντας σε ένα καλύτερο μέλλον για όλους μας, είναι να βρούμε όσα μας ενώνουν και να αφήσουμε στην άκρη όσα μας χωρίζουν.

Στις κερκίδες αντίπαλοι, στους δρόμους μαζί

Αφιερωμένο:

Χρεωμένος μιας λαθραία ηλικία έπ’ αόριστον

Χαμάλης κάποιας βραχνιασμένης άπαιχτης φωνής

Με μια θολούρα δεν τελειώνει σύνδρομο αχώριστο

Τα όνειρα σου πάγωσες

Και τα όνειρά σου πάγωσες στην αγωνία μιας τυφλής αναμονής

Ψάχνοντας για λεύτερους και ζωντανούς ανθρώπους

Κρατάς κρυμμένα αποθέματα μοναξιάς

Κρυμμένους πια από βιταλία τρίφυλλα που γυρίζουν

Την αμνησία κινηγάγια μόνη λύση σιγουριάς (Εν Πλω – Φαε)

** Το παραπάνω κείμενο γράφτηκε με αφορμή το τραγικό γεγονός του θανάτου ενός νέου ανθρώπου σε συγκρούσεις οπαδικού χαρακτήρα στο Ηράκλειο της Κρήτης. Για την ιστορία: μέσα από μία ιδιότυπη τοπική βεντέτα μεταξύ αντίπαλων ομάδων νεαρών, και μία συνεχώς κλιμακούμενη ακραία βία (ειδικά την τελευταία εβδομάδα πριν από το γεγονός) φτάσαμε το βράδυ της Κυριακής 4/Σεπτ. στο σημείο χωρίς γυρισμό. Μετά από μια σειρά από αλληπάλληλες συγκρούσεις σε διάφορα σημεία της πόλης, όπου οι νεαροί δέρονταν ανηλέως, κανονίστηκε το τελευταίο "ραντεβού" για "εξαθάβισμα" αργά το βράδυ στην παραλιακή λεωφόρο έξω από το Παγκρήσιο Στάδιο. Οι συγκρούσεις έληξαν με απολογισμό ένα νεκρό από μαχαυριά 21 χρόνων, και πολλούς τραυματίες, κάποιοι βαριά. Να σημειωθεί ότι καθ' όλη τη διάρκεια των συγκρούσεων η αστυνομία ήταν παρούσα αλλά δεν έκανε τίποτα για να τους σταματήσει (μάάλιστα σύμφωνα με μαρτυρίες ένας μπάτσος φώτιζε τη σκηνή με το φακό του)*

■/ Omilistas

http://omilistas.wordpress.com

■ η δράση της Frontex επεκτάθηκε στα νότια της Κρήτης

Η Frontex είναι ο κεντρικός μηχανισμός ελέγχου και καταστολής της Ευρωπαϊκής Ένωσης απέναντι στις μεταναστευτικές ροές που κινούνται προς τα σύνορά της. Σκοπός της είναι να συντονίζει και να οργανώνει τις επιμέρους συντοριακές αστυνομικές δυνάμεις των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ξεκίνησε να λειτουργεί το 2005 ενώ η Ελλάδα συμμετέχει από τον Οκτώβρη του 2010. Στα πλαίσια της δράσης της στην Ανατολική Μεσόγειο, η Frontex έχει στήσει ένα δίκτυο ελέγχου και περιφρούρισης των εξωτερικών συνόρων της Ελλάδας, της Κύπρου, της Ιταλίας και της Μάλτας. Τον Μάρτιο του 2011 επέκτεινε τη δράση της δημιουργώντας στα νότια της Κρήτης άλλη μια μονάδα επιτήρησης της μετανάστευσης.

Στην Κρήτη το ορμητήριο της Frontex βρίσκεται στον λιμενίσκο της Αγίας Γαλήνης στο νότιο Ρέθυμνο. Εκεί ελλιμενίζεται σκάφος της ακτοφυλακής μήκους 50 μέτρων που περιπολεί στα νότια παράλια της Κρήτης και στο λιβικό πέλαγος. Η δράση του πλοίου εντάσσεται στο πλαίσιο της μεικτής ευρωπαϊκής επιχείρησης «ΠΟΣΕΙΔΩΝ 2011» που εφαρμόζεται στην Ελλάδα το τελευταίο διάστημα προκειμένου να αποτραπεί η είσοδος του κύματος μεταναστών λόγω των ταραχών στη Λιβύη. Η επιχείρηση «ΠΟΣΕΙΔΩΝ 2011» αφορά την επιτήρηση στα νότια θαλάσσια σύνορα της Κρήτης καθώς και τη συστηματική παρακολούθηση και επιτήρηση των εμπορικών πλοίων που προσεγγίζουν τα

■/ Κοσμάς

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■ τύποτα για εμάς χωρίς εμάς

επιστολή από κάποια χωρία των Αστερουσιών ν. Ηρακλείου

Πληροφορούμαστε με καθυστέρηση ότι σχεδιάζεται στην περιοχή μας η εγκατάσταση ανεμογεννητριών τεραστίων διαστάσεων και σε ακτίνα πολλών χιλιομέτρων και μάλιστα με διαδικασίες του κατεπείγοντος.

Είναι βεβαίως εντελώς ανορθόδοξη και αντιδημοκρατική η μέθοδος να αλλάξεις την ζωή κάποιων κοινοτήτων χωρίς καν να τις ρωτάς. Έχουμε αρκετό μυαλό για να προσδιορίζουμε εμείς οι ίδιοι τι μας ωφελεί και δεν μπορεί συνεχώς κάποιιο προστάτες εκ των άνωθεν να προσδιορίζουν το «καλό μας».

Αλλά πέραν αυτού του ουσιαστικού γεγονότος, όσοι παίρνουν αποφάσεις με πρόσχημα ότι πρόκειται για εναλλακτική μορφή ενέργειας που δεν έρχεται σε αντίθεση με την φύση φαίνεται να αγνοούν πως πρώτοι από όλους εμείς αποδεκνύουμε καθημερινά ότι αγαπάμε τη φύση, αφού εκεί αποφασίσαμε να ζήσουμε εμείς και τα παιδιά μας. Σας δηλώνουμε λοιπόν ότι είμαστε φανατικά υπέρ των εναλλακτικών μορφών ενέργειας αλλά κάτω από αυστηρές προϋποθέσεις.

Ο Κόφινας (που μπροστά του στις θέσεις Κορφάλια και Μαδάρα η ΡΑΕ με την ΥΠ'ΑΡΙΘΜ 1961/ 2010 χορηγεί άδεια παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας ισχύος 50MW στην ΕΤΑΙΡΕΙΑ Κ.ΣΑΡΡΑΣ ΟΕ μέσω ανεμογεννητριών) και τα γύρω από αυτήν περιοχή χωριά, Εθιά Παρανύμφοι, Άγιος Παύλος, Μονή Κουδουμά, Λουσούδι, Άγιος Ιωάννης, Καπετανιανά, έχουν μια ιστορία χιλιάδων χρόνων και μια παράδοση που συνεχώς ανανεώνεται. Κάτω από τις ανεμογεννητρίες σας διδάχτηκε ο Αριστοτέλης, στο Λουσούδι δημιουργήθηκε το πρώτο πανεπιστήμιο της Κρήτης σύμφωνα με χειρόγραφα που είναι στο Λονδίνο, Ρώμη, Βουκουρέστι κ.α., αυτή τη στιγμή που μιλάμε εκεί γίνονται ανασκαφές μέγιστης σημασίας για την Κρητική και την Ελληνική ιστορία.

Ο Κόφινας που τις πλαγιές του θέλτε να γεμίσετε ανεμογεννήτριες είναι ένα από τα βασικά σκίηπτρα του μινωικού πολιτισμού. Δεν ξέρουμε εάν το γνωρίζετε αλλά χιλιάδες χρόνια πριν, άνθρωποι από τους τότε γνωστούς λαούς της Μεσογείου ερχόταν για να τελειώσουν το βιο τους και να θαφτούν στον Κόφινα. Δεν ξέρουμε επίσης αν γνωρίζετε ότι το δίκτυο των βυζαντινών μνημείων της περιοχής ξεκινάει από τον δος μχ αιώνα. Δεν ξέρουμε επίσης αν γνωρίζετε ότι σε αυτήν την περιοχή ζούνε αετοί μοναδικοί και εκτίμηση ειδικών επιστημονών σε ολόκληρη την Μεσόγειο. Και βεβαίως αυτοί οι επιστήμονες μπορούν να σας διαβεβαιώσουν ότι οι ανεμογεννήτριες θα είναι το νεκροταφείο αυτών των πολύτιμων για την περιοχή μας κατοίκων.

Δεν ξέρουμε αν γνωρίζετε ότι οι πήγες από τις οποίες υδρεύονται τα χωριά της γύρω περιοχής βρίσκονται στις πλαγιές όπου θέλτε να τοποθετήσετε τις ανεμογεννήτριες. Εμείς που ζούμε στα χωριά των Αστερουσιών γύρω από τον Κόφινα έχουμε αποφασίσει, και ειδικότερα οι νέοι άνθρωποι να αναπτύξουμε την περιοχή μας, να πάμε δηλαδή τα πράγματα μπροστά βασισμένοι στη φύση, στο αχανές του

Λιβυκού πελάγους και στα αναλλοίωτα βουνά που μας περιστοιχίζουν, μια ουσιαστικά πράσινη ανάπτυξη για τον πολύ κόσμο και όχι για τους λίγους και σε μια σύνδεση όλων αυτών με την μεγάλη πολιτιστική παράδοση της περιοχής (παλαιά και νέα).

Από την αρχή να κάνετε ακόμα και αν οι προθέσεις σας να είναι καλές καταστρέφει το βέλτιστο που πάμε να κάνουμε εμείς. Με άλλα λόγια ετοιμάζετε να διαπραξέτε ένα έγκλημα το οποίο (και να είστε σίγουροι για αυτό) εμείς θα το αποτρέψουμε με κάθε τρόπο.

Αυτά τα λίγα για την περιοχή μας συγκεκριμένα. Δεν είναι όμως μόνο τα Αστερούσια που βρίσκονται αντιμέτωπα με τέτοιου είδους σχεδιασμό. Είμαστε ενήμεροι για τα σχέδια των επενδυτών να καταστήσουν το νησί μας ένα απέραντο εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας. Έτσι πολλές είναι οι ορεινές περιοχές σε Λασιθί, Ρέθυμνο και Χανιά που θα κληθούν να θυσιάσουν τους φυσικούς τους πόρους και των φυσικό τους πλούτο, όχι για το καλό του τόπου αλλά για το καλό των επενδυτών. Η ισχύς όμως είναι εν της προϋποθέσεις.

ένωση, για αυτόν τον λόγο καλούμαστε να δημιουργήσουμε ένα κοινό μέτωπο που τους κατοίκους των άλλων νομών.

Δεν θα θάψουμε κάτω από τις ανεμογεννήτριες το μέλλον των παιδιών μας. Αγαπάμε τον τόπο μας και θα παλέψουμε να αναπτχθεί όπως το αξίζει. Καλούμε την Δημοτική και Περιφερειακή αρχή να πάρει ξεκάθαρη θέση και να ενημερώσει την τοπική κοινωνία, για το εάν συμφωνεί με τους σχεδιασμούς αυτούς που θα αλλοιώσουν εντελώς την φυσιογνωμία του τόπου και που θα τον οδηγήσει στην πλήρη απαξίωση, με ότι αυτό συνεπάγεται για τους κατοίκους του.

Υπάρχουν οι άνθρωποι και τα μέσα που θα μπορούσαν να σχεδιάσουν και να υλοποιήσουν μια ανάπτυξη που θα σέβεται τον τόπο και που θα είναι πραγματικά βιώσιμη. Είναι ζητούμενο να μην εγκαταβιστούμε σε μια στεία άρνηση αλλά να βρούμε τον τρόπο να εκμεταλλευτούμε εμείς οι ίδιοι (και όχι ντόπιοι ή ξένοι μεγαλό-επενδυτές) τις σύγχρονες τεχνολογίες και τους φυσικούς μας πόρους με στόχο την ενεργειακή μας αυτάρκεια μέσω των Α.Π.Ε

■/ Λαϊκή συνέλευση Καπετανιανών

τουριομός κι αισθητική πάνω απ' όλα!

Δεν τους έφτανε ότι άλλοι λόγω πολέμων, άλλοι λόγω οικονομικής εξαθλίωσης,αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν σε άλλους τόπους και να βρεθούν εδώ, ελπίζοντας σε μια καλύτερη ζωή. Αυτό το καλοκαίρι στα χανιά δέχτηκαν τη συντονισμένη επίθεση της πολιτείας, σε αγαστή συνεργασία με το παρακράτος και τα φασιστοειδή.

Από την αρχή του καλοκαιριού οι δημοτόμπατοι έχουν επιδοθεί σε ένα κυνήγι μικροπωλητών, μεταναστών και μη, ιδιαίτερα στις τουριστικές περιοχές των Χανίων: Χρυσή ακτή, Σταλό, Αγ.Μαρίνα, Πλατανιά. Και ως γνωστό πως δεν φτάνει το κράτος, φτάνει το μακρύ του χέρι, τα διάφορα φασιστοειδή, τα οποία πληρωμένα από ιδιωτικές συνδρομές μελών του συλλόγου επιχειρηματιών και καταστηματαρχών του δήμου πλατανιά (στον οποίο συμμετέχουν και φασίστες), υποκαθιστώντας το έργο των μπάτσων,

επιδίδονταν σε κυνήγι και ξυλοδαρμούς μεταναστών μικροπωλητών στις παραλίες, υπό τα βλέμματα των τουριστών. Σε μερικές περιπτώσεις δεν έλειψαν βέβια και οι απαντήσεις των μεταναστών των ίδιων, αλλά και κάποιες λιγοστές αντιδράσεις των τουριστών. Αντιθέτως από τη μεριά της τοπικής κοινωνίας οι αντιδράσεις ήταν ελάχιστες, ενώ υπήρχαν έντονες επευφημίες στις συζητήσεις στα τοπικά καφενεία.

16/5/2011

■/ tarantula

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

όχι στα χρυσωρυχεία του θανάτου

η Θράκη αντιτιέκεται

Ιστορικά και αντιδράσεις

Από τις αρχές της δεκαετίας του '90 γίνονται προσπάθειες από εταιρείες να εκμεταλλευτούν τα κοιτάσματα χρυσού στις περιοχές **Λόφου Περάματος** και **Σαπών**. Στις Σάπες απέκτησε το δικαίωμα για ερεύνα και εκμετάλλευση η Μεταλλευτική Θράκης θυγατρική σήμερα(μετά από διάφορες αγοραπωλησίες) της πολυεθνικής με έδρα την Αυστραλία Cape Lambert resources και στον λόφο Περάματος η εταιρεία Χρυσωρυχεία Θράκης θυγατρική της πολυεθνικής με έδρα τον Καναδά Eldorado Gol Corporation.

Η αδειοδότηση όμως της εξόρυξης δεν προχώρησε λόγω των έντονων αντιδράσεων της τοπικής κοινωνίας. Από το 1999 άρχισαν να κινητοποιούνται οικολογικές ή άλλες ομάδες καθώς και μεμονωμένοι άνθρωποι ενάντια στην εξόρυξη και με καλά τεκμηριωμένες απόψεις κατάφεραν να δώσουν μαζικά χαρακτηριστικά στην αντίσταση. Οι εξεγέρσεις ενάντια στον χρυσό στην Χαλκιδική και στην Πέργαμο της Τουρκίας (που επηρέασε πολύ τους μουσουλμάνους της Θράκης, καθώς παρακολουθούν και τα Τούρκικα μέσα ενημέρω-σης) κατάφεραν να ριζοσπαστικοποιήσουν ακόμη περισσότερο τις συνειδήσεις του κόσμου.

Τα νομαρχιακά, δημοτικά και κοινοτικά συμβούλια το ένα μετά το άλλο βλέποντας τις μαζικές αντιδράσεις βγάδουν ψηφίσματα κατά της εξόρυξης πιέζοντας έτσι την κεντρική εξουσία.

Το 2001 συγκροτείται η Διανομαρχιακή επιτροπή Ροδόπης και Έβρου κατά του Χρυσού. Σε αυτήν την επιτροπή μπορεί να συμμετέχει οποιοσδήποτε μεμονωμένος άνθρωπος ή φορέας με μίνιμουμ την συμφωνία εναντία στην εξόρυξη του χρυσού ενώ λειτουργεί αντι-γραφειοκρατικά δεν υπάρχει δηλαδή προεδρείο. Η Επιτροπή έχει διοργανώσει συζητήσεις, εκδηλώσεις ,παρεμβάσεις και συγκεντρώσεις ενώ κινείται και νομικά όποτε μπορεί ώστε να μπλοκάρει την εξόρυξη.

Τον Ιούνιο του 2011 οι λαϊκές συνελεύσεις των πλατειών σε Κομοτηνή και Αλεξανδρούπολη πήραν ξεκάθαρη θέση ενάντια στα χρυσωρυχεία και προβή-κανε σε ενημερωτικές δράσεις.

Συνέπειες από την εξόρυξη χρυσού

1)Με την εξόρυξη καταστρέφεται μόνιμα το φυσικό τοπίο αφού η περιεκτικότητα σε χρυσό είναι μερικά γραμμάρια ανά τόνο πετρώματος. Στα σημεία που θα γίνει η εξόρυξη θα απομεινουν τεράστιοι κρατήρες πράγμα που κάνει αδύνατη την αποκατάσταση.

(Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι στον λόφο Περάματος υπάρχει το δάσος μαύρης πεύκης. Το γεγονός ότι το συγκεκριμένο δάσος ενδοκίμει σε πολύ μικρό ύψομετρο είναι εξαιρετικά σπάνιο φαινόμενο για αυτό και ζητήθηκε από το δασαρχείο να χαρακτηριστεί μνημείο της φύσης. Τα αρμόδια υπουργεία αρνήθηκαν τον χαρακτηρισμό, προφανώς γιατί είχαν άλλα σχέδια για την περιοχή.)

2) Δημιουργείται σκόνη από τη θραύση του πετρώματος η οποία μεταφέρεται με τον αέρα σε τεράστιες εκτάσεις, χρησιμοποιούνται πολλοί τόνοι εκρηκτικής ύλης και όλα αυτά πολύ κοντά σε κατοικημένες περιοχές (300 μ. από το Πέραμα, 800 μ. από τον οικισμό των παλιννο-στούντων, 1.500 μ. από τις Σάπες).

3)Η εξόρυξη φέρνει στην επιφάνεια της γης μεταξύ των άλλων και θειάφι, το οποίο όταν έλθει σε επαφή με το νερό και τον αέρα γίνεται βιτριόλι και περνά στα υπόγεια νερά και τα μολύνει. Αυτό είναι το φαινόμενο της όξινης απορροής.

4)Εξαντλούνται τα χρήσιμα, για τις αγροτικές καλλιέργειες, υπόγεια αποθέματα νερού, διότι για την επεξεργασία των πετρωμάτων καταναλώνονται 70–100 κυβικά νερό την ώρα.

5)Οι λίμνες τελμάτων-αποβλήτων, που θα περιέχουν πάνω από 4.000.000 τόνους τοξικά απόβλητα, με κυανίδια ή μη, αλλά πάντοτε με σοβαρούς χημικούς ρύπους (νιτρικό οξύ, δηλαδή, κελάι, καυστική ποτάσα, βαριά μέταλλα κ.λπ.), θα μεινουν στον τόπο μας για πάνω ή και καταστροφική στο περιβάλλον θα είναι μόνιμη και μη αναστρέψιμη.

6)Όπως και να κατασκευαστούν τα φράγματα, και εν προκειμένω χωμάτινα, στις λίμνες τελμάτων, δεν εξασφαλίζουν στεγανότητα. Τακτικά δε συμβαίνουν θραύσεις φραγμάτων, συνήθως ύστερα από καταρρακτώδεις βροχές, με ολέθριες συνέπειες. Έχουν αναφερθεί 22 τέτοια δυστυχήματα τα τελευταία 30 χρόνια, με τελευταίο αυτό της Ρουμανίας στον ποταμό Δούναβη (σ.σ.: η ρύπανση μεταφέρ-θηκε σε απόσταση 700 χιλιομέτρων).

7)Πιλλήττονται σοβαρά τα αγροτικά προϊόντα, διότι θεωρούνται μολυσμένα, με κίνδυνο να κλείσουν οι αγορές για τα γεωργικά και κτηνοτροφικά προϊόντα και ιδιαίτερα τα τρόφιμα.

Εκμηδενίζεται κάθε προοπτική ανάπτυξης του τουρισμού στην ευρύτερη περιοχή.

8)Οι επιπτώσεις στην υγεία των ανθρώπων λόγω της χρήσης κυανίου είναι εμφάνιση αναπνευστικών προβλημάτων , δερματοπάθειες , μερικά είδη καρκίνων ,τετατογεννώσεις και θάνατοι.

Μερικά γνωστά ατυχήματα

Δεν χρειάζεται κάποιο ατύχημα για να επιβεβαιωθούν τα δεινά που προκαλεί η εξόρυξη στο περιβάλλον, στην παραγωγική δραστηριότητα και την ανθρώπινη υγεία. Παρόλα αυτά μερικά ατυχήματα είναι τα παρακάτω:

Στις 19 Αυγούστου 1995 στο χρυσωρυχείο Omai της Νέας Γουινέας, διαρ-ρηνγνύεται το φράγμα της λίμνης αποβλήτων απελευθερώνοντας 839 εκα-τομμύρια γαλόνια αποβλήτων στους ποταμούς Omai και Essequibo στην λεκάνη του Αμαζονίου. Ολόκληρη η περιοχή κηρύσσεται σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και οι ζωές 15.000 ανθρώπων που ζουν κοντά στο ποτάμι επηρεάζονται άμεσα.

Στις 20 Μαΐου 1998 κοντά στο χρυσωρυχείο Kumtor στην δημοκρατία του Kyrgyzstan ένα φορτηγό που μετέφερε πακέτα με κυάνιο με προορισμό το ορυχείο που λειτουργεί η канаδική εταιρεία Cameco, πέφτει πάνω από μια γέφυρα μέσα στον ποταμό Barskaun. Πάνω από 2 τόνοι κυανίου υπολογίζεται πως απελευθερώθηκαν στο ποτάμι, σε μια απόσταση μόλις 8 Χμ από ένα χωριό 7.000 κατοίκων. Συνολικά 8.000 άτομα εμφανίστηκαν στα νοσοκομεία για παροχή ιατρικής βοήθειας, από τα οποία τα 2.577 βρέθηκαν δηλητηριασμένα από κυάνιο και τα 850 νοσηλεύτηκαν. Μέχρι τις 16 Ιουνίου 4 από αυτούς τους ασθενείς βρέθηκαν νεκροί.

Στα τέλη του Ιανουαρίου 2000 στο σύγχρονο ορυχείο Esmeralda της κοινοπραξι-ας εταιρειών Aurul (αυστραλέζικων και ρουμάνικων συμφερόντων) στην περιοχή Baia Mare της Ρουμανίας, διαρρηγνυεται το φράγμα αποβλήτων, με αποτέλεσμα 100.000 κυβικά μέτρα νερού μολυσμένου με κυάνιο και βαρέα μέταλλα, να απελευθερωθούν στον ποταμό Zsamos. Μέσω αυτού το μολυσμένο νερό πέρασε στον παραποτάμο του Δούναβη Tisza, στην Ουγγαρία την οποία και διέπλευσε μέσα σε 12 μέρες -χωρίς οι επικίνδυνες συγκεντρώσεις να μειωθούν άμεσα με την φυσική τους διάλυση λόγω των μεταωρολογικών συνθηκών- και έφτασε, ευτυχώς, σε πολύ λιγότερο απειλητικές συγκεντρώσεις στον ποταμό Δούναβη και την Σερβία. Η οικολογική καταστροφή των ποταμών θεωρήθηκε ως μια από τις σοβαρότερες στον ευρωπαϊκό χώρο μετά το ατύχημα του Τσερνο-μπίλ, χιλιάδες τόνοι νεκρών ψαριών επέπλευσαν στον Tisza και η πηγή πόσιμου

νερού για χιλιάδες ανθρώπους αχρηστεύτηκε.

Ο μύθος για τις θέσεις εργασίας και τα οφέλη που θα έχει η τοπική κοινωνία

Η εταιρεία που έχει τα δικαιώματα για την εκμετάλλευ-ση των κοιτασμάτων στον λόφο Περάματος διαδίδει ότι υπάρχουν 1000 θέσεις εργασίας. 200 θέσεις για τα 8 χρόνια λειτουργίας των ορυχείων και 800 θέσεις εργασίας που σχετίζονται έμμεσα με την επένδυση (όπως για παράδειγμα η κατασκευή που θα έχει διάρκεια ενός χρόνου.)

Εκτός από προσωρινότητα των θέσεων, για τις εργασίες στα χρυσωρυχεία απαιτείται κυρίως εξειδικευμένο προσωπικό που φυσικά δεν θα είναι απαραίτητα από την τοπική κοινωνία ενώ οι εργαζόμενοι εκτιμάται ότι τελικά θα είναι πολύ λιγότεροι.

Παράλληλα σε περίπτωση που αρχίσει η εξόρυξη θα χαθούν οριστικά θέσεις εργασίας που σχετίζονται άμεσα ή έμμεσα με την γεωργία την κτηνοτροφία την αλιεία και τον τουρισμό.

Ακόμη η υπάρχουσα νομοθεσία έχει αρκετά κενά σχετικά με την αποκατάσταση μετά το τέλος του έργου. Η εταιρεία βέβαια διαδίδει ότι για την αποκατάσταση θα διαθέσει **μόνο 8 εκατομμύρια ευρώ** ενώ εκτιμάται ότι ο χρυσός που θα εξορυχτεί αξίζει πάνω από 1 δις ευρώ. Παράλληλα ενώ διάφορα παπαγαλάκια στα ΜΜΕ μιλάνε για αποπληρωμή του χρέους της Ελλάδας μέσω της εξόρυξης χρυσού να σημειώσουμε ότι τα **έσοδα του** Ελληνικού δημοσίου εξαιτίας της νομοθεσίας που ισχύει είναι πενιχρά ενώ αντίθετα οι εταιρείες έχουν υπερκέρ-δη. Βέβαια η τοπική κοινωνία είναι ενάντια στην εξόρυξη ανεξαρτήτως των κερδών που θα μπορούσε να είχε το Ελληνικό δημόσιο.

Η Τακτική των εταιρειών

Οι εταιρείες για να πάρουν την κοινωνία με το μέρος τους εφαρμόζουν κάποιες τακτικές. Στον τομέα της προπαγάνδισης είναι φανερό πλέον ότι έχουν εξαγορα-στεί 2 τηλεοπτικά κανάλια του νομού Έβρου που προβάλλουν καθημερινά τις θέσεις της εταιρείας χωρίς να υπάρχει αντίλογος. Οι διαφημίσεις σε τοπικές εφημερίδες είναι συνεχείς και εστιάζουν κυρίως στις θέσεις εργασίας προσπαθώντας να εκμεταλλευτούν την ανεργία που επικρατεί.

Αίσθηση ακόμη προκαλεί η μεταστροφή της στάσης επιφανών προσωπικοτήτων της τοπικής κοινωνίας, που στο παρελθόν υπήρξαν κάθετα αντίθετοι με την κατασκευή των χρυσωρυχείων.

Ακόμη η εταιρεία προχωράει σε χρηματοδοτήσεις συλλόγων για να δείξει την «αγάπη» στην τοπική κοινωνία. Παρόμοιες έτσι και αλλιώς ήταν και είναι οι τακτικές και στην περίπτωση των χρυσωρυχείων στην Χαλκιδική(πχ προσπάθεια χορηγία από εταιρεία εξόρυξης χρυσού για κατασκευή παιδικού σταθμού στην Ιερισσό πράγμα που δεν δεχτήκαν οι κάτοικοι.)

Βέβαια η στάση της εταιρείας να προσπαθεί να κινήσει με "λαδώματα" και χρηματοδοτήσεις δείχνει την έλλειψη ητχηρημάτων και αξιοπιστίας που την διακατέχει.

Η απάντηση της κοινωνίας σε ενδεχόμενη αδειοδότηση θα είναι δυναμική.

Είναι ιώως από τις λίγες φορές που στην τοπική κοινωνία συνεργάζονται και είναι έτοιμα να αγωνιστούν άτομα ή ομάδες που θα ήταν δύσκολο να συσπειρωθούν για οποιαδήποτε άλλο λόγο. Επίσης υπάρχει διάθεση για συμμαχία και κοινούς αγώνες με κατοίκους άλλων περιοχών που αντιμετωπίζουν το ίδιο πρόβλημα όπως οι κάτοικοι της Χαλκιδικής και του Krumovgrad στη Βουλγαρία.

Επειδή αυτό το έργο αφορά ξεκάθαρα την υπάρξη μας και τις μελλοντικές γενιές που θα έρθουν σε αυτό το κόσμο ,προειδοποιούμε το Ελληνικό κράτος να μην δώσει αδειοδότηση για την εξόρυξη και να μην προσπαθήσει να επιβάλλει το έργο με δυνάμεις καταστολής γιατί η απάντηση θα είναι πολύ δυναμική.

■/ **Αναρχικό στέκι utopia_ad**
Κατάληψη παλιάς νομικής Κομοτηνής.
www.utopia-ad.org

■ μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένα Ε.Σ.Υ.

Στις μέρες μας δυστυχώς βρισκόμαστε απέναντι σε μια (ζοφερή πραγματικό-τητα, τη σταδιακή και μεθοδευμένη κατάρρευση του (ότι απέμεινε από αυτό) Εθνικού Συστήματος Υγείας (ΕΣΥ). Οι σοβαρές ανεπάρκειες σε υποδομές, εξο-πλισμό, ελλείψεις και τον πιο βασικών υλικών και κυρίως οι δεκάδες χιλιάδες κενές οργανικές θέσεις ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού καθιστούν το ΕΣΥ ιδιαίτερα επικίνδυνο για την ασφάλεια και την ζωή των πολιτών.

(...) Μέχρι την δεκαετία του 70 δεν υπήρχε ΕΣΥ. Κάθε νοσοκομείο είχε τον δικό του σχεδιασμό, λειτουργούσε αυτόνομα και ανεξάρτητα με συμβάσεις με κάποια μόνο ασφαλιστικά ταμεία και σε καθεστώς σχεδόν δουλείας για τους ειδικευόμενους γιατρούς. Το ΕΣΥ, σχεδιασμένο αρχικά με βάση την μικρή υγειονομική περιφέρεια, προσπάθησε να έλθει κοντά στον ασθενή με τα αγροτικά ιατρεία (εκατοντάδες σε όλη την Ελλάδα) μέχρι τα μεγάλα καινούργια νοσοκομεία που κτίστηκαν εκείνη την εποχή (μερικά από αυτά πανεπιστημιακά), με την πρόσληψη προσωπι-κού αλλά κυρίως με την συνολική πρόσβαση σε υγειονομική περίθαλψη και την πλήρη υγειονομική κάλυψη του πληθυσμού. Έτσι σχεδιασμένο, παρόλο που πολύ γρήγορα αυτοακυρώθηκε και άρχισε η σταδιακή αποδόμηση του (πχ. καθιέρωση συμμετοχής στην φαρμακευτική δαπάνη) κατάφερε τότε να καλύψει σημαντικά τις υγειονομικές ανάγκες της κοινωνίας.

Παρά την υπεροχή του σε σχέση με την

προηγούμενη υγειονομική κατάσταση της

χώρας, το ΕΣΥ ήταν ένα σύστημα ουσιαστικά μετέωρο. Ορισμένα κομμάτια υγειονομικής κάλυψης, στοιχεία απαραίτητα για την ολοκλήρωση του και την πλήρη ανταπόκριση του στις ανάγκες της κοινωνίας, παρέμειναν από την αρχή εκτός ΕΣΥ αποτελώντας την αχίλλειο πτέρνα του παρά τις υποσχέσεις που δίνονται από την ίδρυση του αφεδιώς. Το κομμάτι της ψυχικής υγείας παρέμεινε για πολλά χρόνια το όνειδος και το άλγος ολοκλήρου του συστήματος υγείας, ενδει-κτικό του τρόπου με τον οποίο το κράτος αντιμετώπιζε τους υπηκόους του. Για την ιστορία θα αναφερθώ στον άθλιο και απάνθρωπο χαρακτήρα των δομών ψυχικής υγείας με τα ψυχιατρεία κολαστήρια, με καθιλωσίες και βασανισμούς ασθενών, όπως το περίφημο κολαστήριο της Λέρου. Σήμερα ακόμη παραμένουν εκεί έγκλειστοι σε άθλιες συνθήκες και με ελάχιστη ιατρική κάλυψη.

Δεμένο στον ασφυκτικό γραφειοκρατικό μηχανισμό του κράτους το ΕΣΥ, με τους αρμόδιους υπουργούς να διαδέχονται ο ένας τον άλλον (ο καθένας πιο άσχετος και πιο αμοραλιστής από τον προηγούμενο) μαζί με ένα ατέλειωτο αριθμό συμβούλων τους, παραδόθηκε σταδιακά σε ιδιωτικά συμφέρο-ντα.

Και φτάσαμε πλέον στην κατάρρευση, οι αλλαγές που έρχονται είναι σαρωτικές. Οι αρμόδιοι υπουργοί, υποτελείς της τρόικας, έχουν ήδη διαγράψει την διάλυση του ΕΣΥ. Παρά τις μεγαλόσχημες διακηρύξεις δεν υπάρχει ούτε πρόκειται να υπάρξει κανένας

■ δεν θα ζήσουμε άλλο σαν κυνηγημένα ζώα!

Την Τρίτη 30 Αυγούστου για μια ακόμα φορά αστυνομικοί μας κυνήγησαν και καταστρέ-ψανε τα πράγματα που πουλάμε για να ζήσουμε. Αυτή τη φορά κάνανε και κάτι παραπάνω.

Αυτή τη φορά μήτκαν στα σπίτια μας, μας απείλησαν και μας κλέγανε. Μπήκαν στα σπίτια μας χωρίς κατηγορίες, χωρίς εισαγγελία. Μόνο για να μας τρομάξουν, σαν κυνηγοί που ακολουθούν το τρομαγμένο ζώο στη φωλιά του. Για να γελάσουν με το φόβο του.

Αλλά ξέρουμε ότι αν τώρα φοβηθούμε και δε μιλήσουμε, αύριο τα πράγματα θα γίνουν χειρότερα. Όπως στην Αθήνα, όπου σχεδόν κάθε μέρα φασίστες δέρνουν με μαχαίρωσμον μετανάστες, ακόμα και μέσα στα σπίτια των μεταναστών.

Δεν κυνηγάνε τους μετανάστες γιατί οι μετανάστες

Για να φτάσουμε εδώ η Ελλάδα δεν ξόδεψε ευρώ. Για

σχεδιασμός. Ο περίφημος υγειονομικός χάρτης, για τον οποίο γίνεται πολύς λόγος τελευταία, για τον υπουργό και τους συμβούλους του, συνιστά απλά λογιστική κατάσταση. Όλα αποτελούν έξοδα που πρέπει να μειωθούν. Τίποτα περισσότερο. Ουσιαστι-κά ένας υγειονομικός χάρτης αποτελεί πολύτιμο εργαλείο για την καταγραφή των υγειονομικών αναγκών της κοινωνίας και του σχεδιασμού τρόπων για την επίλυση τους και θα αποκάλυπτε με τον πλέον διαφανή τρόπο τον βαθμό που υστερούν οι υποδομές από τις ανάγκες καταγράφοντας την νοσηρότητα την θνησιμότητα και το ποσοστό εμφάνισης ενός νοσήματος στον πληθυσμό. Όταν όμως το υπουργείο μιλά για υγειονομικό χάρτη εννοεί ουσιαστικά πόσες και ποιες μονάδες θα κλείσει επιχειρώντας με επιστημονικοφανή τρόπο κοινωνική συναίνεση. Η αντίστροφη μέτρηση ήδη έχει αρχίσει, ανακοινώσεις για κλείσιμο «περιττών νοσοκομείων» που βρέθηκαν λειψά, συγχωνεύσεις και ενοποιήσ-εις νοσοκομειακών μονάδων και ταυτόχρονα βασικές ελλείψεις υλικών προμήθειες υλικών υποβαθμισμένης ποιότητας, είναι μερικά από όσα επιχειρούνται.

Το πιο σημαντικό όμως στην περίοδο που διανύουμε είναι η σταδιακή κατάργηση του ανοιχτού χαρακτήρα και της καθολικής πρόσβασης στο ΕΣΥ, καθώς και η σταδιακή επιβολή πληρωμής (με κόστη που σταδιακά θα αυξηθούν και δεν θα καλύπτονται από τα ασφαλιστικά ταμεία). Η δημόσια και δωρεά υγεία για όλους, αίτημα των κοινωνικών αγώνων της μεταπολίτευσης, έχει οριστικά

τελειώσει. Σήμερα και το ελάχιστο αντίτιμο εισιτηρίου για το πολύτιμο αγαθό της υγείας είναι μεγάλο (για κάποια κομμάτια του πληθυσμού (ολοένα αυξανόμενα) που αναζητούν τρόφιμα στα σκουπίδια.

Συγχρόνως, πάνω στις ελλείψεις και την ανυποληψία του δημόσιου συστήματος υγείας, στήνεται βιομηχανία ιδιωτικών ομίλων που αποκομίζουν τεράστια κέρδη, στηριζόμενοι κυρίως στο ξενοδοχειακό κομμάτι του νοσοκομείου καθώς είναι το κύριο προϊόν που έχουν να πουλήσουν.

Η επιβολή κατάστασης κοινωνικού σοκ είναι πάγια τακτική του ΔΝΤ από τις χώρες που πέρασε, κατασκευάζοντας ανθρώπους άβουλους αδρανείς, εθισμένους στην απώλεια, ανίκανους να αντιδράσουν στην λαίλαπα των μέτρων που καθημερινά καταφθάνουν υποπεδώνοντας κάθε κοινω-νικό αγαθό. Το χειρότερο ακόμη και από την κατάρρευση του εθνικού συστήματος υγείας θα είναι να το δεχόμαστε ως αυτονόητο και να μην αγωνιζόμαστε για αυτό.

Η υγεία είναι πολύτιμότερο και αδιαπραγμάτ-ευτο αγαθό για όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους και οφείλουμε σαν κοινωνία να το υπερασπιστούμε με κάθε μέσο. Η κοινωνική έκρηξη έρχεται και το εθνικό σύστημα υγείας πρέπει να είναι το πρώτο για τους αγώνες που έρχονται.

■/ **Ν.Σ.**

παιδιάτρος, Γενικό Νοσοκομείο Ρεθύμνου

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

■/ **μικροπωλητές στη Θεσσαλονίκη**

άσυλο: ιστορία, περιεχόμενο και το ανταγωνιστικό κίνημα

ΜΕΡΟΣ Ι - Το άσυλο στη δύση

Είναι γεγονός ότι διαχρονικά στις ανθρώπινες κοινωνίες υπήρχαν τόποι ασύλου, όπου μπορούσαν να καταφύγουν διωκόμενοι είτε αυτοί ήταν πολιτικοί αντιφρονούντες είτε ληστές και δολοφόνοι. Η λέξη άσυλο αποτελείται από το στερητικό “α-” και το “συλᾶω-ώ” που σημαίνει αποσπᾶω, λεηλατώ. Δηλαδή, άσυλο σημαίνει τον τόπο καταφυγής που έχει θεσμιστεί κοινωνικά ως απαραβίαστος. Άσυλο μπορεί να ήταν ιερόι τόποι, ναοί, μέχρι ολόκληρες πόλεις που εξασφάλιζαν την παραμονή σε όποιον κατέφυγε εκεί. Στην ιστορία συναντάμε το άσυλο στις φυλές της Αυστραλίας, στους “άσπρους καταλιμωούς της ειρήνης” των ινδιάνων, τους ναούς στην αρχαία Ελλάδα και τη ρώμη, τους χριστιανικούς ναούς μέχρι τα πανεπιστήμια.

Για την ιστορία του πανεπιστημιακού ασύλου

Το άσυλο είναι άμεσα συνυφασμένο με την ίδια την ιστορία του πανεπιστημίου. Ήδη με τη σύσταση του πρώτου πανεπιστημίου, το 1088 στην Μπολόνια της Ιταλίας, έχουμε την καθιέρωση του πανεπιστημιακού ασύλου. Η πρώτη διατύπωση για το άσυλο περιλαμβάνεται στο κείμενο Authentica habita που έγινε νόμος το 1155 και αποτελεί το ιδρυτικό κείμενο για το πανεπιστήμιο του μεσαιώνα. Στη συνέχεια, κατά την περίοδο του διαφωτισμού, το πανεπιστημιακό άσυλο αποτέλεσε θεσμό διαφύλαξης της ατομικής ελευθερίας και έκφρασης, ακολουθώντας τις αξίες και τα συμφέροντα της ανερχόμενης αστικής τάξης. Ο ρόλος του ασύλου εξυπηρετούσε τη διασφάλιση και εδραίωση του μετασχηματισμού του πανεπιστημίου απέναντι στην εκκλησία και την αριστοκρατία ακολουθώντας τον μετασχηματισμό της κοινωνίας από τη φεουδαρχία στον καπιταλισμό.

Καθ’ όλη τη διάρκεια της ιστορίας του πανεπιστημίου, το άσυλο λάμβανε κυρίως το ρόλο της θεσμικής προστασίας τόσο της ακαδημαϊκής δραστηριότητας όσο και των φορέων της, φοιτητών και καθηγητών. Το πανεπιστήμιο αποτελεί στη νεότερη ιστορία τον κυριαρχικό φορέα ελέγχου, διαχείρισης και διαμόρφωσης της γνώσης. Κατά τη διάρκεια της ιστορικής εξέλιξης του έχουμε μια αντίστοιχη εξέλιξη στο ίδιο το περιεχόμενο της έννοιας του ασύλου. Δηλαδή, καθώς το πανεπιστήμιο μετασχηματιζόταν και περνούσε διάφορα ιστορικά στάδια, από τις μοναστικές χριστιανικές σχολές, στο μεσαίωνα, το διαφωτισμό και τη σύγχρονη εποχή, η προστασία του ασύλου λάμβανε διαφορετικό περιεχόμενο εξυπηρετώντας όμως παρόμοιες ανάγκες. Κάθε φορά, το άσυλο αντανάκλωσε τη σχέση του πανεπιστημίου με συγκεκριμένες κοινωνικές δυνάμεις μέσα στο ευρύτερο πλέγμα της κοινωνικής δυναμικής, της οργάνωσης της παραγωγής και των εκμεταλλευτικών σχέσεων. Έτσι, καθώς το ζήτημα διαχείρισης της γνώσης αποτελεί

“Θέλετε, δηλαδή, να είναι η ελευθερόφρων δημοκρατική συνταγματική σας τάξη πιο ανελέητη από οποιοδήποτε φεουδαρχικό καθεστώς της ιστορίας, όπου υπήρχαν τουλάχιστον κάποιοι τόποι ασύλου, ακόμα και για ληστές ή δολοφόνους; Είναι, άραγε, τόσο αλάθητη η ελευθερόφρων, δημοκρατική συνταγματική σας τάξη, ώστε κανείς να μην μπορεί να την αμφισβητήσει;”
Χάινριχ Μπελ (1972), με αφορμή την σκλήρυνση της θέσης του κράτους όσον αφορά στο πανεπιστημιακό άσυλο

ειδικό πεδίο σύγκρουσης κατά τον μετασχηματισμό των κοινωνικών δυνάμεων, το άσυλο αποτελεί το θεσμικό πλαίσιο όπου συγκεκριμένες κοινωνικές δυνάμεις προσπαθούν να διασφαλίσουν τη χρήση του πανεπιστημίου προς όφελος τους, μέσα σε ένα ευρύτερο πλαίσιο κοινωνικών διεργασιών και συγκρούσεων.

Όπως θα δούμε παρακάτω, το άσυλο στην Ελλάδα, όπως ίσχυσε κατά τη μεταπολίτευση, αποτέλεσε ιστορική υπέρβαση βασισμένη σε συγκεκριμένους τακτικούς και κοινωνικούς αγώνες, όπου η χρήση του πανεπιστημίου ξεπερνούσε κατά πολύ τα στενά ακαδημαϊκά πλαίσια και ελευθερίες.

Το άσυλο στο σύγχρονο πανεπιστήμιο

Το πανεπιστήμιο, όπως το γνωρίζουμε σήμερα, αρχίζει να παίρνει μορφή κυρίως μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Ενταγμένο μέσα στην καπιταλιστική συνθήκη, δηλαδή τη συσσώρευση κεφαλαίων και την αναπαραγωγή των σχέσεων εκμετάλλευσης, η μορφή που λαμβάνει είναι αποτέλεσμα της ίδιας της ιστορικότητας του κοινωνικού ανταγωνισμού και της επικράτησης του κεφαλαίου. Στα πλαίσια αυτά, βασικός σκοπός του πανεπιστημίου είναι η παροχή δεξιοτήτων στους απόφοιτους του διευκολύνοντας έτσι την κινητικότητα της εργατικής δύναμης.

Την περίοδο αμέσως μετά τον πόλεμο, τα κράτη αναλαμβάνουν την οργάνωση της εκπαίδευσης, ενταγμένη σε μια ευρύτερη οικονομική και κοινωνική πολιτική παροχών, πράγμα που οδήγησε στη μαζικοποίηση του πανεπιστημίου. Μετά τη δεκαετία του '80, το κράτος συντονισμένο με τη νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση της οικονομίας, αρχίζει να μετασχηματίζει τη δομή και τη λειτουργία της εκπαιδευσης σύμφωνα με τις άμεσες ανάγκες της αγοράς. Έτσι βαθμιαία οδηγούμαστε στην εμφάνιση του σύγχρονου επιχειρηματικού πανεπιστημίου, όπου η επιστήμη και η έρευνα ελέγχου, διαχείρισης και διαμόρφωσης της γνώσης. Κατά τη διάρκεια της ιστορικής εξέλιξης του έχουμε μια αντίστοιχη εξέλιξη στο ίδιο το περιεχόμενο της έννοιας του ασύλου.

Καθ’ όλη τη διάρκεια της ιστορίας του πανεπιστημίου, το άσυλο λάμβανε κυρίως το ρόλο της θεσμικής προστασίας τόσο της ακαδημαϊκής δραστηριότητας όσο και των φορέων της, φοιτητών και καθηγητών. Το πανεπιστήμιο αποτελεί στη νεότερη ιστορία τον κυριαρχικό φορέα ελέγχου, διαχείρισης και διαμόρφωσης της γνώσης. Κατά τη διάρκεια της ιστορικής εξέλιξης του έχουμε μια αντίστοιχη εξέλιξη στο ίδιο το περιεχόμενο της έννοιας του ασύλου. Δηλαδή, καθώς το πανεπιστήμιο μετασχηματιζόταν και περνούσε διάφορα ιστορικά στάδια, από τις μοναστικές χριστιανικές σχολές, στο μεσαίωνα, το διαφωτισμό και τη σύγχρονη εποχή, η προστασία του ασύλου λάμβανε διαφορετικό περιεχόμενο εξυπηρετώντας όμως παρόμοιες ανάγκες. Κάθε φορά, το άσυλο αντανάκλωσε τη σχέση του πανεπιστημίου με συγκεκριμένες κοινωνικές δυνάμεις μέσα στο ευρύτερο πλέγμα της κοινωνικής δυναμικής, της οργάνωσης της παραγωγής και των εκμεταλλευτικών σχέσεων. Έτσι, καθώς το ζήτημα διαχείρισης της γνώσης αποτελεί

εκπαίδευση. Ταυτόχρονα, τα όρια της ελευθερίας του λόγου και της διακίνησης ιδεών αποκαλύπτονται με τον άμεσο ή έμμεσο αποκλεισμό, τον περιορισμό στην εξέλιξη, τη διαγραφή ή την απόλυση από το πανεπιστήμιο, όλων εκείνων των φωνών -καθηγητών και φοιτητών- που υψώνουν ένα λόγο και μια έμπρακτη στάση ενάντια στην κυρίαρχη αντίληψη.

Προσπάθειες κοινωνικής χρήσης του ασύλου και των πανεπιστημίων

Από το τέλος της δεκαετίας του '60 εμφανίζονται σε διάφορες χώρες της δύσης μια σειρά από προσπάθειες κοινωνικής οικειοποίησης του πανεπιστημιακού ασύλου και απελευθέρωσης της χρήσης του από τα στενά ακαδημαϊκά πλαίσια. Φοιτητικές κινητοποιήσεις ξεσπούν στα πανεπιστήμια στα πλαίσια μιας ευρύτερης κοινωνικής εναντίωσης στους επιβαλλόμενους από το κεφάλαιο μετασχηματισμούς και τις πολιτικο-στρατιωτικές αποφάσεις της κυριαρχίας.

Μάρτιος 1985

Τα πανεπιστήμια καταλαμβάνονται και γίνονται κέντρα αγώνα και πυρήνες αντεπίθεσης στην κυριαρχία. Έτσι έχουμε τις διεθνείς κινητοποιήσεις που ξεσπούν σε ΗΠΑ (1964), Ιαπωνία (1966), Ιταλία (1967), Μεξικό, Γερμανία και Γαλλία (1968).

Κατά τις επόμενες δεκαετίες, μέχρι σήμερα, έχουμε πλήθος περιπτώσεων όπου οι φοιτητές οικειοποιούνται τους πανεπιστημιακούς χώρους, επαναπροσδιορίζοντας και διευρύνοντας τον τρόπο χρήσης τους, ανοίγοντάς τους στην κοινότητα και προσδίδοντάς τους ρηζιακά χαρακτηριστικά. Όμως, κάθε φορά που το φοιτητικό κίνημα αποκτά ή τείνει να αποκτήσει γενικότερα πολιτικά χαρακτηριστικά και να διασυνδεθεί με ευρύτερα κομμάτια των εκμεταλλυόμενων (εργάτες, ανέργους κλπ), το κράτος επιχειρεί να καταλύσει το άσυλο και να καταστείλει βίαια τις δράσεις και τις κινητοποιήσεις, διεκδικώντας την απόφαση για την κατάσταση εξάιρεσης πέρα από οποιαδήποτε κοινωνική θέσμιση. Ιδιαίτερα μετά το 2003 και με πρόσχημα την καταπολέμηση της διεθνούς τρομοκρατίας παρατηρείται μια απροκάλυπτη παρέμβαση των δικωτικών αρχών στα πανεπιστήμια της Ευρώπης και της Αμερικής.

ΜΕΡΟΣ ΙΙ - Το άσυλο στην Ελλάδα

Το άσυλο στην Ελλάδα αποτελεί εθιμικό δίκαιο από το 19ο αιώνα, όταν ιδρύθηκε το Πανεπιστήμιο στην Αθήνα το 1837. Ήδη από τον Δεκέμβριο του 1896 έχουμε την πρώτη φοιτητική εξέγερση, τα λεγόμενα Γαλβανικά, η οποία απέκτησε μάλιστα ένοπλη μορφή, με την κατάληψη του πανεπιστημίου και την καταπάτηση του ασύλου από την αστυνομία.

Η ιστορία του ασύλου είναι γραμμένη από τους αγώνες που δόθηκαν μέσα από αυτό αλλά και την κρατική καταστολή που το κατέλυσε βίαια, είτε με τη

συναίνεση των πανεπιστημιακών αρχών και την άρση του ασύλου είτε ως απροκάλυπτη επίδειξη δύναμης και την καταπάτησή του.

Τα χρόνια της Χούντας

Κατά τη διάρκεια της Χούντας έχουμε μια κλιμακούμενη κρατική καταστολή και τρομοκρατία. Έτσι, τα πρώτα χρόνια της δικτατορίας έχουμε ελάχιστες δημόσιες κινητοποιήσεις. Το ανταγωνιστικό κίνημα είναι υπό διωγμό, τα μέλη του είναι είτε στις φυλακές και στα ξερονήσια είτε έχουν βγει στην παρανομία και αρκετές, αν όχι οι περισσότερες, δράσεις αφορούν βομβιστικές επιθέσεις. Από το 1972 έχουμε μια σειρά από κοινωνικές κινητοποιήσεις που κλιμακώνονται κάθετα το 1973.

Τη χρονιά αυτή ξεσπούν μια σειρά από αγώνες με τις κινητοποιήσεις κατοίκων ενάντια στις απαλλοτριώσεις χωραφιών ή τις εγκαταστάσεις διυλιστηρίων καθώς και τις απεργίες των τυπογράφων και των συντακτών αθηναϊκών εφημερίδων, των τεχνικών της Ολυμπιακής, των αλιεργατών στην Καβάλα, στα τρόλεϊ και τη 48ωρη καθολική απεργία στη ΔΕΗ.

Οι φοιτητικές κινητοποιήσεις, ενώ αρχικά παίρνουν κυρίως τη μορφή μαζικής αποχής από τις διαλέξεις, βαθμιαία μετασχηματίζονται σε καταλήψεις και σε δράσεις με επίκεντρο τα πανεπιστήμια. Παράλληλα, συνεχίζεται η κρατική καταστολή και η αστυνομία εισβάλει βίαια στο άσυλο:

Στις 14 Φεβρουαρίου η αστυνομία εισβάλλει στο Πολυτεχνείο διαλύοντας με βίαιο τρόπο τη συγκέν-

ξηπέρασμα των διαχωρισμών και κινήθηκαν επιθετικά ενάντια στην κυριαρχία και τα αρεντικά. Έτσι έχουμε τις απεργίες στη National Can, των οικοδόμων, των μεταλουργών στου Σκαλιστήρη, τις σπουδαστικές του «Έλενα», στην ESCIMO, στην Πίτσος, ενάντια στο νόμο 330, καθώς και την 7μηνη κατάληψη των μεταλλείων της Μάντεμ Λάκκο και της Ολυμπιάδας.

Στις 24 Οκτωβρίου 1991, μετά τη δολοφονία του καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα, ξεσπούν συμπλοκές με την αστυνομία έξω απ' το υπουργείο παιδείας και μαθητές καταφεύγουν στο Πολυτεχνείο. Τα ΜΑΤ σε συνεργασία με ακροδεξιούς «αγανακτισμένους πολίτες» πολιορκούν επί ώρες το ΕΜΠ. Τα ξημερώματα καίγεται το κτίριο της Πρυτανείας από ομοβροντία δακρυγόνων, ενώ οι ελάχιστοι μαθητές είχαν συγκεντρωθεί σε άλλο χώρο μαζί με καθηγητές. Η Σύγκλητος δίνει την άδεια και τα ΜΑΤ εισβάλλουν συλλαμβάνοντας 28 άτομα.

Στις 17 Αυγούστου 1994, γίνεται κατάληψη στην ΑΣΟΕΕ σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους απεργούς πείνας Γ. Μπαλάφα και Οδ. Καμπούρη. Με απόφαση της Συγκλήτου εισβάλλουν τα ΜΑΤ και συλλαμβάνουν 52 άτομα.

Στις 17 Νοέμβρη 1995, μόλις ξεκίνησε η πορεία του Πολυτεχνείου, τα ΜΑΤ εγκλωβίζουν περίπου 1.500 διαδηλωτές στο Πολυτεχνείο. Η Σύγκλητος αποφασίζει την άρση του κτίριο του επόμενου πρωί οι 500 περίπου εναπομείναντες συλλαμβάνονται από την αστυνομία. Στις 25 Ιανουαρίου 2011, καταφεύγουν στη Νομική Αθηνών 250 μετανάστες και ξεκινούν απεργία πείνας ζητώντας, ανάμεσα σε άλλα, τη νομιμοποίηση όλων των μεταναστών. Τη Δευτέρα 27/1, με μία στρατιωτικό τύπου επιχείρηση, εκατοντάδες ΜΑΤ και ομάδες ΔΕΛΤΑ περικυκλώνουν τη Νομική και αποκλείουν τους γύρω δρόμους. Τα ξημερώματα γίνεται άρση ασύλου και μετά από μια σειρά από πολιτικάντικους χειρισμούς και οπισθοχωρήσεις από κομμάτια της αριστεράς, οι μετανάστες μαζί με αλληλέγγυους να

Στις 17 Νοέμβρη 1980, στην πορεία του Πολυτεχνείου, περίπου 20.000 διαδηλωτές αποφασίζουν να

Ιανουάριος 2011

συγκρουστούν με την αστυνομία. Κατά τη διάρκεια των συμπλοκών, τα ΜΑΤ ξυλοκοπούν μέχρι θανάτου τον Ιάκωβο Κουμή και τη Σταματίνα Κανελοπούλου.

Καταλαμβάνεται το Πολυτεχνείο όπου ακροβολισμένοι ασφαλίτες πυροβολούν μέσα στο κτίριο, και τραυματίζουν σοβαρά δυο διαδηλωτές.

Τα χρόνια του ασύλου

Το 1981 το ΠΑΣΟΚ ανεβαίνει στην εξουσία και ένα χρόνο αργότερα κατοχυρώνει το άσυλο με τον νόμο 1268 της 16/7/1982. Στο νόμο αυτό υπάρχει για πρώτη φορά άμεση διατύπωση για το άσυλο: «*το πανεπιστημιακό άσυλο συνίσταται στην απαγόρευση επέμβασης της δημόσιας δύναμης στους χώρους αυτούς [δηλαδή τους πανεπιστημιακούς] χωρίς την πρόσκληση ή την άδεια του αρμόδιου οργάνου...*». Όμως, το πραγματικό περιεχόμενο του ασύλου και ο βαθμός προστασίας που παρέχει σε όσους καταφεύγουν σε αυτό, αποκαλύπτονται μέσα από μια σειρά από εισβολές του κράτους και της αστυνομίας.

Στις 17 Νοέμβρη 1985, με το τέλος της διαδήλωσης για το Πολυτεχνείο, ξεσπούν επεισόδια στα Εξάρχεια. Πυροβολείται πωσώπλατα στο κεφάλι από αστυνομικό ο 15χρονος Μιχάλης Καλετζάς. Αμέσως μετά καταλαμβάνονται σε ένδειξη διαμαρτυρίας το παλιό

Χημείο και το Πολυτεχνείο. Το επόμενο πρωί γίνεται άρση ασύλου. Η αστυνομία εισβάλλει στο Χημείο με καταδρομική επιχείρηση από την τάρταρα και συλλαμβάνει 37 άτομα που ξυλοκοπούνται άγρια.

Στις 24 Οκτωβρίου 1991, μετά τη δολοφονία του καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα, ξεσπούν συμπλοκές με την αστυνομία έξω απ' το υπουργείο παιδείας και μαθητές καταφεύγουν στο Πολυτεχνείο. Τα ΜΑΤ σε συνεργασία με ακροδεξιούς «αγανακτισμένους πολίτες» πολιορκούν επί ώρες το ΕΜΠ. Τα ξημερώματα καίγεται το κτίριο της Πρυτανείας από ομοβροντία δακρυγόνων, ενώ οι ελάχιστοι μαθητές είχαν συγκεντρωθεί σε άλλο χώρο μαζί με καθηγητές. Η Σύγκλητος δίνει την άδεια και τα ΜΑΤ εισβάλλουν συλλαμβάνοντας 28 άτομα.

Στις 17 Αυγούστου 1994, γίνεται κατάληψη στην ΑΣΟΕΕ σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους απεργούς πείνας Γ. Μπαλάφα και Οδ. Καμπούρη. Με απόφαση της Συγκλήτου εισβάλλουν τα ΜΑΤ και συλλαμβάνουν 52 άτομα.

Στις 17 Νοέμβρη 1995, μόλις ξεκίνησε η πορεία του Πολυτεχνείου, τα ΜΑΤ εγκλωβίζουν περίπου 1.500 διαδηλωτές στο Πολυτεχνείο. Η Σύγκλητος αποφασίζει την άρση του κτίριο του επόμενου πρωί οι 500 περίπου εναπομείναντες συλλαμβάνονται από την αστυνομία.

Στις 25 Ιανουαρίου 2011, καταφεύγουν στη Νομική Αθηνών 250 μετανάστες και ξεκινούν απεργία πείνας ζητώντας, ανάμεσα σε άλλα, τη νομιμοποίηση όλων των μεταναστών. Τη Δευτέρα 27/1, με μία στρατιωτικό τύπου επιχείρηση, εκατοντάδες ΜΑΤ και ομάδες ΔΕΛΤΑ περικυκλώνουν τη Νομική και αποκλείουν τους γύρω δρόμους. Τα ξημερώματα γίνεται άρση ασύλου και μετά από μια σειρά από πολιτικάντικους χειρισμούς και οπισθοχωρήσεις από κομμάτια της αριστεράς, οι μετανάστες μαζί με αλληλέγγυους να

συγκροτημένες ομάδες κρούσης.

Τέλος, όλα αυτά τα χρόνια έχουμε έναν ενορχηστρωμένο επικοινωνιακό και ιδεολογικό πόλεμο μέσα από τα ΜΜΕ, που σε κάθε περίπτωση δημιουργησαν το κατάλληλο κλίμα ώστε να προετοιμάσουν για την κρατική καταστολή και τελικά προώθησαν το πλαίσιο για την κατάργηση του ασύλου.

Εν κατακλείδι για το άσυλο

Το άσυλο, όπως και το εκάστοτε θεσμικό πλαίσιο, αποτελεί κατά κάποιο τρόπο αντανάκλαση του συγκεκριμένου συστήματος δυνάμεων που έχει λάβει ιστορικά ο κοινωνικός ανταγωνισμός. Δηλαδή, αποτελεί αντανάκλαση από τη μια μεριά του τρόπου με τον οποίο επιτίθεται η κυριαρχία και λαμβάνει χώρα η εκμετάλλευση και από την άλλη μεριά των μορφών πάλης και των διεκδικήσεων που αναλαμβάνει το ανταγωνιστικό κίνημα. Η νομική διατύπωση του ασύλου στην Ελλάδα, με το νόμο του 1982, αντανάκλωσε την επίθεση που είχε εξαπολύσει το ανταγωνιστικό κίνημα κατά την αμέσως προηγούμενη ιστορική περίοδο και η οποία είχε εδαφικοποιήσει κυρίως στους πανεπιστημιακούς (με άλλα λόγια πολιτικαντισμού) αλλά με την ανάπτυξη ουσιαστικών κινηματικών σχέσεων αμοιβαίου σεβασμού, 2007 και η αναδιάρθρωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης το 2011, αντανάκλουν την ολομέτωπη αντεπίθεση της κυριαρχίας τα τελευταία χρόνια και τον συσχετισμό των δυνάμεων προς όφελος του κράτους και του κεφαλαίου.

Έχοντας υπόψη τα παραπάνω και κοιτώντας την ιστορία του ασύλου, από την περίοδο της χούντας, τη μεταπολίτευση, τη νομική του κατοχύρωση μέχρι και την κατάργηση του, μπορούμε να κάνουμε μια σειρά από σκέψεις για τη σχέση του ανταγωνιστικού κινήματος με αυτό:

Το ανταγωνιστικό κίνημα, όταν είχε τη δυναμική, κατάφερε να μετασχηματίσει σε συγκεκριμένες ιστορικές στιγμές τους πανεπιστημιακούς χώρους σε κέντρο αγώνα, ζύμωσης των εξεγερσιακών υποκειμένων, διακίνησης ριζοσπαστικών ιδεών, και πυρήνα αντεπίθεσης στην κυριαρχία. Μέσα στο άσυλο αναπτύχθηκαν και εδράζονται μια σειρά από εγχειρήματα που περιλαμβάνουν στέκια, καταλήψεις στέγης ή ραδιοφωνικούς σταθμούς. Κατά τη διάρκεια του Δεκεμβρη 2008, οι πανεπιστημιακοί χώροι έπαιξαν σημαντικό ρόλο σαν εστίες εκδίπλωσης της εξέγερσης.

Από την άλλη, η “κάλυψη” του ασύλου περιχάρακσε τις ρηζιακές δράσεις κινήματος μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους και σε ζώνες γύρω από αυτούς. Έτσι, τόσο ο τόπος και ο τρόπος εκδήλωσης των δράσεων, όσο και η γεωγραφική διασπορά αυτών, έγιναν σχετικά προβλέψιμες και άρα ελέγξιμες από το κράτος σε σύγκριση με τις δυνατότητες που ανοίγει το διευρυμένο αστικό τοπίο. Αυτό διαφαιίνεται μέσα από τη στρατηγική τακτική της καταστολής να “οδηγεί” εξεγερτικές ομάδες μέσα στο άσυλο και να τις “εγκλωβίζει” εκεί. Η τακτική αυτή θα μπορούσαμε να πούμε ότι απομυώθηκε και από συγκεκριμένα κομμάτια του ανταγωνιστικού κινήματος και αυτοαναπαράχθηκε από

αυτά.

Κανένας χώρος δεν μπορεί να θεωρείται άβατο από τη στιγμή που η κυριαρχία διαθέτει τη στρατιωτική υπεροπλία. Η ιστορία της εισβολής της κρατικής καταστολής στα πανεπιστήμια είτε μέσω της νομικής άρσης του ασύλου είτε με το να το θέτει σε κατάσταση εξαίρεσης, το δείχνει ξεκάθαρα. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει καμία κινηματική “καβάντζα”.

Οι στιγμές που το ανταγωνιστικό κίνημα κατάφερε να προσπείσει ένα εγχείρημα, είτε αφορά το άσυλο είτε οποιοδήποτε άλλο κοινωνικά οικειοποιημένο χωροχρόνο, αυτό έγινε όταν υπήρχε η απαραίτητη δυναμική, είχαν αναπτυχθεί οι αναγκαίες κινηματικές σχέσεις και υπήρχε ο κατάλληλος συσχετισμός δυνάμεων απέναντι στην κυριαρχία. Δηλαδή, η ίδια η δυναμική του ανταγωνιστικού κινήματος μπορεί να αναλάβει την προάσπιση ενός εγχειρήματος και όχι μια νομική κατοχύρωσή του.

Η κινηματική δυναμική που θα προσπείσει ουσιαστικά ένα εγχείρημα δεν μπορεί να προκύψει σαν αποτέλεσμα κάποιας πολιτικής συμφωνίας ή πολιτικού συμβιβασμού (με άλλα λόγια πολιτικαντισμού) αλλά με την ανάπτυξη ουσιαστικών κινηματικών σχέσεων αμοιβαίου σεβασμού, εμπιστοσύνης και αλληλεγγύης. Αξίες που κατακτιούνται μέσα από κοινή ιστορία αγώνα, κινηματική ευθύτητα και μοίρασμα και όχι μέσα από προσχηματικότητα, ευκαιριακότητα και πολιτικό υπολογισμό.

Τέλος, η προάσπιση οποιοδήποτε εγχειρήματος προϋποθέτει και τη διαθεσιμότητα αυτών που το αναλαμβάνουν. Η διαθεσιμότητα αυτή περιλαμβάνει κατάθεση χρόνου, ενέργειας, πάθους αλλά προπάντων την επιλογή να προσπείσεις με την ίδια σου τη σωματικότητα την υπόθεση που έχεις αναλάβει. Εκεί εδράζεται και η διάσταση της ευθύνης, δηλαδή να μπορείς να αναλάβεις το κόστος των επιλογών σου. Να μην επαναπαύεσαι και να μη μεταθέτεις σε άλλους να φέρουν σε πέρας αυτό που θεωρείς ότι χρειάζεται να γίνει και η κινηματική απόφαση να μην εξαντλείται σε δηλώσεις, προσχηματικές κινήσεις ή θεαματικότητα αλλά στην έμπρακτη και σε βάθος στήριξη του εγχειρήματος.

Το άσυλο αποτέλεσε ιστορικό πεδίο για να αναπτυχθούν μια σειρά από σημαντικές δράσεις και εγχειρήματα. Χωρίς να παραγνωρίζεται η αδιαμφισβήτητη σημασία των αγώνων μέσα απο το άσυλο, το ανταγωνιστικό κίνημα δεν μπορεί να περιχαρακώνεται πίσω από αυτό καθώς ο ορίζοντας του εκτείνεται πολύ πιο πέρα από οποιαδήποτε νομική κατοχύρωση, ιστορική εδαφικοποίηση ή συμβολικοποίηση της εξέγερσης. Αν κάτι πρέπει να μας απασχολεί δεν πρέπει να είναι η νομική κατάργηση του ασύλου καθεαυτή, αλλά η συνθήκη του κοινωνικού ανταγωνισμού που επέφερε κάτι τέτοιο, η κατάσταση που βρίσκεται αυτή τη στιγμή το ανταγωνιστικό κίνημα καθώς και η οργάνωση και η δημιουργία των κατάλληλων κοινωνικών διεργασιών ώστε να αντεπιτεθούμε στην κυριαρχία.

Η δράση στεγνώνει τα δάκρυα.

✍/ **Κοσμάς**

νομοσχέδιο ΑΕΙ: «η μητέρα όλων των μαχών»*

****«Αν δεν αλλάξουμε την Παιδεία δεν θα επέλθει αλλαγή σε κανέναν από τους τομείς. Αν δεν αλλάξουμε την Παιδεία δεν έχει νόημα απλά να επιτύχουμε τους δημοσιονομικούς στόχους. Οι αλλαγές στην Παιδεία είναι «η μητέρα όλων των μαχών».***

Α. Διαμαντοπούλου, ομιλία στο Ίδρυμα Οικονομικών και Βιομηχανικών Ερευνών (ΙΟΒΕ), 29/11/2010

Ο ι χαλεποί καιροί της επέλασης του νεο-φιλελευθερισμού (γνωστής και ως εποχή του μνημονίου) συνεχίζονται με την ψήφιση του νόμου-πλαίσου για τα ΑΕΙ, προϊόν θεματικής συναίσεσης της πλειοψηφίας των κοινοβουλευτικών εκπροσώπων του κεντρώου, δεξιού και ακροδεξιού χώρου. Τοποθετημένη χρονικά στα όρια της καλοκαιρινής ανάπαυλας αλλά πέρα από τα σύνορα της ανοχής των κοινωνικών στρωμάτων, η νέα επιδρομή στον κόσμο της εκπαίδευσης έρχεται να προστεθεί στη μακρά λίστα μέτρων- σοκ που στοχεύουν στην αποδόμηση του κοινωνικού ιστού μέσα από τα ιστορικό ξαναμοίρασμα της τράπουλας μεταξύ των αφεντικών.

Το χρονικό ενός προαναγγελλέντος θανάτου

Σε αντίθεση με τα θυελλώδη μέτρα που προηγήθηκαν σε εργασιακά, ασφαλιστικό, υγεία και εν γένει την ολική επίθεση στη σφαίρα του δημόσιου συμφέροντος, τα μέτρα για την ένταξη του αστικού πανεπιστημίου στο φάσμα της «οικονομίας της γνώσης» που έρχεται δεν είναι ούτε ουρανοκατέβητα ούτε προέκυψαν ως λύση-μονόδρομος που θα μας σώσει από μια φοβική κατάσταση χρεοκοπίας.

Ήταν το 1995, όταν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έδωσε στη δημοσιότητα ένα κείμενο που επιγραφόταν ως «Λευκή Βιβλος για τη Διδασκαλία και τη Μάθηση». Επρόκειτο για το «εαγγέλιο» του νεοφιλελευθερισμού για την ανώτατη εκπαίδευση; στο όνομα της «ελευθερίας», του «προσωπικού» στοιχείου που χαρακτηρίζει τη μαθησιακή διαδικασία και της οικονομικής «ευελιξίας» εγκαίνιασε με ωμό και κυνικό τρόπο την ηθική και υλική εξόντωση του πανεπιστημίου. Με ποιο τρόπο; Πρώτα απαξιώνοντάς το ως αναποτελεσματικό και έπειτα συνδένοντάς το άμεσα και οργανικά με τις ανάγκες και τους πόρους της καπιταλιστικής αγοράς. Στα χρόνια που ακολούθησαν η υποταγή στα προτάγματα της Λευκής βιβλίου πήραν περισσότερο συγκεκριμένες μορφές: Διακήρυξη της Σορβόννης (Μάιος 1998),Διακήρυξη της Μπολόνια (Ιούνιος 1999) , Πράγα (Μάιος 2001). Οι αποφάσεις που πάρθηκαν από τις κυβερνήσεις των κρατών της Ε.Ε έβρλαν τις βάσεις για ένα φτηνό και πειθαρχημένο στους στόχους της καπιταλιστικής συσσώρευσης εκπαιδευτικό σύστημα και από την άλλη δημιουργησαν τις προϋποθέσεις για την επίτευξη του μοντέλου εκπαίδευση-επιχείρηση.

Έκτοτε τα νομοσχέδια Αρσένη (1997), Γιαννάκου (2006), Διαμαντοπούλου (2011) και των υπόλοιπων ευρωπαϊκών κυβερνήσεων κινούνται ακριβώς σ’ αυτό το πλαίσιο. Όπως προκύπτει από τα παραπάνω, η μεταρρύθμιση Διαμαντοπούλου δεν συνιστά ελληνική ιδιοτυπία. Η υιοθέτηση ενός ενιαίου πλαισίου αναφοράς όπως αυτό ορίζεται από τη Συνθήκη της Μπολόνια είναι ήδη γεγονός για το σύνολο των χωρών της Ε.Ε. Ουραγός στην επιδιωκόμενη σύμπληυση ήταν μέχρι τώρα το ελληνικό Πανεπιστήμιο. Τα τελευταία 15 χρόνια, οι αλληπάλληλες επιδρομές της εγχώριας ολιγαρχίας ενάντια του προσέκρουαν στους αγώνες του φοιτητικού κινήματος: ένα ρεύμα αντίστασης το οποίο παρ’ όλες τις αντιφάσεις και τα μυωπικά -πολλές φορές- προτάγματά του κατάφερνε να διατηρεί τα «κεκτημένα». Σήμερα στα πλαίσια μιας κρίσιμης εποχής για την κυριαρχία, μεταξύ σοκ και δέους, η ίδια πολιτική, φορώνας το μανδύα του επείγοντος, καλείται να επιβάλλει δια ροπάλου όλα όσα δεν κατάφερε μέχρι τώρα.

Σενάριο νέο-φιλελεύθερης φαντασίας

Το παρόν άρθρο δεν φιλοδοξεί να αναλωθεί σε μια αναλυτική εξέταση των άρθρων που συναπαρτίζουν το νέο νομοσχέδιο για την ανώτατη εκπαίδευση. Ωστόσο έχει ενδιαφέρον να ομαδοποιήσουμε τις πιο προκλητικές διατάξεις που ψηφίστηκαν μέσα σε κλίμα συναίσεσης από ηλιοκαμένους και φιλελεύθερους ταγούς.

Α. Μέτρα για την «αυτοτέλεια» των πανεπιστημίων

Στη νεοφιλελεύθερη ρητορική ο όρος «αυτοτέλεια» σημαίνει κατάργηση των υπαρχόντων θεσμικών εγγυήσεων που μέχρι τώρα απέτρεπαν την πολυπλευρή «ιδιωτικοποίηση» του ίδιου του δημόσιου πανεπιστημίου. Πλέον ως ανώτατο όργανο ορίζεται το «Συμβούλιο του Ιδρύματος» με 15 μέλη, το οποίο απαρτίζεται και από εξωπανεπιστημιακούς παράγοντες προερχόμενους από το χώρο των επιχειρήσεων και της αστικής πολιτικής. Οι παραπάνω ασκούν διοικητικές και ελεγκτικές αρμοδιότητες πλην των ακαδημαϊκών, για τις οποίες υπεύθυνη είναι η Σύγκλητος. Τα Τμήματα διατηρούνται για λόγους φολκόρ πολιτικής. Με λίγα λόγια προκρίνεται ένα μοντέλο βαδύτατα ολιγαρχικό από ένα πλέγμα εξουσιών ευέλκτο και ανεξέλεγκτο που προσομοιάζει άπιστευτα τα πολιτεύμα που μας ορίζει σήμερα- αυτό που κάποιοι από καθαρή διαστροφή εξακολουθούν να το αναγνωρίζουν ως δημοκρατικό...

Παράλληλα υπεισέρχονται «κανόνες» στη χρηματοδότηση: «ένα μέρος της δημόσιας χρηματοδότησης» (και όχι του σύνολο!) κατανέμεται στα Ιδρύματα με βάση την ανταποκρίση τους σε «δείκτες ποιότητας» και τα «επιτεύγματά τους». Οι δείκτες αυτοί συμπεκνώνονται στη φράση «πόσο καλά είναι δικτυωμένο το Πανεπιστή-

μιο στην ντόπια και διεθνή αγορά και πόσο “αποδοτικοί” είναι οι φοιτητές και οι απόφοιτοί του ως προς τα κριτήρια που θέτουν οι μελλοντικοί εργοδότες τους». Σε περίπτωση φυσικά που οι στόχοι που θέτει το εκάστοτε Ίδρυμα δεν υλοποιηθούν η χρηματοδότηση αίρεται. Στον κανιβαλισμό πανεπιστημιακού επιπέδου που έπεται κομβικό ρόλο θα διαδραματίσει ο διευθυντής οικονομικής ανάπτυξης (manager) ευθύνη του οποίου είναι η άντληση κονδυλίων από ιδιώτες, η διασύνδεση του Πανεπιστημίου με την αγορά, η «αξιοποίηση και διαχείριση» όλων των πόρων του ΑΕΙ (πλην των δημόσιων). Στο έλεος ενός ΝΠΙΔ εγκαταλείπονται η σίτιση, η στέγαση, τα κυλκεία και ό,τι εντάσσεται στη φοιτητική μέριμνα... αντιστοία, αντίλοεξη.

Προκειμένου να επιβιώσουν στο νέο περιβάλλον τους ξεκινούν σαρωτικές

λεγόμενο) του ιδρύματος».

Β. Μέτρα για την υποτέλεια των φοιτητών

Θεσπίζονται τρεις κύκλοι σπουδών (τριετής προπτυχιακός, μονοετής μεταπτυχιακός, μονοετής διδακτορικός) και ένας σύντομος (διετής)προκειμένου να εναρμονιστούν τα ελληνικά με τα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια όχι μόνο ως προς τη δομή αλλά και ως προς των κατακερματισμό σπουδών και επαγγελματικών δικαιωμάτων των φοιτητών. Για την παρακολούθηση του δεύτερου κύκλου σπουδών εισάγονται διδάκτρα. Καταλύοντας κάθε έννοια σεβασμού της λογικής μας, το νομοσχέδιο κρύβεται πίσω από το δάχτυλό του: όταν σήμερα τα 4ετή και 5ετή πτυχία δεν έχουν σχεδόν καμία αξία στην ελληνική αγορά εργασίας, τι να το κάνει το 2ετές ή 3ετές πτυχίο; Μοιραία οι φοιτητές, λοιπόν, θα αναγκάζονται εκ των πραγμάτων να παρακολουθούν στο σύνολό τους και τον δεύτερο κύκλο σπουδών, ο οποίος όμως δεν θα είναι καθόλου δωρεάν. Το ύψος δε των διδάκτρων θα αφήνεται στη «διακριτική» ευχέρεια των πανεπιστημιακών αρχών και θα είναι υψηλό. Ο συνειρμός που προκύπτει εύλογα, ότι δηλαδή «η πλειονότητα που δεν θα μπορεί να πληρώσει διδάκτρα, θα αποθαρρύνεται και να σπουδάσει» είναι πιθανός αλλά στερεότυπα φαντασίας. Εξηγούμαστε: το νομοσχέδιο προβλέπει ότι οι φοιτητές πρώτου κύκλου «έχουν δικαίωμα να λάβουν άτοκο εκπαιδευτικό δάνειο από πιστωτικά ιδρύματα της χώρας με εγγύηση του ελληνικού δημοσίου. Για τον σκοπό αυτό το ελληνικό δημόσιο δύναται να συνάψει προγραμματικές συμβάσεις με τα

συγχωνεύσεις, κατατμήσεις, μετονομασίες και καταργήσις ΑΕΙ και σχολών βάσει οικονομικο-κοινωνικών κριτηρίων και αποδόσεων (καλλικράτης). Φιλοσοφικές σχολές, τμήματα ανθρωπιστικών σπουδών και εν γένει οι αποκαλούμενες «εωρητικές» επιστήμες είτε υποβαθμίζονται είτε αφανίζονται από τον χάρτη καθώς δεν συνάδουν με τις ανάγκες τις αγοράς, δεν προσελκύουν επενδυτές, δεν παράγουν κέρδος, δεν «συμφέρουν». Για του λόγου του αληθές δεν έχει παρά να ανατρέξει κανείς στο παράδειγμα των δεκάδων σχολών της Αγγλίας που καταργήθηκαν τα τελευταία χρόνια με πιο πρόσφατο το διεθνούς φήμης πανεπιστήμιο Φίλοσοφικών Σπουδών του Middlesex. Ταυτόχρονα όμως, ενώ τα μη επικερδή εξοβελίζονται, τα επικερδή αποκτούν το δικαίωμα να ιδρύουν θυγατρικά παρατηρήματα σε άλλες χώρες π.χ στα Βαλκάνια (μπερλιαλισμός).

Επωδός στο κρεσέντο μέτρων δεν θα μπορούσε να είναι άλλη από μια ξεκαθάρι τρομοκρατική απειλή: σε περίπτωση που παρέλθουν «άπρακτες ο προθεσμίς» από 1-9-2012 «αναστέλλεται η επιπλέον της βασικής χρηματοδότησης (σ.σ. αυτής συμπεκνώνονται) στη φράση «πόσο καλά είναι δικτυωμένο το Πανεπιστήμιο

πιστωτικά ιδρύματα, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις». Με την καλπάζουσα ανεργία στη χώρα μας, η σύνταξη τέτοιων δανείων θα υποθηκεύσει το μέλλον των αυριανών φοιτητών, όπως συνέβη και σε χώρες όπως η Αγγλία και οι Η.Π.Α όπου για πρώτη φορά φέτος στην Αμερική το χρέος των δανείων για την αποπληρωμή διδάκτρων έφτασε στα \$829 δις. Ξεπερνώντας αυτό των πιστωτικών καρτών (\$826,5 δις). Τα φοιτητικά δάνεια είναι ωρολογιακές βόμβες, κατασκευασμένες έτσι ώστε να εκτυροσκοροτούν τον ο φειλέτης είναι μακριά από το πανεπιστήμιο, ένας μηχανισμός παραγωγής μελλοντικών χρεωκοπημένων που τόσο κατά τη διάρκεια όσο και με το πέρασ των σπουδών τους θα παλεύουν με το πιστόλι στον κρόταφο- όμηριο ενός χρέους που δεν αποπληρώνεται μόνο με χρήμα αλλά και με υποταγή.

Παράλληλα «στο πλαίσια της ελευθερίας επιλογών» τα προγράμματα σπουδών ανατρέπονται με τέτοιο τρόπο ώστε να μοιάζουν περισσότερο με ευέλκτα προγράμματα κινητής τηλεφωνίας. Έτσι αποφασίζεται ένα ευρωπαϊκό σύστημα πιστωτικών μονάδων (credits), που βάζει ταφόπλακα στην ενότητα της επιστήμης. Κάθε μάθημα, δηλαδή, αντιπροσωπεύει κάποιες διδακτικές μονάδες και το πτυχίο αποτελεί απλά άθροισμά τους. Οι φοιτητές έχουν «αυξημένη ελευθερία επιλογών» σε σπουδές που έχουν οργανωθεί στη βάση «ανάπτυξης σύγχρονων δεξιοτήτων». Επιλέγουν, δηλαδή, τις ατομικές τους διαδρομές, συλλέγοντας διδακτικές μονάδες, που οδηγούν σε πτυχία πολλών ταχυτήτων, σαφώς μη ισοδύναμα. Ευνόητη είναι και η κατάργηση της συλλογικής κατοχύρωσης επαγγελματικών δικαιωμάτων στο πτυχίο.

Επιπλέον ο νέος νόμος πλαίσιο ξεκαθαρίζει τους λογαριασμούς του με οτιδήποτε περριττό. Έτσι, αφήνει ανοιχτό κάθε ενδεχόμενο να καταργηθούν τα έντυπα συγγράμματα από φέτος, καθώς προβλέπεται η διάθεση ηλεκτρονικών βιβλίων και σημειώσεων. Για την δωρεάν διανομή συγγραμμάτων με τη μορφή που τα γνωρίζουμε θα απαιτείται υπογραφή απόφαση χωρίς καμία απολύτως χρονική δέσμευση! Πικρή γεύση για ό,τι περιγράφεται δοκιμάζουν οι ανήλικοι μαθητές Δημοτικών, Γυμνασίων και Λυκείων όλης της χώρας από την αρχή του νέου σχολικού έτους... τυχαίο;

Εφεξής περριτο καθίστανται για τα πανεπιστήμια και οι στοχοποιημένοι

ως «αιώνιοι φοιτητές», άνθρωποι που είτε οι συνθήκες (ανάγκη για εργασία) είτε από προσωπική επιλογή επέλεξαν να διακόψουν τις σπουδές για κάποιο χρονικό διάστημα. Στην πραγματικότητα πρόκειται για τη μερίδα των φοιτητών που επιβαρύνει σε μη δ ενικό βαθμό τα πανεπιστημιακά ιδρύματα μιας και δεν δικαιούται ούτε δωρεάν συγγράμματα, ούτε φοιτητικά πάσο, ούτε στέγαση, ούτε σίτιση. Η επίθεση εναντίον τους προφανώς έχει να κάνει με τη χρηματοδότηση που θα λαμβάνουν από δω και στο εξής τα δημόσια πανεπιστήμια κριτήριο για την οποία είναι και ο αριθμός των εγγεγραμμένων φοιτητών τους. Όσοι λιγότεροι τόσο πιο αναμικκή και η στήριξη του κράτους.

Τέλος απόλυτη ήταν η συμφωνία των κομμάτων εξουσίας για κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου προς δόξαν της καταστολής που ανεμπόδιστα πλέον θα διαβαίνει τις πύλες των πανεπιστημίων αμφισβητώντας το δικαίωμα του κινήματος να οργανώνει την πάλη του ανεξάρτητα από το κράτος και του θεσμούς ενσωμάτωσής του. Λεπτομέρειες για την ιστορία, το ρόλο και την ουσία του πάγια αυτού στοχοποιημένου χώρου θα βρείτε σε αναλυτικό άρθρο του ίδιου φύλλου.

Όταν οι αγορές νομοθετούν...

Στον ελλαδικό χώρο, αν η Παιδεία μέχρι τώρα παρέμενε σαν μιάσμα στον περιβόλο της εκκλησίας των αγορών, με το καινούργιο νομοσχέδιο εξαγνίζεται και εγκαθίσταται πλέον θριαμβευτικά, στο Ιερό.

Η κατάργηση κάθε έννοιας δημόσιας και δωρεάν παιδείας (και υγείας) είναι αδηρίτη ανάγκη σήμερα για το κεφάλαιο. Είναι «ζήτημα ζωής και θανάτου» του ίδιου του συστήματος η «παραγωγή» παθητικών, συναινετικών, δογματικών, υπομονετικών, εξουσιαζόμενων, συντηρητικών προσωπικοτήτων, που αντιπέκονται στην απελευθερωτική ορμή της κοινωνίας που αφρακτικά.

Το περί παιδείας νομοσχέδιο βάζει όλες τις προδιαγραφές για να καταστήσει την παιδεία ένα ελκυστικό, και σύγχρονο προϊόν που θα μοσχοβολά και θα αστράφει στα ράφια. Ένα προϊόν χρειάζεται βιτρίνα για να προβληθεί, καλή και τριζάτη συσκευασία, καλό μάρκετινγκ και διαφήμιση, χρειάζεται μανάτζερς για να σχεδιάζουν την παραγωγή, χρειάζεται πιστοποίηση και τυποποίηση, κοστολόγηση, με πάντα απ’ όλα χρειάζεται κάθε βράδυ να γεμίζει τα τσουβάλια με φρέσκο χρήμα.

Στη Μ. Βρετανία η αξία των εξαγωγών εκπαιδευτικής βιομηχανίας ανέρχεται στις 28 δις λίρες, ποσό διπλάσιο σε σχέση με άλλους βασικούς παραγωγικούς πύλωνες της όπως π.χ οι κατασκευαστικές, οι χρηματοοικονομικές υπηρεσίες και οι υπηρεσίες υγείας. Η ρητορική που θέλει τα δημόσια πανεπιστήμια να ανεβάζουν την ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών και να ρίχνουν τις τιμές των διδάκτρων μέσω του ανταγωνισμού τόσο μεταξύ τους όσο και τα ιδιωτικά γυμνάσια ή εισαγόμενα

ιδρύματα, είναι τουλάχιστον κυνική: οι καταργήσεις σχολών, ο τεχνοκρατικός σκοταδισμός, ο αποκλεισμός χαμηλών και μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων, τα χρέη και η εργασιακή περιπλάνηση θα είναι οι πρώτες συνέπειες που θα κληθεί να δοκιμάσει η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας.

«Η ανοικοδόμηση του κεφαλαίου και του Κράτους, έτσι όπως πραγμα-

τοποιείται σήμερα, προτείνει έναν επαναπροσδιορισμό των ταξικών σχέσεων μέσω νέων προοπτικών. Αυτοί που κατέχουν και θα κατέχουν στο μέλλον τα τεχνολογικά όργανα, θα έχουν και την εξουσία και θα καταφέρουν να διαχειριστούν τη συναίεση. Αυτοί θα είναι οι «εντός» σε μια πραγματικότητα κυριαρχίας. Οι υπόλοιποι θα είναι οι «εκτός», καταδικασμένοι σε μια «παθητική» χρήση της τεχνολογίας. Η τελειοποίηση αυτής της διαδικασίας θα επιτευχθεί μέσω της απώλειας όσων κατέχει η τάξη των «εκτός» και σε πρώτο επίπεδο, του πολιτισμού τους. Αυτοί που υφίστανται αυτήν την πείση είναι οι νέοι. Ανάμεσα τους θα φανει ποιοι θα είναι οι μελλοντικοί «εκτός» και «εντός» (Αλφρέδο Μαρία Μπονάνο, «Οι νέοι σε μια μεταβιομηχανική κοινωνία»)

Στις μέρες μας ζούμε την ολοκληρωτική αναδόμηση του κοινωνικού ιστού και της συναίσεσης που είχε επιβληθεί μεταπολεμικά, με αντάλλαγμα το λεγόμενο «κράτος πρόνοιας και δικαίου». Την ώρα που το κοινωνικό συμβόλαιο γίνεται στόχη και περνά στη λήθη της ιστορίας, το κράτος αποκτά την πραγματική του μορφή. Αυτή για την οποία δημιουργήθηκε. Δηλαδή, το φύλακα και το εργαλείο της εκάστοτε άρχουσας τάξης, χωρίς κοινωνικά, δημοκρατικά, ηθικά, προσχώματα και επικαλύψεις. Μέσα σ’ ένα κλίμα ολοκληρωτικής προπαγάνδας από κατευθυνόμενα Μ.Μ.Ε προωθεί μια πολιτική πρωτοφανούς κοινωνικής βαρβαρότητας ταυτισμένη με τα πιο τυχοδιωκτικά συμφέροντα των ισχυρότερων μερίδων του ελληνικού κεφαλαίου και της διεθνούς τοκογυφίας. Σε αυτές τις συνθήκες πολέμου το φοιτητικό κίνημα καλείται να πρωταγωνιστήσει στη «μητέρα όλων των μαχών». Ο αγώνας αυτός θα είναι χαμένος πριν ακόμη δοθεί αν και αφόσον τα αιτήματα των φοιτητών δηλητηριαστούν με τη διαμεσολάβηση και την αυταπείη του προτάγματος για έναν πιο «δικαίο» καπιταλισμό. Σε συνθήκες κοινωνικής και πολιτικής ανισότητας, το δικαίο το φτιάχνουν οι ισχυροί για να το επιωμίζονται οι ανίσχυροι...

Ο μοναδικός μονόδρομος που οφείλουμε να υποστούμε από δω και πέρα είναι ο δρόμος και η μάχη για την πρόσπιση της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, την αλληλεγγύη, την πραγματική δικαιοσύνη που πηγάζει μόνο μέσα από την ισότητα και την ελευθερία. Είναι πιο αναγκαίο από ποτέ το εκπαιδευτικό κίνημα να συνδεθεί με το εργατικό σε τροχιά γενικευμένης επίθεσης για να νικηθεί ο φόβος. Διότι η αποσάρθρωση της κοινωνίας δεν είναι κάτι που θα έρθει, είναι ήδη εδώ, βρισκόμαστε ήδη μέσα στη διαδικασία της λεηλασίας των ονείρων και της υποθήκευσης του μέλλοντος, και επ’ αυτού πρέπει να πάρουμε θέση!

«Οι εργάτες φωνάζουν για ψαμί. Οι έμποροι φωνάζουν ή! αγορές

Οι άνεργοι πεινούσαν. Τώρα πεινάνε κι όσοι εργαζόμαστε

Αυτοί που αρπάνε το φαί απ’ το τραπέζι. Κηρύχνουν τη λιτότητα Αυτοί που παίρνουν όλα τα δoσήματα. Ζητάνε θυσίες Οι χορτάτοι μιλάνε στους πεινασμένους. Για τις μεγάλες εποχές που θα’ρθουν. Αυτοί που τη χώρα σέρνουνε στην άβυσσο. Τι περιμένετε; Ότι οι κουφοί παραχωρήσεις θα σας κάνουν; Κι ότι οι αχόρτατοι κάτι θα να σας δώσουν; Οι λούκοι θα σας τσίτσουνε. αντί να σας καταβροχθίσουν! Από φύλα. Θα σας προσκαλέσει η τίγρη να της βγάλετε τα δόντια, τέτοια περιμένετε!»

(Μπέρτολτ Μπρεχτ, Γερμανικό εγχειρίδιο πολέμου)

Στα σχέδια των αφεντικών για μια ζωή υποταγμένη-μαζική λιποταξία και επίθεση!

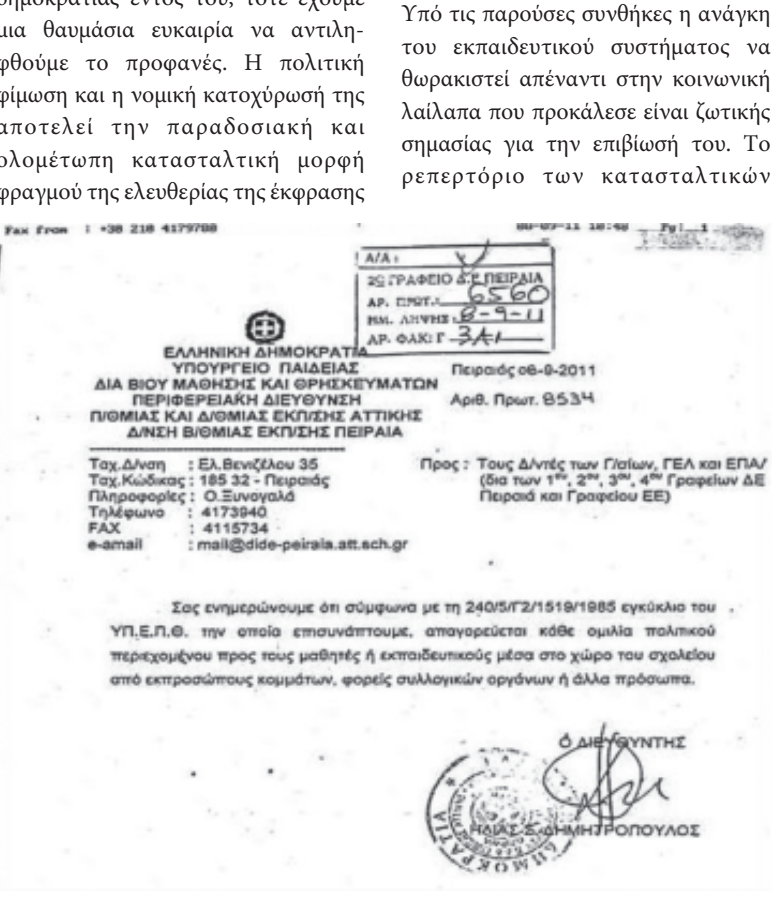
▲/ apostada

απαγόρευση ομιλιών πολιτικού περιεχομένου στα σχολεία

«Σας ενημερώνουμε ότι σ ύ μ φ ω ν α μ ε τ η ν 2405/Γ2/1519/1985 απόφαση του ΥΠΕΠΘ απαγορεύεται κάθε ομιλία πολιτικού περιεχομένου προς μαθητές ή εκπαιδευτικούς μέσα στο χώρο του σχολείου από εκπροσώπους κομμάτων, φορείς συλλογικών οργάνων ή άλλα πρόσωπα. Παρακαλείσθε να φροντίσετε για την πιστή τήρηση της ανωτέρω απόφασης».

Το παραπάνω κείμενο στάλθηκε από την Περιφερειακή Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ηρακλείου Κρήτης σε όλα τα σχολεία (δημόσια και ιδιωτικά) του νομού με τη μορφή εγκυκλίου, δηλαδή επίσημης κρατικής διαταγής.

Με περίσσια υποκρισία και κρυμμένο πίσω από το μεσαίο δάχτυλο της αστικής νομιμοφροσύνης, το Υπουργείο Παιδείας, ξεθάβει την παραπάνω εγκύκλιο του 1985 και εγκαινιάζει τη νέα σχολική χρονιά εξαγνίζοντάς τη από κάθε υποψία μελλοντικής αντίστασης, δαμιονοποιώντας τον πολιτικό λόγο! Αν όμως δεχτούμε την υπόθεση ότι το επίπεδο εμπιστοσύνης που δείχνει το επίσημο κράτος απέναντι στους πολίτες που μαρτυρά και την ποιότητα της δημοκρατίας εντός του, τότε έχουμε μια θαυμάσια ευκαιρία να αντιληφθούμε το προφανές. Η πολιτική φήμιωση και η νομική κατοχύρωσή της αποτελεί την παραδοσιακή και ολομέτωπη κατασταλτική μορφή φραγμού της ελευθερίας της έκφρασης

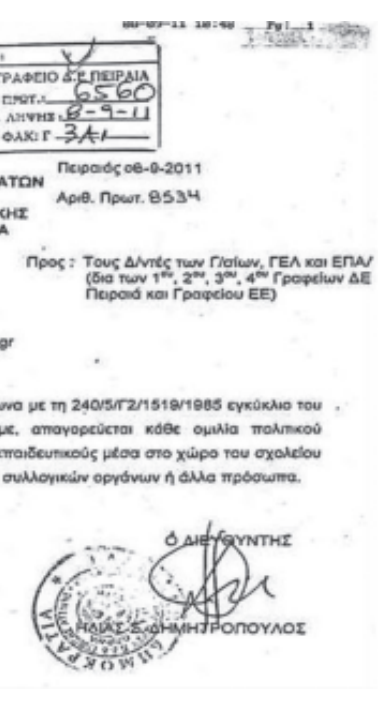
από το κράτος. Ονομάζεται «κατασταλτική λογοκρισία» και είναι ο ιστορικός και πάγιος αντίπαλος της ελευθερίας του ατόμου, ένα ύστατο μέσο επιβολής που ευδοκίμησε ιδιαίτερα σε φασιστικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα ενώ συνεχίσε να παραστέι με συγκαλυμμένη μορφή μέχρι τη σύγχρονη εποχή (πατερναλιστική λογοκρισία, αυτολογοκρισία κτλ).

Η επαναφορά της λογοκρισίας στον αμό,πρωταρχικό της ρόλο δεν θα έπρεπε να αιφνιδιάζει. Η φετινή σχολική χρονιά, η χειρότερη μεταπολεμικά, βάλτωσε πριν καλά καλά

αρχίσει: χωρίς βιβλία, χωρίς λεφτά στα σχολεία, με χιλιάδες οργανικά κενά, με καλλικρατικές αλχημείες και με μισθούς πείνας στους εκπαιδευτικούς. Τα 220.000 ευρώ που θα πληρώσουμε στην ιδιωτική εταιρεία παραγωγής dvd-βιβλίων «Διόφαντος» και τα δεκάδες χιλιάδες ευρώ που θα χρειαστούν για τις φωτοτυπίες, συμπληρώνουν την εικόνα της πλήρους εγκατάλειψης του δημόσιου χαρακτήρα της εκπαίδευσης που σίγουρα δεν αποτελεί το «θρίαμβο του ψηφιακού σχολείου» όπως δίχως αιώδω δολωμού η ακραία νεοφιλελεύθερη υπολογός.

Όπως ακριβώς συμβαίνει και με το νόμο πλαίσιο για τα ΑΕΙ, το κράτος επιδώκει να απαλλάγει από το κόστος της εκπαίδευσης, βάζοντας τις βάσεις για την μελλοντική ιδιωτικοποίηση της μετακλώνοντας το λογαριασμό στους γονείς των μαθητών. Ταυτόχρονα επιδιώκει η κοινωνία και οι εργαζόμενοι να «συνθιθούν» την ανυπαρξία βιβλίων και την αντικατάστασή τους από φωτοτυπίες και dvd στο όνομα μιας «ψηφιακής εποχής» που στο επίπεδο της ελληνικής σχολικής πραγματικότητας αντηχεί σαν κακόγιοστο αστείο.

Υπό τις παρούσες συνθήκες η ανάγκη του εκπαιδευτικού συστήματος να θωρακιστεί απέναντι στην κοινωνική λαίλαπα που προκάλεσε είναι ζωτικής σημασίας για την επιβίωσή του. Το ρεπερτόριο των κατασταλτικών

μέτρων που θα ακολουθήσουν άνοιξε με την εγκύκλιο περί «απαγόρευσης ομιλιών πολιτικού περιεχομένου στο χώρο του σχολείου» και έπειτα συνέχεια. Όμως δεν υπολόγισαν ότι για να κερδίσει έναν πόλεμο πρέπει να δώσει μάχη και την μάχη αυτή τους περιμένουν ήδη τα εκατοντάδες σχολεία της χώρας που τελούν υπό κατάληψη, τα τμήματα των πανεπιστημίων που συνεχίζουν να αντιστέκονται, οι άνεργοι, οι απολυμένοι, οι άνθρωποι που δεν έχουν πια τίποτα να χύσουν.

Ζήσης Φρίκης

Τη δεκαετία του 1950, το Οικονομικό Πανεπιστήμιο του Σικάγου, δεν θεωρούνταν μόνο ως μια πανεπιστημιακή σχολή, αλλά ως μια σχολή σκέψης .Ο σκοπός δεν ήταν μόνο η διδασκαλία των φοιτητών, αλλά η ισχυροποίηση της σχολής ώστε οι ιδέες της να πολεμήσουν τις ιδέες του οικονομολόγου Τζον Μείνανρτ Κέινς [1] που κυριαρχούσαν τότε με τη μικτή οικονομία, που εισήγαγε ο Κέϊνς μετά τη μεγάλη οικονομική κρίση του 1929.

Το 1947, ο Μίλτον Φρίντμαν και ο μέντορας του, Αυστριακός καθηγητής Φρίντριχ φον Χάγκε, ίδρυσαν την εταιρεία του «Μον Πελερέν», μια λέσχη Οικονομολόγων της ελεύθερης αγοράς με ρητό στόχο την καταπολέμηση των ιδεών του Κέϊνς και του ρυθμιζμένου καπιταλισμού. Το δημοφιλές βιβλίο του Φρίντμαν στα 1962, το «Capitalism and Freedom», έγινε το βασικό εγχειρίδιο της παγκόσμιας ελεύθερης αγοράς και σ’αυτό στηρίχτηκαν τα οικονομικά προγράμματα όλων των νεοσυντηρητικών-νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων και δικτατοριών στον δυτικό κόσμο από το 1970 και μετά. Ειδικότερα οπουδήποτε είχαν την εξουσία ακροδεξιές στρατιωτικές δικτατορίες η παρουσία του πανεπιστημίου του Σικάγου και της σχολής του Φρίντμαν ήταν πανταχού παρούσα.

Η δικτατορία της ελεύθερης αγοράς

«Τα καλά πράγματα, όπως η δημοκρατία και η προσανατολισμένη στην ελεύθερη αγορά οικονομική πολιτική δεν συμβαδίζουν πάντα.»

(Ζτέφαν Χάγκαρντ πολιτικός επιστήμονας και μαθητής του Φρίντμαν)

Σύμφωνα με τη θεωρία του Φρίντμαν: Οι Κυβερνήσεις πρέπει να καταργούν όλους τους φορολογικούς και εργασιακούς κανόνες και ρυθμίσεις προς όφελος των ιδιωτικών επιχειρήσεων, χωρίς να επιχειρούν και να γείρουν ζητήματα μονοπωλίας της αγοράς μέσα από κρατικές εταιρίες κοινής ωφελείας (π.χ. ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΕΥΔΑΠ), δηλαδή πρέπει να ιδιωτικοποιούν την δημόσια περιουσία. Πρέπει να προβούν σε περικοπές κοινωνικών προγραμμάτων όπως π.χ. τα ταμεία ανεργίας και τα κοινωνικά επιδόματα σε ασθενείς οικονομικά ομάδες που πληθυσμού. Οι τιμές και οι μισθοί να καθορίζονται μόνο από την αγορά και όχι μέσα από συνδικαλιστικό διάλογο και εγγυήσεις του κράτους για τη διαφύλαξη τους. Δεν πρέπει να υπάρχουν εγγυημένοι κατώτατοι μισθοί. Επίσης πρέπει να ιδιωτικοποιηθεί η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, τα συνταξιοδοτικά ταμεία και η δωρεάν παιδεία. Ακόμα να ιδιωτικοποιηθούν τα Εθνικά πάρκα, ακόμη και τα δάση και οι παράλεις. Οτιδήποτε δηλαδή μπορεί να προσελκύσει επενδύσεις από ιδιωτικές εταιρίες με μοναδικό γνώμονα το κέρδος τους. Ειδικότερα η παιδεία, γα τον Φρίντμαν και την έννοια του δημόσιου εκπαιδευτικού συστήματος «βρομούσε» σοσιαλισμό. Η

υπουργός παιδείας πάντως της Ελλάδας Άννα Διαμαντοπούλου δεν έχει σπουδάσει οικονομικά στο Σικάγο και τη κατάργηση της δωρεάν παιδείας στην Ελλάδα τη σκέφτηκε μόνη της,, εξάλλου αυτή είναι σοσιαλίστρια.

Τέλος η γενικότερη άποψη του για το ρόλο του κράτους ήταν ότι αυτό πρέπει να περιορίζεται μόνο: *«στην προστασία της ελευθερίας μας τόσο από τους εχθρούς εκτός των πυλών όσο και από τους συμπολίτες μας: στη διατήρηση του νόμου και της τάξης, στην επιβολή της εφαρμογής των ιδιωτικών συμφωνιών, στην προώθηση των ανταγωνιστικών αγορών»*. Με άλλα λόγια, το κράτος πρέπει μόνο να διατηρεί τη συντήρηση της αστυνομίας και του στρατού – οτιδήποτε άλλο, συμπεριλαμβανομένης της δωρεάν παιδείας, *«είναι μια άδικη παρέμβαση εναντίον της ελεύθερης αγοράς»* . Ούτε ο υπουργός προ.πο. Χρήστος Παπουτσής έχει σπουδάσει στο Σικάγο, αυτός ήταν και αγωνιστής σαν φοιτητής εναντίον της κρατικής καταστολής και του αυταρχικού κράτους της δεξιάς.

Ο Δόκτορας της καταστροφής

«Το να είσαι μαθητής του Φρίντμαν ήταν κάτι μαγικό!»

(Γκάρι Μπέκερ νομπελίστας οικονομολόγος της σχολής του Σικάγου)

Ο Φρίντμαν δεν ήταν απλώς ένας ιδιοφυής οικονομολόγος, ούτε ένας ακόμα ματαιώδοξος ακαδημαϊκός-ερευνητής, απ’ αυτούς που καβαλάνε το καλάμι πιστεύοντας ότι η επιστήμη αρχίζει και σταματάει σ’ αυτούς. Ήταν κάτι πολύ παραπάνω.

Ήταν αποφασισμένος να κάνει κάτι που ουδείς οικονομολόγος πριν από αυτόν είχε σκεφτεί: να δει δηλαδή τη θεωρία του να εφαρμόζεται στην πράξη, υπό πραγματικές συνθήκες, πάνω σε πραγματικές κοινωνίες, πράγμα που κινώντας γη και ουρανό κατόρθωσε να το πετύχει. Και μάλιστα όχι σε μια κοινωνία, αλλά σε πολλές. Ο Φρίντμαν δεν ήταν ένας οποιοσδήποτε καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Σικάγου. Ήταν ένας γκουρου, ένας άγιος. Δεν είχε μαθητές, αλλά πιστούς. Φοιτητές έτρεχαν στα σεμινάρια να πάρουν κάτι απ’ την αγιοσύνη του και μετά, με το ζήλο των νεοφώτιστων σκορπίζονταν σε διάφορα μέρη του κόσμου να τη μεταλαμπαδεύσουν. Όχι βέβαια από μόνιους τους, μιας και για τον θεάρεστο αυτό σκοπό έσπευδαν να βοηθήσουν τόσο η CIA όσο και το ίδρυμα Φορντ, παρέχοντας αφειδώς υποτροφίες σε παιδιά απ’ τη Λατινική Αμερική και την Ασία λίγο αργότερα που ήθελαν να σπουδάσουν οικονομικά στο μέγα τέμενος του Σικάγου.

Στη δεκαετία του ’70, στη Λατινική Αμερική, όποια χούντα και να σήκονες, θα έβρισκες από κάτω «τα παιδιά απ’ το Σικάγο», όπως τα ονόμαζαν, τσοβητημένα μάλιστα σε καίριες θέσεις: υπουργοί, υφυπουργοί, καθηγητές στα πανεπιστήμια κ.λ.π. Η πιο γνωστή συνεισφορά τους ήταν στον Πινοτσέτ στη

η οικονομική σχολή του Σικάγου, οι θεωρίες του Μίλτον Φρίντμαν και το πειραματικό εργαστήριο Ελλάδα

«Μόνο μία κρίση-είτε είναι, είτε απλώς εκλαμβάνεται ως πραγματική-οδηγεί σε πραγματικές αλλαγές. Όταν ξεσπάει μια κρίση, οι δράσεις που αναπτύσσονται εξαρτώνται από τις περιρρέουσες ιδέες. Πιστεύω ότι αυτή πρέπει να είναι η βασική λειτουργία μας: να αναπτύσσουμε εναλλακτικές πολιτικές που θα αντικαταστήσουν τις υπάρχουσες, να τις διατηρούμε ζωντανές και διαθέσιμες έως ότου το πολιτικά αδύνατον καταστεί πολιτικά αναπόφευκτο.»

(Μίλτον Φρίντμαν «Καπιταλισμός και ελευθερία» University of Chicago press 1962)

Χιλή, αλλά θα τους «αδικούσαμε» αν δεν αναφερόμασταν και στις υπηρεσίες που προσέφεραν στις χούντες της Ουρουγουάης, της Αργεντινής, και της Βραζιλίας. Οι χούντες αυτές δεν εφάρμοσαν απλώς τα οικονομικά προγράμματα του Φρίντμαν, αλλά εγκαθιδρύθηκαν ακριβώς για το λόγο αυτό, για να τα εφαρμόσουν. Τα δε φριχτά βασανιστήρια, οι εξαφανίσεις και οι εκτελέσεις χιλιάδων ανθρώπων που ανατίστέκονταν στην εξαθλίωση και τον

ο Μίλτον Φρίντμαν βραβεύεται απο τον πρόεδρο Ρήγκαν

τρόμο συνέβησαν για ένα και μόνο σκοπό. Για να μπορέσει μέσα από τη θεωρία του Φρίντμαν να λάμψει επιτέλους ο καπιταλισμός της καταστροφής-ή όπως αρέσκονταν να τον λένε η «ελευθερία της αγοράς» σε όλο του το μεγαλείο. Χιλιάδες άνθρωποι εκτελέστηκαν, βασανίστηκαν και βρέθηκαν στη φυλακή προκειμένου οι τιμές των προϊόντων να είναι ελεύθερες!

Οι θεωρίες του Φρίντμαν του έδωσαν το Νόμπελ οικονομικών και στη Λατινική Αμερική έδωσαν τους δικτάτορες.

Για περισσότερες από τρεις δεκαετίες ο Φρίντμαν και οι παντοδύναμοι οπαδοί του τελειοποιούσαν αυτήν ακριβώς τη στρατηγική: την αναμονή κάποιας μείζονος κρίσης (πολιτικής ή οικονομικής) προκειμένου να εκποιήσουν τμήματα της δημόσιας σφαίρας σε ιδιώτες ενόσω οι πολίτες ήταν ακόμα ζαλισμένοι από το σοκ και να μονιμοποιήσουν στη συνέχεια τις «μεταρρυθμίσεις».

Το δόγμα του σοκ

«Τα πλήγματα πρέπει να επιφέρονται όλα ταυτόχρονα, ώστε, όντας λιγότερο αισθητά, να ενοχλούν λιγότερο»

(Νικόλο Μακιαβέλι «Ο Ηγεμόνας» 1513)

Μια ένοπλη σύρραξη ανάμεσα σε κράτη ή έθνη μας προκαλεί φρίκη. Όμως ο οικονομικός πόλεμος δεν είναι καλύτερος από μία ένοπλη σύρραξη. Είναι σαν μία χειρουργική επέμβαση. Ένας οικονομικός πόλεμος είναι ένα παρατεταμένο βασανιστήριο, και οι καταστrophές του δεν είναι λιγότερο τρομακτικές από αυτές που προκαλούνται

από τον καθαυτό ένοπλο πόλεμο. Το «δόγμα του σοκ» είναι ένας τέτοιος πόλεμος και είναι η μέθοδος που εφαρμόζουν οι αγορές για να επιβληθούν διεθνώς. Για να προελασούν οι ελεύθερες αγορές, χρειάζεται κάποια κοινωνία να έχει υποστεί ένα δυνατό «σοκ», από μια φυσική καταστροφή (τσουνάμι στην Ασία, τυφώνας στη Νέα Ορλεάνη), από μια εναλλαγή εξουσίας (πτώση «κομμουνισμού» στην Ανατολική Ευρώπη ή το απαρτχάιντ στη Ν. Αφρική), μια

φασιστικών ιδεών, συρρίκνωση ατομικών ελευθεριών και δικαιωμάτων του ανθρώπου, απεριόριστες δαπάνες για την ασφάλεια, διάχυση του φόβου και τρομοκρατίας στις κοινωνίες και σκληρή καταστολή σε όσους αντιστέκονται στο «σοκ». Πόσες φορές δεν έχουμε ακούσει δικτάτορες στο παρελθόν, αλλά και «δημοκρατικούς» πολιτικούς σήμερα να μιλάνε με ιατρικούς όρους όταν θέλουν να περιγράψουν μια άσχημη οικονομική ή πολιτική κατάσταση: Μην σας κάνει εντύπωση αυτό, κάνεις τους δεν ήθελε να γίνει γιατρός όταν μεγαλώσει. Η χρησιμοποίηση ανίατων ασθενειών όπως π.χ. του καρκίνου στον πολιτικό λόγο, ενθαρρύνει τη μοιρολατρία και αιτιολογεί τη λήψη αυστηρών έως απάνθρωπων μέτρων, ενώ ενισχύει σημαντικά τη διάδοση της ιδέας ότι η «ασθένεια» είναι αναγκαστικά μοιραία Η έννοια της ασθένειας δεν είναι ποτέ αθώα.

Η ψυχιατρική στην υπηρεσία της οικονομίας. Η χρησιμότητα του ηλεκτροσόκ

«Το μυαλό τους μοιάζει με λευκή σελίδα πάνω στην οποία μπορούμε να γράψουμε ότι θέλουμε»
(Δρ. Σίριλ Κένεντυ και Δρ. Ντέιβιντ Άνσελ για τα πλεονεκτήματα της θεραπείας με ηλεκτροσόκ 1948)

Η μέθοδος του «σοκ» πρωτοεμφανίστηκε με τη μορφή του ηλεκτροσόκ για άτομα ψυχικά ασθενή, στη δεκαετία του 1950. Ο Γιούνε Κάμερον, καθηγητής ψυχιατρικής στο πανεπιστήμιο Μακγίλκ των ΗΠΑ στη συνέχεια, χρηματοδοτούμενος από τη CIA εφάρμοσε τα ηλεκτροσόκ για τις έρευνες του πάνω στην πλύση εγκεφάλου. Ήταν η εποχή του Ψυχρού πολέμου και η CIA ήθελε να βρει τρόπους να ελέγχει τη σκέψη των αντιπάλων της κομμουνιστών, που συνελάμβανε, μέσα στα πλαίσια των ανακριτικών μεθόδων. Οι μέθοδοι όμως που εφάρμοξε ο Κάμερον ήταν καθαρά βασανιστήρια. Μάλιστα για του

Κίνα 1989 πλατεία Τιέν Αμέν: η εξέγερση ενάντια στο δόγμα του σοκ

λόγου το αληθές, πολλά άτομα που υπέστησαν τη θεραπεία-σοκ τα κατέθεσαν μήνυση αργότερα εναντίον του και τα δικαστήρια έκριναν ότι δικαιούνταν χρηματική αποζημίωση για όσα υπέστησαν, την οποία και έλαβαν.

Στόχος της θεραπείας-σοκ του Κάμερον ήταν να σήρσει από το μυαλό του ασθενούς κάθε μήνμη καθιστώντας το νου του «tabula rasa», γράφτο χαρτί, λευκή σελίδα κι εκεί πάνω να οικοδομήσει μια νέα προσωπικότη-τα. Για να το πετύχει αυτό χρησιμοποίησε τις εξής μεθόδους: Ηλεκτροσόκ, 2 την ημέρα επί 30 μέρες. Αποστέρηση των αισθήσεων, απομονώνοντας τους μέσα σε σκοτεινούς

ΟΙ «ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ» ΤΟΥ ΣΟΚ

θαλάμους φορώντας τους αδιαφανή γυαλιά, ωτασπίδες και με δεμένα χέρια μέσα σε κουτιά για να μην αγγίζουν τίποτα. Χορήγηση ψυχοτρόπων ουσιών, πλούωρος ύπνος, 22ώρες το 24ωρο, συνεχώς αναμμένα φώτα σε δωμάτια χωρίς παράθυρα. Έτσι θα έβηγναν την αντίληψη του χώρου, χρόνου, της μνήμης από το μυαλό τους, θα κατέλυαν τις άμυνες τους και τη βούληση για αντίστα-ση και θα αποσπούσαν τη συνείνηση του και τη συννεργασία του, κατά την ανάκριση του.

Το πρώτο κράτος του σοκ

«Αν υιοθετήσετε τη πρόταση του σοκ ,πρέπει να ενεργήσετε σύντομα, πολλαπλά και ακαριαία.»

(Μίλτον Φρίντμαν σε επιστολή του προς τον στρατηγό Πινοτσέτ 21/4/1975)

Ο Φρίντμαν αν και ποτέ δεν το παραδέχτηκε επίσημα είδε στη μέθοδο του ηλεκτροσόκ και των βασανιστηρίων τον τρόπο που μπορούσε να εφαρμόσει την θεωρία του και το πρώτο πειραματικό εργαστήριο του άκουγε στο όνομα Χιλή. Στη δεκαετία του’50 και ’60 η θεωρία του δεν είχε ζήτηση, όταν όμως η κυβέρνηση των ΗΠΑ ανησύχισε από τις εθνικοποιήσεις των ορυχείων στη Χιλή, στις οποίες προέβη ο νεοεκλεγείς σοσιαλίστης Πρόεδρος της, Αλιέντε, και φοβόμενη μήπως το μοντέλο αυτό αποτελέσει παράδειγμα προς μίμηση και σ’ άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής, που βρισκόταν στο υπογάστρο των ΗΠΑ, αποφάσισε την ανατροπή του Αλιέντε και το μετασχηματισμό της οικονομίας της Χιλής. Απευθύνον-ται στον Φρίντμαν, ο οποίος τους συμ-βουλεύει ότι όλα πρέπει να γίνουν πολύ γρήγορα πριν ο κόσμος προλάβει να αντιδράσει. Ο λαός πρέπει να υποστεί πρώτα ένα δυνατό ψυχολογικό και σωματικό σοκ (ένα βίαιο πραξικόπημα που θα ανατρέπει τον εκλεγμένο πρόεδρο τους) κι αμέσως μετά, ένα δεύτερο οικονομικό σοκ με ιδιωτικοποιήσεις κρατικών εταιρειών, περικοπές μισθών και περιθάλψης. Μόνο

80.000 φυλακίστηκαν και 200.000 εγκατέλει-ψαν τη χώρα για πολιτικούς λόγους. Στα δυο μεγαλύτερα ποδοσφαιρικά γήπεδα της πρωτεύουσας συγκέντρωσαν 13.500 άτομα. Κουκουλοφόροι καταδότες περιφέρονταν στις κερκίδες υποδεικνύοντας τους υπονομι-ευτές του νέου καθεστώτος, τους οποίους οδηγούσαν στα αποδυτήρια για να τους βασανίσουν και να τους εκτελέσουν. Ήταν ένα σωματικό και ψυχολογικό σοκ για τους Χιλιανούς, για να μπορέσουν στη συνέχεια τα «Παιδιά του Σικάγου» να εφαρμόσουν τη θεραπεία-οικονομικό σοκ και να επαναφέ-ρουν τη Χιλή στο «σωστό» δρόμο των ελεύθερων αγορών, μακριά απ’ τα «μιάσμα-τα». των κρατικοποιήσεων του εθνικού της πλούτου.

Η τριπλή συνταγή του Φρίντμαν τίθεται σε εφαρμογή. Οι αλλαγές πρέπει να έχουν ολοκληρωθεί μέσα σε ένα εξάμηνο, διότι μετά ο κόσμος θα αρχίσει να αντιδρά. Ιδιωτικοποιείτα μεγάλο μέρος του εθνικού πλούτου της Χιλής, περικόπτονται κοινωνι-κές δαπάνες, το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού οδηγείται στην εξαθλίωση. Δέκα χρόνια μετά, το 1982 η οικονομία της Χιλής κατέρρευσε παρά το διαφημιζόμενο «οικονομικό θαύμα», που είχαν δημιουργή-σει οι ελεύθερες αγορές. Αιτία της κατάρρευ-σης ήταν οι λεγόμενοι «πράνχας», ιδιο-κτήτες χρηματοοικονομικών εταιρειών που δρώντας ανεξέλεγκτα είχαν αγοράσει περυσιακά στοιχεία της χώρας με δανεικά χρήματα, δημιουργώντας ένα τεράστιο χρέος 14δισ δολάρια.

Μήπως όλα αυτά σας φαίνονται ίδια με όσα γίνονταν αυτή τη περίοδο στην Ελλάδα; Δεν απατάστε, η Ελλάδα είναι το πρώτο πειραματικό εργαστήριο των «παιδιών του Σικάγο» για τον 21^ο αιώνα και ένα από τα πρώτα όπου οι θεωρίες του Φρίντμαν προσπαθούν να δοκιμαστούν μέσα από εκλεγμένες δημοκρατικές κυβερνήσεις. Αν αυτές δε, φέρουν και το προσωπίομιο της σοσιαλισμού στο πρόγραμμα τους, τόσο το καλύτερο για την Οργουελική νέα γλώσσα που έχει επιβάλει η κυριαρχία.

Για την Ιστορία οι «θεραπείες του σοκ» μετά τις λατινοαμερικά-νικες χούντες συνεχίστηκαν μετά την κατάρρευση του ανύπαρκ-του σοσιαλισμού στην Ανατολι-κή Ευρώπη, κυρίως στην Ρωσία και στην Πολωνία, στην Νότια Αφρική, στην Νοτιοανατολική Ασία μετά την κατάρρευση της λεγόμενης οικονομικής «ασιατικής τίγρης», αλλά και στη «κομμουνιστική Κίνα» των πάμφθηνων προϊόντων και σχεδόν τσάμπα εργατικών χερών. Όσο δε για τις πανί-σχυρες ΗΠΑ το δόγμα του σοκ ήρθε ένα πρωινό της 11^{ης} Σεπτεμβρίου 2001. Και ποία η

ειρωνεία, την ίδια ακριβώς μέρα που 28 χρόνια πριν ο Πινοτσέτ ανέτρεπε στη Χιλή τον Αλιέντε!

Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας γεννήθηκε

«Μετά την 11^η Σεπτεμβρίου θεωρώ ότι η συνετή χρήση βίας θα μπορούσε να έχει θεραπευτικά αποτελέσματα.»

(Ρίτσαρντ Κόεν, αρθρογράφος της Washington Post)

Έχουμε μπει στη νέα χλιετία και στην πολιτική εξουσία των ΗΠΑ κυριαρχούν ο Μπους ο νεότερος, κι η παρὰ του ο

Ράμφελντ κι ο Τσέϊνι. Η θεραπεία-σοκ εφαρμόζεται τώρα στις ΗΠΑ! Οι Δίδμοι Πύργοι, που έδρευε το Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου δέχονται επίθεση από τρομο-κράτες. Ήταν 11 Σεπτεμβρίου 2001. Ήταν ένα σοκ για την Αμερικανούς και για την παγκόσμια κοινή γνώμη. Η αμερικανική οικονομία βρίσκεται σε ύφεση κι ανα-καλύπτεται μια καινούργια κερδοφόρος αγορά, αυτή της βιομηχανίας των προϊόντων ασφαλείας, των προηγμένων τεχνολογικών συστημάτων (κάμερες, βιομετρικές ταυτότητες, εικονικά τείχη) κι ο προ-στατεύουν από τον εχθρό. Οι ο εχθρός «κατασκευάζεται» είναι ο τρομοκράτης.

Ο τρομοκράτης δεν είναι ο τύπος του εχθρού, όπου τον ξέρουμε, κι από τον οποίο προσπα-θούμε να προφυλαχτούμε. Ο τρομοκράτης είναι ο άγνωστος εχθρός ο οποίος μέσα από το στόμα του ίδιου του Μπούς: *«μπορεί να χτυπήσει οπουδήποτε»*. Η διαιώνιση του φόβου μέσα στην κοινωνία είναι απαραίτητη για να μπορεί να δουλέει η βιομηχανία της ασφάλειας, και τα άτομα συχνά προκαλούν-τα να καταδίδουν συμπολίτες τους ως τρομοκράτες, όταν μάλιστα αμείβονται γι αυτό! Αποτέλεσμα για την κοινωνία: αλλάζουν κι οι αξίες του πολιτισμού της! Και αν όλα αυτά σας θυμίζουν τις παραινήσεις της Ελληνικής αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας για άντληση πληροφοριών σχετικά με τους εγχώριους «τρομοκράτες» ακόμη και ανώνυμα, ο παρασημοφορημένος πρώην υπουργός προ.πο. ο Μιχαλάκης ο Χρυσοχοί-δης δεν φταίει σε τίποτα και όλα είναι μια σατανική σύμπτωση!

Καταλυτικό ρόλο σ’ αυτή τη Νέα Οικονομία της καταστροφής έπαιξαν ο Υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ Ράμφελντ κι ο αναπρόεδρος Τσέϊνι Ο Ράμφελντ θαυμα-στής του Φρίντμαν από τον καιρό που φοιτούσε στη Σχολή του Σικάγου, είχε διατελέσει αξιωματούχος επί κυβερνήσεων Νίξον και Φορντ και τα τελευταία 20 χρόνια ήταν μέλος ή επικεφαλής των διοικητικών συμβουλίων πολυεθνικών εταιρειών, όπως αυτών που παρασκεύαζαν την ασπартμή ή το φάρμακο Tamiflu για τη γρίπη των πτηνών, ασθένεια που είχε τρομοκρατήσει τον πληνήτη ή φάρμακα για το AIDS. Ο Ράμφελντ έβλεπε μια τεράστια αγορά να αναπτύσσεται στην προοπτική ενός δυσοίωvus μέλλοντος γύρω από τις επιδημίες, ενώ ο Τσέϊνι στην προοπτική ενός δυσοίωvου μέλλοντος με πολέμους. Ο Τσέϊνι και η σύζυγος του Λιν ήταν ένα πανίσχυρο ζευγάρι που οικοδόμησαν την τεράστια περιουσία τους ποντάρνοντας ο ένας στους πολέμους που διεξήγαγαν οι ΗΠΑ στο εξωτερικό μέσα από τις δραστηριότητες της εταιρείας του Halliburton (που ανέλαβε την ανοικοδόμηση του Ιράκ), ενώ η σύζυγος βοηθώντας την Lockheed (πολεμική αεροπορική βιομηχανία) στην ηλεκτρονική συλλογή δεδομένων για να αναλάβει τη διεύθυνση των κρατικών υπηρεσιών των ΗΠΑ.

Η Ελλάδα του ΠΑ-ΣΟΚ

«Η Ελλάδα θυσιάστηκε για να σωθεί η ευραζώνη. Και για να γίνει, σας εκπαιδε-ύουν να αισθάνεστε ένοχοι γι’ αυτό που είστε. Έχουν ήδη διαγνώσει ότι είστε άρρωστοι»
(Ναόμι Κλάν δημοσιογράφος σε πρόσφατη συνέντευξη της σε ελληνικό μέσο)

Είναι γνωστό ότι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και ο πρωθυπουργός Γ.Α.Π. είναι αντιεξουσι-αστές (όπως είχε δηλώσει όταν ανέλαβε την εξουσία). Δεν γνωρίζαμε όμως ότι το έλεγε

σοβαρά. Η απόδειξη όμως ήρθε στις 11/7/11 όταν διάβασα σε άρθρο του Γ.Βόση στην «Ελευθεροτυπία» ότι *μήνες πριν τον τελευταίο ανασχηματισμό* σε συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου, όλοι οι υπουργοί βρήκαν μπροστά τους φωτοτυπημένο το εξώφυλλο του βιβλίου της Ναόμι Κλάιν «το δόγμα του σοκ» και άκουσαν την πρωθυπουργική παρότρυνση, να το μελετήσουν προσεκτικά γιατί είναι «εξαιρετικά ενδιαφέρο-ν». Όντως το βιβλίο είναι ένα από τα καλύτερα βιβλία που έχουν γραφτεί για τη θεωρία του Φρίντμαν και πως αυτή έγινε πράξη σε πολλές χώρες του πλανήτη με τα γνωστά καταστρεπτικά αποτελέσματα για τους λαούς τους.

Από τα ως τώρα έργα της κυβέρνησης στη fast track φτωχοποίηση του λαού οι υπουργοί αποδείχτηκαν πολύ καλοί αναγνώστες. Καλύτερος όλων φυσικά ο αντιπρόεδρος και γνωστό παχύδερμο Θ.Πάγκαλος ο οποίος με το γνωστό «μαζί τα φάγαμε» ακολούθησε κατά γράμμα τις εντολές των «παιδιών του Σικάγο» και προσπάθησε να δημιουργήσει ενοχές στον ελληνικό λαό για τη κατάρρευση της οικονομίας, απενοχοποιώντας την οικονομική και πολιτική ελίτ του τόπου από τις ευθύνες της και φορτώνοντας τες αποκλειστικά στις πλάτες των μισθωτών και συνταξιούχων. Η πραγματικότητα όμως μας δείχνει άλλα. Τα περισσότερα χρήματα της διάσωσης δόθηκαν στις τράπεζες συνεχίζον-τας να κερδίζουν χρήματα ενώ το κράτος μήκη εγγυητής των χρεών τους. Στη πραγματικότητα, αυτό που έγινε ήταν μια ξεκαθάρη ληστεία του λαού προκειμένου να σωθεί το τραπεζικό λόμπι. Σε κάθε χώρα όπου εφαρμόστηκαν οι πολιτικές της «Σχολής του Σικάγου» τα τελευταία τριάντα χρόνια αυτό που προέκυψε ήταν μια κρατική συμμαχία ανάμεσα σε μια δράκα πανιάχρων εταρειών και σε μια τάξη πλουσιών πολιτικών, με τις διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στις δύο ομάδες να είναι εξαιρετικά δυσδιάκριτες και διαρκώς μετακινούμενες.

Αυτό ήταν το πρώτο σοκ που δέχθηκαν οι πληθυσμοί των περιοχών αυτών. Δεν μπορούσαν να φανταστούν ότι τους πρόδωσαν και έλεγαν ψέματα οι δικές τους κυβερνήσεις. Το δεύτερο σοκ (όπως αποδείχθηκε το 2006) και το σχέδιο του νεοφιλελευθερισμού δεν ήταν ούτε των κυβερνήσεων, ούτε καν του ΔΝΤ. Ολόκληρο το πρόγραμμα της θεραπείας-σοκ που επιβλήθηκε ως τις αρχές του 1990, απλά εκπονήθηκε κρυφά από τις JP Morgan και τη Citibank τους δύο μεγάλους ιδιώτες πιστωτές. Είχαν δηλαδή επιβάλει ένα ειδικό και οδυνηρό πρόγραμμα ιδιωτικοποίησησεν, χωρίς καν να πυροδοτήσουν μια εθνική εξέγερση. Πώς τα κατάφεραν; Χρόνια μετά ο Καβάγιο, ο πρωτεργάτης της θεραπείας σοκ στην Αργεντινή θα έδινε ο ίδιος την εξήγηση: Οι περίοδοι μεγάλων προβλημάτων (υπερπληθωρισμός στις συγκεκριμένες χώρες, το χρέος σήμερα για μας) είναι τρομακτικές για τους ανθρώπους. Δημιουργείται πανικός, φόβος, αβεβαιότητα για το αύριο. Γι’ αυτό το λόγο ζητούν από την κυβέρνηση (την οποία μάλιστα αρχικά εμπιστεύονται) να κάνει κάτι γρήγορα. Αν η κυβέρνηση παρουσιάζει κάποιο πρόγραμμα (και δεν υπάρχει άλλη πρόταση πειστική από άλλα κόμματα) ο πληθυσμός είναι κατ’ αρχάς έτοιμος να αποδεχθεί δραστικές αλλαγές προκειμένου να εξελιφθούν το έντονο πρόβλημα της στιγμής, περιμένοντας ότι θα επανέλθει η φυσιολογική κατάσταση των πραγμάτων. Εκείνο δηλαδή που χρησιμοποίησαν οι ηγέτες της περιόδου ήταν

μια ψυχολογική παρά οικονομική τεχνική. Όπως πολύ καλά κατάλαβαν οι βετεράνοι της ιδιωτικοποίησης οι άνθρωποι είναι πρόθυμοι σε περιόδους κρίσης-είτε αυτή αφορά την κατάρρευση της οικονομίας είτε μια τρομοκρατική επίθεση είτε ένα φυσικό φαινόμενο καταστροφής–να εκχωρήσουν ένα πολύ μεγάλο μέρος της εξουσίας σε όποιον διατείνεται ότι διαθέτει μια μαγική θεραπεία. Με αυτό τον τρόπο δηλ. υπό την επίδραση του σοκ, με υποσχέσεις για προσωρινές θυσίες που θα τις διαδέχονταν μελλοντικές καλύτερες μέρες και ψέματα, κατάφερε η σταυροφορία που είχε ξεκινήσει ο Φρίντμαν να επιβιώσει κατά την διάρκεια της μετάβασης στη δημοκρατία, να επεκταθ-εί σε άλλες χώρες και να φθάσει και σε μας σήμερα. Και ω! τι έκπληξη! Θα ξαναβρούμε τον Καβάγιο (αυτόν τον αστέρα της

Στις 29 Ιουνίου ψηφίστηκε στη Βουλή το Μεσοπρόθεσμο το οποίο ήρθε να σφραγίσει στην Ελλάδα το δόγμα που εμπνεύστηκε ο Φρίντμαν και η παρέα του. Η ψήφισή συνοδεύτηκε από την πρωτοφανή αστυνομι-κή βία στους ειρηνικούς διαδηλωτές, από τη γενικευμένη επίθεση δυνάμεων καταστολής. Ένα 48ωρο χημικών που έκοψε την ανάσα στο κέντρο της πόλης και προκάλεσε σοκ και δέος. Τα βίντεο και οι φωτογραφίες που κυκλοφορούν στο Διαδίκτυο είναι ενδεικτι-κά , Οι εικόνες των «Ρόμποκοπ» που με μεγάλη ταχύτητα κατεβαίνουν τον πεζόδρο-μο της Μητροπόλεως με τις μηχανές τους και πετούν κρότου-λάμψης στα τραπέζια των σουβλατζίδικων, πάνω στους ανθρώπους, προκάλεσαν σοκ. Η αστυνομία γνωρίζει ότι βρισκόμαστε στην ψηφιακή εποχή, ότι οι αυθαιρείς της θα καταγράφονταν και θα

Πέρα από το οικονομικό κραχ και την κατάρρευση του νεοφιλελευθερισμού, στον ελλαδικό χώρο είχαμε την τύχη να γευτούμε από πρώτο χέρι στον δικό μας Δεκέμβρη το μέλλον που έρχεται. Τρομακτικός για κάποιους, ελπιδοφόρος για πολλούς. Φυσικά αν κάποιος είχε την ψευδαίσθηση ότι τελικά ήταν τόσο εύκολο να αλλάξουν άμεσα οι κοινωνικοί συσχετισμοί έπειτα από τον Δεκέμβρη, σίγουρα θα απογοητεύτηκε. Από την άλλη πλευρά όμως αποδείχτηκε ότι τίποτα δεν έχει τελειώσει καθώς δεν υπογρά-ψαμε κανενός είδους συμφωνητικό η δήλωση υποταχής με τη κρατική και πολιτική εξουσία και όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοιχτά. Αυτό που έχει γίνει πια απαίτηση, είναι να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων. Ο πήχης έχει ανέβει ψηλά και οφείλουμε να βγούμε από τα καβούκι μας και να διαχύσουμε σε όλη την κοινωνία τα ελευθεριακά προτάγματα τα οποία μας ενώνουν.»

Η ιστορία όλων των επαναστάσεων που έγιναν στα περασμένα μας δείχνει ότι τα μεγάλα λαϊκά κινήματα δεν είναι καθόλου ένα αυθαίρετο και ενσυνείδητο δημιούργημα των λεγόμενων «αρχηγών» ή των «κομμά-των», καθώς φαντάζονται οι κυρίαρχοι και οι επίσημοι αστοί ιστοριογράφοι, αλλά είναι αυθόρμητα κοινωνικά φαινόμενα, γεννημέ-να από μια δύναμη φυσική που πηγάζουν από τον ταξικό χαρακτήρα της σύγχρονης κοινωνίας. Τι επιτέλους ζητούν και αξιώνουν οι απλοί και ζωντανοί άνθρωποι; - «Δεν επιθυμώ την ταπείνωση και τον εξευτελισμό, θέλω να με υπολογίζουν και να με σέβονται».

Ποτέ η παραδοσιακή πολιτική δεν είχε φθαρεί όσο έχει φθαρεί στις μέρες μας, ποτέ οι εκπρόσωποί της δεν έγιναν τόσο αναξιόπι-στοι και τόσο καταγέλαστοι. Στο χέρι και κυρίως στη θέληση όλων μας είναι από εδώ και πέρα ότι νέο θα προκύπτει να μην προέρχεται από αυτούς. Πρέπει πια να γίνει όχι απλά μόνο κατονηγότ, αλλά κτήμα μας ότι η γραμμή της πραγματικής ζωής περνά από τη ριζική καταστροφή των εμπορευμα-τικών σχέσεων, την υποκειμενική αφρονία, την εξαφάνιση των οικονομικών ταξικών διαφορών και το τέλος του κράτους. Γιατί σε διαφορετική περίπτωση, ο κίνδυνος δεν είναι ότι μπορούμε να ζτηνήσουμε ένα πρωί και να βρεθούμε σ’ ένα φασιστικό κόσμο. Ο κίνδυνος είναι ότι πέσαμε στο κρεβάτι την προηγούμενη νύχτα, σ’ έναν κόσμο που είχε γίνει φασιστικός, χωρίς να το πάρουμε είδηση.

- ✎/ **Ευάγγελος Αθληνός**

[1] Ο Τζον Μάιναρντ Κέινς (John Maynard Keynes 5/6/ 1883 – 21/4/1946) ήταν Άγγλος οικονομολόγος, μαθηματικός, καθηγητής πανεπιστημίου, συγγραφέας και ανώτατος κρατικός υπάλληλος. Δημιούργησε, με τα έργα του και τους σπαθούς του, τη λεγόμενη κείνσιανή σχολή στην οικονομική επιστήμη. Το κύριο μέρος της θεωρίας του απέναντι στις οικονομικές κρίσεις ήταν η αναδιανομή μέρους των κερδών του κεφαλαίου στις κατώτερες τάξεις, με τη μορφή κοινωνικών και άλλων παροχών, προκειμένου να αποφεύγεται η κοινωνική δυσαρμονία και οι αναταραχές, η άνοδος των δημοσίων δαπανών υπέρ των ανέργων με τη δημιουργία θέσεων εργασίας, η αποτροπή της αύξησης στη φερολογία κλπ.

*Για τη συγγραφή του κειμένου χρησιμοποιήθηκαν εκτενή αποσπάσματα από το βιβλίο της Ναόμι Κλάιν «Το δόγμα του Σοκ-Η άνοδος του καπιταλισμού της καταστροφής» (εκδόσεις Λιβάνη), το οποίο όχι απλά προτείνεται αλλά πιστεύω ότι πρέπει να το διαβάσει κάθε άνθρωπος σήμερα προκειμένου να κατανοήσει μέσα από ένα απλό λόγο το τι πραγματικά συμβαίνει και πως προκύπτουν οι οικονομικές κρίσεις.

ο «πατριωτισμός» της πλατείας

στις οποίες έχουν λάβει χώρα μακροχρόνιοι αγώνες ενάντια στους αποικιοκράτες και τους ντόπιους δυνάστες. Όχι, όχι! αυτοί οι άνθρωποι που τα προηγούμενα χρόνια συμμετείχαν σε απεργίες και διεκδικήσεις, εδώ μαζί μας ή στις χώρες τους, δεν μας κάνουν. Μας κάνουν, όμως οι καναπεδάτοι έλληνες που οδηγήσαν τη χώρα στην καταστροφή με την αδιαφορία τους. Δεν έχουμε, όπως καταλάβατε, παρά να περιμένουμε πότε θα ζηηνήσουν οι μνήμες που βρίσκονται κρυμμένες στα γονιδιά αυτών των τελευταίων, για να αναλάβουν το «πατριωτικό» τους καθήκον.

Η λέξη πατριωτισμός δεν μήκη τυχαία σε εισαγωγι-κά. Έτσι, σ’ αυτό το σημείο είναι απαραίτητο να γίνει μια παρένθεση. Διότι πρέπει να δούμε από πού προέρχεται ιστορικά και ποιο περιεχόμενο εμπριείχε αυτή η λέξη.

Οι λέξεις πατριωτισμός και πατριώτης είναι δημιουργήματα της Μεγάλης Γαλλικής Επανάστα-σης. Τι σημαίνε , λοιπόν, να είσαι πατριώτης και τί εξέφραζε ο πατριωτισμός του; Πατριώτης (αυτό)αποκαλούνταν αυτοί που έθεσαν ως κύριο καθήκον τους να έρθουν σε κάθετη ρήξη με το παρελθόν. Δηλαδή με τις αρχές, τις αξίες και τα ήθη του, με την κουλτούρα του και τους θεσμούς του. Διότι, για τους Γάλλους επαναστάτες όλα αυτά ήταν προϊόντα κατάκτησης, υποδούλωσης, καταπίεσης, εκμετάλλευσης, προνομίων των ισχυρών της εποχής (φεουδάρχες- εκκλησία), που είχαν ως παράγωγά τους την θρησκοληψία, την δεισιδαιμονία, την αμορφωσιά και την ηθελιμένη υποταγή στους αφέντες. Σαν συνέπεια, ρίχτηκαν στην δημιουργία ενός νέου κοινωνικού και πολιτικού πολιτισμού, με παγκόσμιες αναφορές και διαστάσεις που συμπυ-κνώνονταν στο σύνθημα: Ισότητα , Αδελφότητα, Δικαιοσύνη. Πατριώτες, επομένως, ήταν όλοι όσοι συμμετείχαν στην δημιουργία και την υπεράσπιση αυτού του νέου πολιτισμού, ανεξαρτήτως καταγω-γής και θρησκείας. Πατριώτες δεν μπορούσαν να ήταν αυτοί που εμμέναν στο παρελθόν και τ στρεφόταν ενάντια στην επανάσταση. Τέτοιοι ήταν οι περισσότεροι αριστοκράτες, κι ας είχαν να παρουσιάσουν τα πιο αρχαία πιστοποιητικά καταγωγής, και εκείνοι οι αγρότες που δε μπορούσαν να ζήσουν χωρίς τον Πάπα και τον Βασιλιά, αλλά μπορούσαν να ζήσουν μες την πείνα και την ψείρα.

Σαν αντίδραση, όμως, στις αλλαγές που επέφερε η Γαλλική Επανάσταση, έχουμε την ανάδυση της αντίδραστικής ρομαντικής γερμανικής εθνικιστικής ιδεολογίας: Μυστικιστική σύνδεση με το παρελθόν και μοναδική, στα παγκόσμια συμβάντα, περίπτωση που κανείς δε μπορεί να τη φτάσει. Πόσο, μάλλον, να συμμετάσχει. Προφανώς, οι άνθρωποι αυτοί κατέργηκαν κάπου απ’ τους αιθέρες. Δεν προέρχονταν από χώρες

οδηγηση, ακριβώς, και στην αλλοίωση της επαναστατικής έννοιας του πατριώτη και την μετάαλλαξή της με ακραία αντιδραστικό περιεχόμενο. Τελική ιστορική συνέπεια αυτής της αντιλήψης υπήρξε ο φασισμός και ο χιτλερικός ναζισμός.

Η παρένθεση έκλεισε κι ο καθένας κατανοεί τί απ’ τα παραπάνω ισχύει στην Ελλάδα. Ας έρθουμε στο σημέρα.

Για το μόνο που δε μπορεί να κατηγορηθεί ο ελλαδικός κοινωνικός σχηματισμός απ’ το 1990 και δώθε (για να θέσουμε ένα χρονικό όριο) είναι ότι υπήρξε στους κόλπους του έλλειψη αυτών των φαινομένων και εκδηλώσεων που αποκαλούμε «εθνική έξαρση και ενότητα», «εθνική συνείδηση» και ενδιαφέρον για τα «εθνικά θέματα», σύσσωμη συμμετοχή σε «εθνικά οράματα και στόχους» και πάει λέγοντας. Πιο συγκεκριμένα, έλαβαν χώρα – με εκρηκτικό και επιθετικό τρόπο – η πανεθνική ενότητα για το Μακεδονικό με τα τεράστια συλλαλητήρια, οι αλαλαγοί για την ορθοδοξία συνοδευόμενοι με τις κατάνες κατά πάντων των απίστων και αιρετικών, η συστράτευση στο όνομα εθνικών στόχων όπως η Ο.Ν.Ε. και η Ολυμπιάδα που έπινε κάθε προσπάθεια δημοσίου διαλόγου.

Τίθεται αμείλικτο το ερώτημα: Πώς γίνεται να έχουμε εθνική ανάταση και εθνικές επιτυχίες και την ίδια στιγμή η κοινωνία μας να καταβαραθρώνεται; Πώς γίνεται η πατρίδα να τα πάει μια χαρά και η κοινωνία της να κατα-στρέφεται; Μήπως ήρθε η ώρα να (ανα)στοχαστούμε και να κάνουμε ένα συσχετισμό ανάμεσα στα δύο; Δηλαδή, μήπως ακριβώς πειειδή κοιτοόσαμε τους «εθνικούς στόχους» Μήπως επειδή χορτάσαμε από «εθνική δόξα» απογυμνωθήκαμε απ’ τα κοινωνικο-πολιτικά μας δικαιώματα; Τελικά, μήπως οι «εθνικές επιτυχίες» σχετίζονται άμεσα με τις κοινωνικές μας αποτυχίες; Εκείνο που συνέβη ήταν ότι, ενώ στο ιδεατό πεδίο κυριαρχούσε η φαντασίωση του «κοινού συμφέροντος των ελλήνων» στο πραγματικό κοινωνικό πεδίο είχαμε σε εξέλιξη την πλήρη επικράτη-ση της λαίλαπας του ατομικισμού και

της λατρείας του καταναλωτισμού που διέλυε κάθε κοινωνικό ιστό. Με άλλα λόγια, η καταθλιπτική κυριαρχία της ιδεοληψίας περί «κοινού εθνικού συμφέροντος» απέκρυπτε την ταξική φύση της κοινωνικής πραγματικότητας και διευκόλυνε, έτσι, καταλυτικά την δημιουργία ενός κοινωνικού πεδίου αλληλοφαγώματος, όπου ο ένας πατούσε πάνω στον άλλον για καριέρα και λεφτά.

Εντάξει, αγαπητοί «πατριώτες», να σώσουμε την «φτωχή πλην τιμία Ελλάς», αλλά με την κοινωνία της τί γίνεται; Δεν νομίζετε ότι κάποτε θα πρέπει να κοιτάζουμε κι αυτή την έρμη την κοινωνία μας; Υπάρχει κανείς-μια που να’ ναι περήφανος-η για την κοινωνία στην οποία ζει; Να ειπωθεί πιο ομιά: Υπάρχει κανείς-μια που να μην αισθάνεται ντροπή για την κατάντια, σε κάθε επίπεδο, της κοινωνίας στην οποία είναι συμμετοχος-η; Τότε προς τί όλες αυτές οι συνεχείς αναφορές σε Περικλή και Παρθενώνας, σε Μεγαλέξανδρους και στρατηλάτες; Σωστά! Το ένδοξο παρελθόν σώζει το ανύπαρκτο παρόν. Όμως, δεν είναι καιρός, επιτέλους, να γίνει υπαρκτό, να (ανα)δημιουργηθεί; Διότι, όπως επιώθηκε: Όποιος δεν δημιουργεί την ιστορία την υφίσταται. Και εμείς σήμερα υφιστάμεθα αυτήν, ακριβώς, τη μη συμμετοχή μας στην κοινωνική-ιστορική δημιουργία. Και ποτέ κανείς δε δημιούρ-γησε σπηριζόμενος και παραμένοντας καθηλωμένος στους μύθους του παρελθόντος. Οι ιστορικές-κοινωνικές δημιουργίες είναι πάντα κοινωνικά διακυβεύματα και ως τέτοια είτε τα κατακτούν οι κοινωνίες στις διάφορες ιστορικές φάσεις που διέρχονται, είτε όχι. Δεν έχουν σχέση με τα γονιδια και τους ένδοξους πολιτισμούς του μακρινού παρελθόντος. Μ’ αυτά τα τελευταία έχει σχέση μόνο ο φασισμός.

Χρειάζεται (ανα)στοχασμός και (ανα)δημιουργία λοιπόν! Δημιουργούμε σημαίνει, πατάμε γερά στο σήμερα και χιτίζουμε οραματιζόμενοι το αύριο. Σημαίνει, ανοιγόμαστε στον κόσμο και παίρνουμε ό,τι χάρισαν γενναιοδώρα στην ανθρωπότητα οι μεγάλοι στοχαστές της και οι επαναστατικές κατακτήσεις των λαών της.

Είναι καιρίο το παράδειγμα που μας έρχεται τους τελευταίους μήνες από πολλές αραβικές χώρες. Αφού σαρώθηκαν για δεκαετίες από κάθε είδους αναχρονι-στικό παραλογισμό – και κύρια απ’ τον ισλαμιστικό φανατισμό – σήμερα ένα σημαντικό πρωτοπόρο κομμάτι των λαών τους, και κύρια της νεολαίας τους, φαίνεται να ανοίγεται στον κόσμο και να ζητάει, να διεκδικεί με κάθε τίμημα, τα πανανθρώπινα ιδανικά της ελευθερίας, της κοινωνικής δικαιοσύνης, των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων. Και είναι να μελαγχολεί κανείς όταν, την ίδια ώρα, κοιτάζει στην Ελλάδα και ως λύση για την τεράστια κοινωνική καταστροφή που βρίσκεται σε εξέλιξη, προάγεται το περπατήρω κλεισμο στο μίκερο ελλαδικό καβούκι μας.

Επιτέλους, δεν αντέχεται άλλο αυτή η καταραμένη εσωστρέφεια, η φοβική αυτοαναφορικότητα και η δηλητηριώδης παρελθοντολογία. Μπορεί να μας εξηγήσει κάποιος-α πώς γίνεται (ή έγινε) κι αυτός ο γαμάτος πατριωτισμός – που φοβούνται μη και τον χάσουν ή θηρυνούν που χάθηκε και προσπαθούν να τον ξαναβρουν – φορέας του οποίου είναι (ή ήταν) ο ελληνικός λαός, πώς γίνεται (ή έγινε) λοιπόν και δεν βοήθησε αυτόν τον λαό, τότε και τώρα, να αντισταθεί στη λαίλαπα; Τελικά τί μας ζητούν, να ξαναγυρί-σουμε σε κάτι το οποίο έχει ήδη δοκιμαστεί και απέτυχε;

Αυτή η ιστορική στιγμή, αυτή η ιστορική ευκαιρία που ανοίγεται μπροστά μας δεν πρέπει να χαθεί. Και για να μη χαθεί, το πρώτο που επιβάλλεται να πράξουμε είναι – για να επιωθεί κάπως παραστατικά – να ανοιξουμε τα φτερά του νου μας και να τ’ αφήσουμε να πετάξουν πάνω απ’ όλη την υφήλιο, να απλώσουμε τις αγκάλες της καρδιάς μας και να αγκαλιάσουμε όλο τον κόσμο.

✎/ **κολίγος**

για τη λαϊκή συνέλευση πλατείας Αγοράς στα Χανιά

Όπως και σε αρκετές πόλεις, έτσι και στα Χανιά, στις 25 Μαΐου πλήθος κόσμου (περίπου 800 άτομα) συρρέει στην πλατεία Αγοράς για να δηλώσει την αντίθεση του στις αναδιαρθρώσεις που προωθεί εντεινόμενα το ελληνικό κράτος. Το κάλεσμα είχε γίνει, όπως και αλλού, μέσα από το facebook και υπό τη σαφή επίγρεια του αντίστοιχου κινήματος των Ισπανών indignados (αγανακτισμένοι). Από την πρώτη κιόλας μέρα θα συγκροτηθεί και η συνέλευση. Τις επόμενες μέρες θα τεθούν επί τάπητος αρκετά από τα ζητήματα που θα απασχολούν για καιρό τη συνέλευση και θα προκαλέσουν έντονες πολιτικές συγκρούσεις. Όπως είναι το ζήτημα της παρουσίας της ελληνικής σημαίας στις συγκεντρώσεις, οι φασίστες, η κινηματική αντι-βία, η περιφρούρηση των συγκεντρώσεων, ο σκοπός και το νόημα της παρουσίας μας στην πλατεία, η θέση μας για γεγονότα που συμβαίνουν “εκτός” της πλατείας, τα media, οι ομάδες εργασίας, τα κόμματα, οι μετανάστες κ.ά. Οι επόμενες συνελεύσεις θα κυλήσουν με την προσπάθεια να συγκροτηθούν οι ομάδες εργασίας (περιφρούρησης, έντυπου υλικού, καθαριότητας, μοιράσματος, δράσης, πολιτιστικών κτλ), με αρκετές προτάσεις για δράσεις και αρκετές εντάσεις και αντεγκλήσεις με τους κομματικούς που αγορεύουν και το ρόλο των κομμάτων στη συνέλευση, αλλά και γενικότερα. Τα ραντεβού ανανεώνονται καθημερινά και οι Κυριακές πλέον γίνονται σημεία πανελλαδικής και πανευρωπαϊκής κινητοποίησης, οπότε και, τουλάχιστον στις αρχές, συσπειρώνουν την πλειοψηφία του κόσμου. Οι γενικότερες δράσεις της συνέλευσης αφορούν μοιράσματα στο κέντρο, σε γειτονιές και σε λαϊκές αγορές, εκδηλώσεις-συζητήσεις με ακαδημαϊκούς και οικονομολόγους, προβολές ντοκιμαντέρ και ταινιών, συλλογικές κουζίνες, ανταλλακτικά παζάρια, συμμετοχή σε απεργιακές διαδηλώσεις και οργάνωση διαδηλώσεων, ποδηλατοπορειών, συμπαράσταση σε απεργίες (ΔΕΗ), αποκλεισμό της Τράπεζας της Ελλάδας, συγκρότηση ομάδας ανέργων και επισφαλώς εργαζομένων. Τη συνέλευση εκτός των ζητημάτων που αναφέρθηκαν παραπάνω απασχόλησαν και ζητήματα όπως η πρόσπιση ενέργεια, τα κοινωνικά αγαθά, η αμεσοδημοκρατία και ο τρόπος λήψης αποφάσεων, το πολιτικό καθεστώς, το δημόσιο χρέος, οι συνθήκες και ο γραφειοκρατικός συνδικαλισμός, οι έννοιες του έθνους και της πατρίδας και σίγουρα αρκετά άλλα που λησμονούμε.

Από τα μέσα Ιουνίου η συνέλευση θα εντείνει τη δράση της εν όψει της ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου. Για πρώτη φορά θα συγκροτηθεί μπλοκ στην απεργιακή διαδήλωση στις 15 Ιούνη, μετά το τέλος της οποίας θα αποφασιστεί η κατάληψη της Περιφέρειας, η οποία και θα διαρκέσει δύο μέρες. Στις 28/6 το βράδυ, πρώτη μέρα της 48^{ης} απεργίας, θα πραγματοποιηθεί μαζική διαδήλωση 400 ατόμων στο παλιό λιμάνι και το Κουμ Καπί, η οποία καλεί τον κόσμο σε συμμετοχή στην απεργία, σε συγκέντρωση στην πλατεία και

καλοκαιριού με προβολές ντοκιμαντέρ και ταινιών, τα καθημερινά συσσίτια για τους άπορους, ένα εβδομαδιαίο περιοδικό που θα εκδοθεί σε αρκετά τεύχη, εκδηλώσεις στην ανατολική τάφρο, το Κουμ Καπί και τις Βουκολιές, εκδηλώσεις αλληλεγγύης και οικονομικής ενίσχυσης στους συλλή-

Και η τρίτη φάση από το Μεσοπρόθεσμο και έπειτα.

συγκρότηση -ζυμώσεις

Η αρχική πρώτη φάση χαρακτηρίζεται από έντονη ρευστότητα τόσο στη σύνθεση του κόσμου, όσο και στα ζητήματα που συζητιόνται. Ανοίγουν πολλά και διαφορετικά θέματα μαζί, ακούγονται πολλές και ευφάνταστες ιδέες, αλλά δύσκολα παίρνονται αποφάσεις για δράση. Παράλληλα κάποιοι κομματικοί που πολύ “αδέξια” προσπαθούν να διαφωτίσουν τα πλήθη (σε σημείο που άλλοι κομματικοί να τους λένε εμμέσως να τα λένε αλλιώς και να κάνουν υπομονή), θα προκαλούν για αρκετό καιρό έντονες διαμάχες γύρω από το ρόλο των κομμάτων και τη θέση τους στη συνέλευση. Είναι η φάση κατά την οποία τέθηκαν εξ’ αρχής τα περισσότερα από τα ζητήματα που αναφέρθηκαν παραπάνω και απασχόλησαν τη συνέλευση με διακυμάνσεις. Είναι σαφές, ότι αρκετά από αυτά απ’ τη μια μεριά ανείδξαν τις ετερόκλητες και βαθιά αλληλοσυγκρουόμενες πολιτικές αντιλήψεις που κυοφορούνταν από διαφορετικά υποκείμενα, απ’ την άλλη όμως υποδεικνύουν την ανάγκη για την προσπάθεια σύνθεσης ακριβώς αυτών των αντιλήψεων προτού γίνει το προχώρημα σε δράσεις. Πράγμα το οποίο

ριστο όμως τρόπο, ενώ άλλοι επικεντρώνονται περισσότερο στην επιδίωξη συγκεκριμένων δράσεων. Έτσι, μέσα σε άλλα, αρκετοί κατηγορήσαν τη συνέλευση είτε για ψυχοθεραπεία είτε για ενασχόληση με δευτερεύοντα ζητήματα. Δεν γίνεται όμως αντιληπτή η πρωταρχική ανάγκη έκφρασης, ζύμωσης και ανάπτυξης σχέσεων μεταξύ ανθρώπων που οι περισσότεροι τουλάχιστον δεν γνωρίζονται, πόσο μάλλον όταν είναι φορείς ετερόκλητων πολιτικών αντιλήψεων. Ήταν λογικό επομένως η συνέλευση τον πρώτο καιρό να έχει μια κυρίως εσωστρεφή διαδικασία εσωτερικής συγκρότησης και ψηλαφίσματος των σκοπών της. Αυτό βέβαια δεν είναι μια διεργασία η οποία γίνεται συνειδητά, ούτε ότι αργότερα σταμάτησε. Αντιθέτως ήταν κάτι που πάντα απασχολούσε τη συνέλευση και ποτέ δεν το απεμπόλησε.

δρόμος και κινητικότητα

Η δεύτερη φάση της ανάπτυξης της δραστηριότητας της συνέλευσης είχε να κάνει με μια πιο έντονη “εξωπλατειακή” δραστηριότητα, μεγαλύτερη κινητικότητα στο δρόμο και την ενεργοποίηση της ως οιοιδήποτε πολιτικό υποκείμενο. Αυτό είχε να κάνει με δύο κύριους λόγους. Αφενός προκλήθηκε από την ίδια την εσωτερική αναγκαιότητα της συνέλευσης για κινητοποίηση, κάτι το οποίο έτσι κι αλλιώς κυοφορούνταν και επομένως έμελλε να υλοποιηθεί. Αφετέρου προκλήθηκε και από εξωγενείς παράγοντες όπως οι απεργιακές κινητοποιήσεις της 15^{ης} και της 28/29^{ης} του Ιούνη και της επερχόμενης ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου. Αυτοί οι παράγοντες οδήγησαν τη συνέλευση σε μια σειρά δράσεων, οι οποίες ωστόσο όξυναν τις εσωτερικές πολιτικές συγκρούσεις, ανάμεσα σε αντικρουόμενες αντιλήψεις για τις μορφές και τα περιεχόμενα του αγώνα. Παρ’ όλα αυτά η εύθραυστη αυτή ισορροπία διατηρήθηκε μέσα από τη σύνθεση και το σεβασμό στην ανάπτυξη της κινηματικής πολυμορφίας ή τουλάχιστον, όταν εκφράστηκαν, έγινε με πολιτικούς όρους και σε επίπεδο συνέλευσης. Η διαδικασία της συνέλευσης πλέον έχει ωριμάσει, οι συζητήσεις είναι πιο συγκεκριμένες και συνήθως καταλήγουν σε κάποιες αποφάσεις για κάθε είδος δραστηριότητες, ενώ ο κόσμος σε γενικές γραμμές έχει σταθεροποιηθεί στη σύνθεση και τις συνεχιζέι προσπάθυντας να βάλει κάποια προοπτική. Δεν έλειψαν βεβαίως και λασπολογίες που διεκτετεύθηκαν μέσα από το facebook, που είχε αρχικώς συμβάλει στην κινητοποίηση του κόσμου, αλλά είχε πλέον μετατραπεί σε υποκατάστατο της συνέλευσης και σε πεδίο ανάπτυξης συκοφαντιών, ακόμα και στοχοποιήσεων, από μια έστω ισχυρή και μεμφίμοιρη μειοψηφία. Απόψεις οι οποίες βέβαια δεν εκφράστηκαν ποτέ στη συνέλευση και με πολιτικούς όρους, αλλά διαχώθηκαν στα περίεγ αυτής και πάντα στα ευνοήληπτα όρια του

η καθεστωική Αριστερά ο επίδοξος νεκροθάφτης των κοινωνικών αγώνων

Ένα βασικό ζήτημα για τις ριζοσπαστικές δυνάμεις που δρούσαν, δρουν και αναπτύσσονται στους κοινωνικούς αγώνες του παρόντος είναι να αναδείξουν και να κάνουν εμφανείς στα κομμάτια αυτά που δείχνουν όλο και πιο έντονη διάθεση να ξεπεράσουν το αστικό-δημοκρατικό σύστημα με βασικό άξονα-πρόταγμα το ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΡΑ πως ο ρόλος, η στρατηγική και οι στόχοι της Καθεστωτικής αριστεράς (Κ.Α) στην διαδικασία αυτή ήταν είναι και θα είναι ΕΧΘΡΙΚΟΙ.

Το συμπέρασμα αυτό δεν είναι αποτέλεσμα ιδεολογικής πάρωσης εκ των αριστερών ούτε στείρα πολεμική. Είναι γνώση που κατακτήθηκε μέσα από τους αγώνες του παρελθόντος, μακρινού και μη. Τα μαθήματα-παθήματα της ιστορίας κανείς δεν δικαιούται τα να αγνοεί, ο ισπανικός και ο ελληνικός εμφύλιος, ο συμβιβασμός στην Αργεντινή, η στάση της Κ.Α στα τελευταία γεγονότα (15-28-29/6) κάνουν ξεκάθαρο πως η Κ.Α μιλάει την γλώσσα της εξουσίας.

Πέραν αυτού αυτοί που χαράζουν την στρατηγική της είναι υποκριτές και απατεώνες. Για παράδειγμα: πως είναι δυνατόν να λένε πως μάχονται ενάντια στο μεσοπρόθεσμο και να μην παραιτούνται από την βουλή; τι θα γινόταν αν στις 28-29 αποχωρούσε ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ; τι θα γινόταν αν τουλάχιστον υποστήριζαν μαχητικά με σύσσωμο τον κομματικό τους μηχανισμό την περικύκλωση της βουλής; Ήταν διακεκοστικό να ακούς την αριστερά να φωνάζει προς την βουλή, στην οποία και συμμετέχει ΟΥΣΤ και να φύγουν. Για άλλη μια φορά πούλησαν «αγωνιστική κουλτούρα» για την υπέρσπιση των λαϊκών εκτεθμένων και μετά ήταν απύσσα. Για την ήττα έφταγαν όπως πάντα οι κουκουλοφόροι και τα ΜΑΤ.

Η πάγια στρατηγική του από ήττα σε ήττα ως την τελική νίκη αποτελεί εν τέλει το βασικό χαρακτηριστικό της πολιτικής της Κ.Α. Σε καιρούς όπου το σύστημα δε έχει περιθώρια διαπραγματεύσεων με τις παραγωγικές δυνάμεις η πολιτικαντική αυτή τακτική-του δεν θα περάσει-αποτελεί μέγιστη υποκρισία. Η Κ.Α πατάει σε τρεις βάρες, από την μια μιλάει με περίσσια υποκρισία για ανατροπή του καπιταλισμού, από την άλλη θέτει μεταβατικούς στόχους με εθνικά χαρακτηριστικά (αποχώρηση από Ε.Ε και ΝΑΤΟ π.χ.) και προσπαθεί να προστατέψει τους εργαζόμενους απαιτώντας κοινωνικό κράτος. Σε καμία περίπτωση όμως δεν θέλει να συμβάλει σε μια ριζικά ανατρεπτική κατεύθυνση.

Σε γενικές γραμμές ο ΣΥΡΙΖΑ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και οι όσες συνιστώσες συμφωνούν πως «Η πολιτική λύση σήμερα θα είναι εντός του αστικού συστήματος» και όχι στην ανατροπή του. Τουλάχιστον αυτό δηλώνουν τα επιφανείς πολιτικά στελέχη τους, Παράδειγμα: σύμφωνα με τον εκπρόσωπο τύπου του ΣΥΝ, Π.Σκουρλέτη απαιτείται «ένα συνολικό σχέδιο Βαθών αλλαγών σε πανευρωπαϊκό επίπεδο» οι αλλαγές αυτές συνίστανται «στην έκδοση ευρωμολόγου και στην δυνατότητα της Ε.Κ.Τ να τυπώνει χρήμα για να δανείζει τα κράτη».

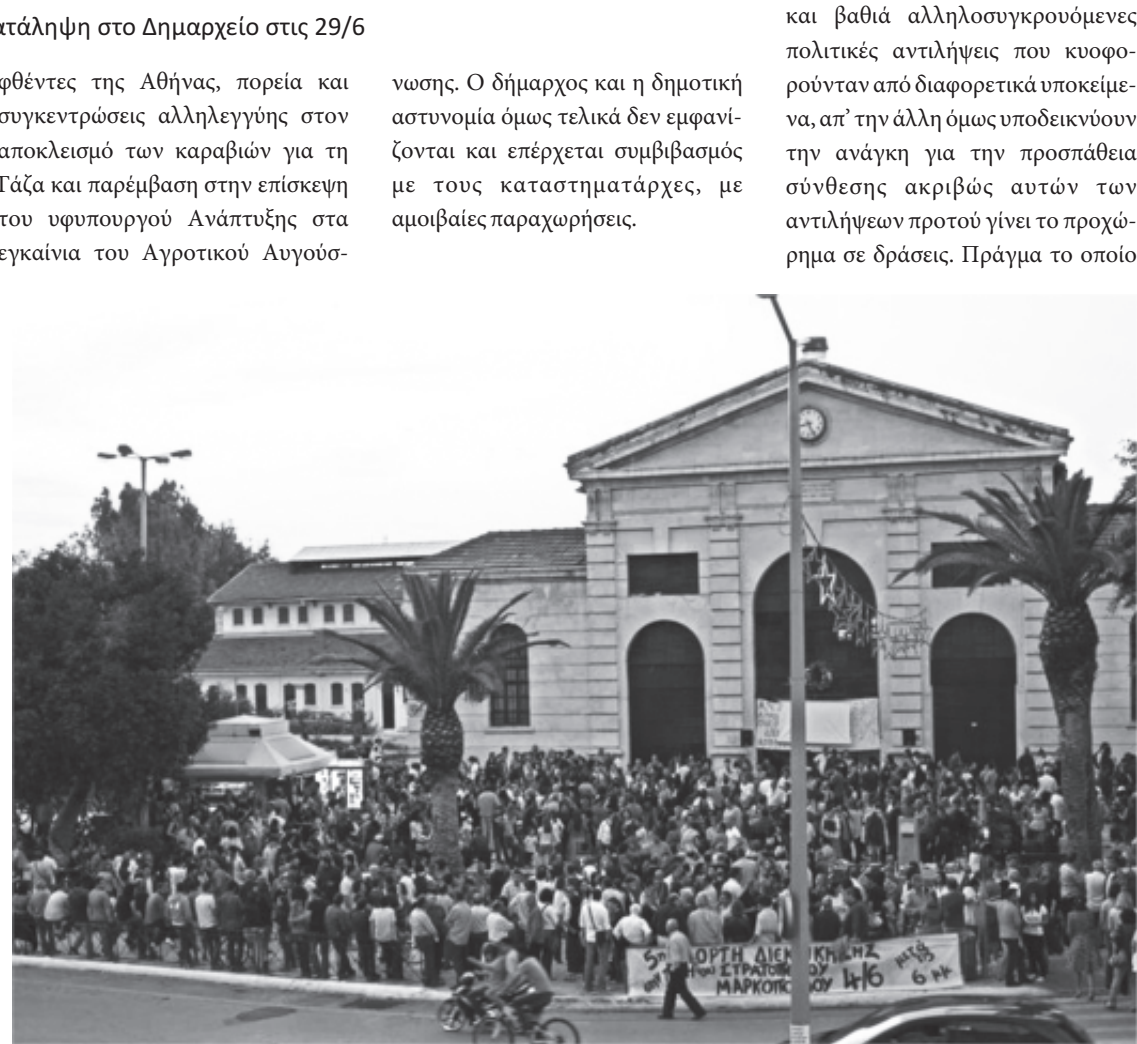
Η Κ.Α θα κάνει ότι περνάει από το χέρι της για να απομόνωσει και αποτρέψει την όποια ριζοσπαστική διάθεση υπάρχει, αρκεί να είναι αυτοί οι επίσημα αναγνωρισμένοι διαμεσολαβητές μεταξύ των τάξεων. Δεν είναι τυχαίο πως για την αριστερά το πρόβλημα είναι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και όχι η κοινοβουλευτική δημοκρατία. Στον λόγο της κυριαρχεί το αίτημα του να παρθούν πίσω τα όποια νέα μέτρα, πράγμα που υποδηλώνει πως μερικές υποχωρήσεις από την μεριά της εξουσίας τους φτάνουν για να αρχίσουν να μιλάνε για νίκες. Η Αργεντινή έχει να μας διδάξει πολλά όσον αφορά την πραγματικότητα αυτή. Πρέπει να τους ξεμπροστιάσουμε σαν αυτό που είναι, άλλο ένα κομμάτι αυτού του σάπιου συστήματος.

Στους τρεις μήνες που ξεκίνησε να λειτουργεί το κίνημα των «αγανακτισμένων» πολιτών στις κεντρικές πλατείες των ελληνικών πόλεων και των λαϊκών συνελεύσεων που γίνονται σε αυτές, για πρώτη φορά ίσως στα μεταπολιτευτικά χρονικά, ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού, βγήκε από τη κατάσταση της ιδιότητενης και της μικροστικής αντίληψης του «κοιτάω τη δουλειά μου» και πέρασε στην αντίπερα όχθη, θέτοντας τις βάσεις για δημιουργία αυθεντικών δομών και ανάπτυξη δικτύων κοινωνικών σχέσεων από τα κάτω, χωρίς κανενός είδους διαμεσολάβηση.

Το παράδειγμα του να μαζεύεται ο κόσμος να μιλάει και να συζητάει με αμεσοδημοκρατικές, αντιεραρχικές και οριζόντιες διαδικασίες και η βαθιά ρήξη που επιτελείται απλά και μόνο με τον κόσμο στις πλατείες να συναντιέται και να επικοννώνεται αποτελεί σοβαρό πρόβλημα για κάθε μορφή εξουσίας.

Παρόλα αυτά δεν λέμε ότι δεν έγιναν και λάθη ή ότι δεν θα συνεχίσουν να γίνονται. Ένας ζωντανός οργανισμός όπως είναι αυτή η κοινωνική μάζωφ δεν μπορεί να αποφύγει και τα λάθη αρκεί όμως να μαθαίνει από αυτά ώστε να μην τα επαναλαμβάνει.

Αυτόν τον οργανισμό εξάλλου τον αποτελούν άνθρωποι όπως άνεργοι, εργαζόμενοι, μικροεπαγγελματίες, συνταξιούχοι, φοιτητές, μαθητές, αγρότες, Έλληνες και μετανάστες. Όλοι αυτοί των οποίων η ζωή έχει λεηλατηθεί και συνεχίζει να λεηλατείται από μια μικρή

συγκέντρωση και συνέλευση στην πλ. Αγοράς

του, κτλ. Στα μέσα Ιούλη όμως, “αγανακτισμένοι” επιστολογράφοι και αρθρογράφοι, ακολουθώντας τη παράδειγμα της Αθήνας, συκοφαντούν συντονισμένα τη συνέλευση και κλαψουρίζουν για τη ζημία που προκαλεί στον εμπορικό κόσμο και τη δυσφήμιση της χώρας στους τουρίστες. Οι καταστημάτάρχες της Αγοράς συμμαχούν με το δήμαρχο Σκουλάκη και τη δημοτική αστυνομία και απειλούν να εκκενώσουν την πλατεία, σε μια προσπάθεια να την αποστειρώσουν πολιτικά. Το πρωινό της 20/7 παρουσία του δημάρχου Σκουλάκη, παρατρεχάμενοι και ζυμώσεις, με μια αυξανόμενη έμποροι, θα κατεβάσουν κάποια

μέρικα πρώτα σχόλια Σχηματικά, μπορούμε να διακρίνουμε τρεις φάσεις ανάπτυξης της συνέλευσης πλ. Αγοράς. Η πρώτη φάση, από τα τέλη Μάη μέχρι τα μέσα Ιούνη, αφορά τη διαδικασία της συγκρότησης της συνέλευσης στην οποία κυριαρχούν εσωτερικές διαδικασίες ζυμώσεων, προσπάθειες καθορισμού οργανωτικών δομών και ξεκαθαρίσματος στόχων. Η δεύτερη φάση, από τα μέσα Ιούνη μέχρι την ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου, έχει να κάνει, διατηρώντας πάντα τη διαδικασία των ζυμώσεων, με μια αυξανόμενη δράση και κατεβάσματα στο δρόμο.

■/ βλάσες

Λιβύη - πέρασμα θανάτου

πεθαίνοντας στη Μεσόγειο υπό την επιτήρηση της Frontex

από το ΝΑΤΟ με την δικαιολογία ότι "οι Ρομά είχαν συνεργασθεί με τους Σέρβους".

Στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν από τους διωγμούς, τη βία και το θάνατο, εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη Λιβύη με το ξέσπασμα των συγκρούσεων. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, τον Ιούνιο του 2011, ο αριθμός των προσφύγων είχε ξεπεράσει το ένα εκατομμύριο. Από αυτούς, 500.000 κατέφυγαν στην Τунησία, 300.000 στην Αίγυπτο και 70.000 στη Δημοκρατία του Νίγηρα. Γύρω στους 25.000 μετανάστες επιχείρησαν να περάσουν στην Ιταλία.

Το πέρασμα στην Ιταλία

Η Ιταλία είναι η ευρωπαϊκή χώρα που δέχεται τη μεγαλύτερη ροή μεταναστών στη Μεσόγειο. Το ιταλικό νησί Λαμπεντούζα είναι αυτό που συνήθως προσπαθούν να προσεγγίσουν οι μετανάστες καθώς βρίσκεται στη μέση της απόστασης από την Αφρική. Τους πρώτους 7 μήνες του 2011 αναγκάστηκαν να περάσουν

στην Ιταλία συνολικά 50.000 άνθρωποι. Πέρα όμως από αυτούς που κατάφεραν να φθάσουν στην στεριά, 1.674 μετανάστες πέθαναν στην προσπάθειά τους να προσεγγίσουν τις ακτές της Σικελίας. Ο αριθμός των νεκρών έχει αυξηθεί τους τελευταίους μήνες κάθετα αν αναλογισθεί κανείς ότι από το 1994, συνολικά 5.962 μετανάστες έχασαν τη ζωή τους στα στενά της Σικελίας. Και αυτά αποκαλύπτουν μόνο τα επίσημα στοιχεία.

Τα κύρια περάσματα των μεταναστών προς την Ιταλία είναι από την Τυνησία και τη Λιβύη. Για τους πρώτους 7 μήνες του 2011 υπολογίζεται ότι έχουν περάσει περίπου 25.000 μετανάστες από κάθε πέρασμα. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, η συντριπτική πλειοψηφία των θανάτων σημειώθηκε στο πέρασμα από τη Λιβύη, όπου πέθαναν 1.486 μετανάστες. Δηλαδή, μέσα σε 7 μήνες πέθαναν στο πέρασμα από τη Λιβύη το 1/4 των μεταναστών που πέθαναν συνολικά προσπαθώντας να περάσουν στην Ιταλία τα τελευταία 17 χρόνια. Σε αυτούς δεν υπολογίζονται όσκι χάθηκαν στα λεγόμενα ναυάγια-φαντάσματα, δηλαδή

πλοία που "εξαφανίστηκαν" στη Μεσόγειο χωρίς κανένα ίχνος, ενώ είχαν επιβεβαιωμένα φύγει από τη Λιβύη. Για παράδειγμα, τον Μάιο του 2011 "εξαφανίσθηκε" πλοίο με 320 επιβαίνοντες.

Κάτω απο την επιτήρηση της Frontex

Είναι εμφανές ότι το ποσοστό των νεκρών μεταναστών, στο σύνολο αυτών που αναγκάζονται να περάσουν στην Ευρώπη-Φρούριο μέσω Ιταλίας, έχει αυξηθεί δραματικά τους τελευταίους μήνες. Αυτό συμβαίνει σε μια συγκυρία εντεινόμενης αύξησης της θαλάσσιας αστυνόμευσης στην περιοχή, καθώς στις περιπολίες της Frontex έχουν προστεθεί και

ΝΑΤΟϊκά πλοία και αεροσκάφη που συμμετέχουν στις επιχειρήσεις ενάντια στο καθεστώς Καντάφι. Αυτά δεν είναι τυχαία.

Η μεσόγειος μετατρέπεται, μεταφορικά και κυριολεκτικά, σε νεκρή ζώνη για τους μετανάστες. Το συνοριακό καθεστώς ελέγχου και αστυνόμευσης της Ευρώπης μετατοπίζεται συνεχώς, και εμπλέκει χώρες όπως είναι η

δυνότητα του ταξιδιού και συνακόλουθα αυξάνει τον αριθμό των θανάτων στα θαλάσσια σύνορα. Ο βασανισμός και οι δολοφωνίες μεταναστών αποκρύπτονται ευκολότερα. Τέλος, η κινητοποίηση αλληλεγγύης προς τους μετανάστες αναπτύσσεται με μεγαλύτερη δυσκολία.

Με την αποδιοργάνωση του καθεστώτος Καντάφι ο έλεγχος των ροών μετανάστευσης από τη μεριά της Λιβύης άλλαξε χέρια. Από τη μια μεριά η οργάνωση του ταξιδιού έφυγε από τα χέρια της μαφίας και πέρασε στα χέρια των αντικαθεστωτικών που εξαναγκάζουν τους μετανάστες να σωριαστούν υπεράριθμοι, χωρίς τροφή και νερό, σε σαπιοκάραβα κάτω από δυσμενείς καιρικές συνθήκες. Αντίθετα από τη μαφία, τους αντικαθεστωτικούς δεν τους ενδιαφέρει το χρηματικό κέρδος, αλλά η αναγκαστική απομάκρυνση των μεταναστών. Από την άλλη μεριά, η αποδιοργάνωση του καθεστώτος Καντάφι στέρησε από την Frontex τη συνεργασία του Λιβυκού κράτους στον κεντρικό έλεγχο της ακτογραμμής και τη διαχείριση των συλληφθέντων μεταναστών στα όρια της Αφρικής. Έτσι υπερφορτωμένες καραβιές μεταναστών εγκαταλείπονται στο θάνατο είτε από πείνα - καθώς παλεύουν για μέρες με τα κύματα χωρίς επαρκή καύσιμα, τροφή και νερό - είτε από πνιγμό - καθώς τα πλοίαρια δεν αντέχουν και βυθίζονται. Μαρτυρίες επιζώντων αναφέρουν πολλαπλές περιπτώσεις όπου στρατιωτικά ελικόπτερα, αεροσκάφη και πλοία του ΝΑΤΟ προσέγγισαν τα πλοίαρια και τελικά τα άφησαν χωρίς βοήθεια.

Εξεγέρσεις στα κέντρα μεταναστών

Οι περισσότεροι μετανάστες που καταφέρνουν να φτάσουν ζωντανοί στις Ιταλικές ακτές, συλλαμβάνονται και φυλακίζονται σε ειδικά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ο εγκλεισμός τους κρατά μήνες και σε άθλιες συνθήκες, πράγμα που έκανε κάποιους μετανάστες να οργανωθούν και να εξεγερθούν. Τον Μάρτιο, στη Λαμπεντούζα, περίπου 5.500 μετανάστες εξεγέρθηκαν ζητώντας καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και επιχείρησαν να αποκτήσουν τον έλεγχο των τροφίμων και του νερού. Τον Αύγουστο, ξέσπασαν συγκρούσεις μεταξύ εκατοντάδων μεταναστών και ιταλικής αστυνομίας στις εισόδους του Μπάρι. Οι μετανάστες, που ζητούσαν να τους αναγνωρισθεί το καθεστώς του πρόσφυγα, έστησαν οδοφράγματα και συγκρούστηκαν για αρκετές ώρες, παίρνοντας την αστυνομία περιστασιακά στο κυνήγι στην εθνική οδό και στα χωράφια. Παρόμοια εξεγέρσεις ξέσπασαν τον Αύγουστο στη Μάλτα, στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στην περιοχή Σάφι.

Η διαδρομή Αφρική-Λιβύη-Μεσόγειος-Ιταλία-Ευρώπη είναι μια από τις πολλαπλές που ανοίγουν οι μετανάστες πάνω στον πλανήτη στην προσπάθειά τους να να ξεφύγουν από τη φρίκη του πολέμου ή την εξαθλίωση και την πείνα που δημιουργούν οι συνθήκες εκμετάλλευσης. Οι μετανάστες αμφισβητούν και τέμνουν κάθετα τα σύνορα που έχει οτήσει η κυριαρχία, η οποία μέσα από τεχνητούς διαχωρισμούς επιχειρεί να κατακερατπίσει, να καθυποτάξει, να ελέγξει και τελικά να εκμεταλλευτεί τους ανθρώπινους πληθυσμούς. Στο πέρασμα τους, κάποιoi δολοφονούνται άμεσα από τους συνοριοφύλακες, ενώ άλλοι ανατινάζονται σε ναρκοπέδια, πεθαίνουν απ την πείνα, παγώνουν στο κρύο ή πνίγονται στα νερά της Μεσογείου προσπαθώντας να αποφύγουν τη μηχανή θανάτου της Frontex.

✎/ **Κοσμάς~**

η Μητροπολιτική Εξέγερση στην Αγγλία τον Αύγουστο του 2011

Χρονικό

7/8

Συγκρούσεις στο Βόρειο Λονδίνο μετά την εκτέλεση ενός 29χρονου από μπάτσους που μιλάνε για ανταλλαγή πυροβολισμών.

Δήμαρχοι και μπάτσοι δηλώνουν ότι καταλαβαίνουν την οργή και θα διευθετήσουν το ζήτημα, αλλά κάποιoi μάλλον έχουν διαφορετική άποψη γι' αυτό που τα αφεντικά αποκαλούν δικαιοσύνη.

8/8

Συνεχίζονται και επεκτείνονται γεωγραφικά οι συγκρούσεις στο Λονδίνο μετά την εκτέλεση του Mark Duggan. Σειρά μετά το Τότεναμ (Βόρειο Λονδίνο) πήραν το Νότιο Λονδίνο (Μπρίξτον) και κάποιες περιοχές στο Ανατολικά. Απαλλοτριώσεις και συγκρούσεις με μπάτσους γίνονται πλέον από όλο και περισσότερο κόσμο που φαινομενικά δεν έχει σχέση ούτε με το αρχικό συμβάν, ούτε με τον 29χρονό ή την γειτονιά του. Δυστυχώς για τα αφεντικά αυτού του κόσμου οι χασοτικές δυνάμεις που εσωκλείουν στο εσωτερικό τους οι μητροπόλεις έχουν την τάση που και που να εκρήγνυται με απρόβλεπτες συνέπειες.

“Είναι μια δύσκολη κατάσταση με μικρούς θύλακες βίας, λεηλασίες και ταραχές που ξεσπούν σε αρκετές συνοικίες”, τόνισε η Κριστίν Τζούνος, της αστυνομίας του Λονδίνου.

9/8

Μητροπολιτικές συγκρούσεις στην Αγγλία. Επέκταση και μαζικοποίηση των ταραχών στο Λονδίνο, αλλά και συγκρούσεις σε Λίβερπουλ, Μπέρμινγχαμ, Μάντσεστερ και Μπρίστολ σηματοδοτούν την 3η κατά σειρά Άγρια Νύχτα στην Αγγλία μετά την δολοφονία του Mark Duggan. Με σαφέστατο πλέον το ταξικό στοιχείο των συγκρούσεων, κάτι που παραδέχονται πλέον και τα ΜΜΕ της Αγγλίας, μιλώντας για τα κίνητρα των «ταραξιών», καθώς όλο και περισσότερες φτωχογειτονιές μπαίνουν στο παιχνίδι, οι άρχοντες της μητρόπολης φαίνεται προς το παρόν να έχουν χάσει τον έλεγχο. Από τη μια επιθέσεις σε περιπολικά, ενέδρες, λεηλασίες και επιθέσεις σε καταστήματα από μικρές και ενέλικτες ομάδες που μεταδίδουν τις ταραχές από περιοχή σε περιοχή και από την άλλη ειδικές δυνάμεις, καθαρά στρατιωτικές επιχειρήσεις και αποκλεισμοί περιοχών που όμως δεν φαίνεται να αποοίδουν. Με δεδομένο ότι το μοναδικό που μπορεί να τάξει το Αγγλικό Καθεστώς στους εξεγερμένους (πιτσιρικάδες, άνεργους, προλετάριους ή φτωχοποιημένους) που μάχονται τους μπάτσους στους δρόμους αυτές τις μέρες, είναι ακόμα περισσότεροι μπάτσοι, η συνέχεια αναμένεται άκρως ενδιαφέρουσα...

«Πρόκειται για ανούσια, τυχοδιωκτική βία, τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγότερο, Είναι απολύτως απαράδεκτο», δήλωσε ο αντιπρόεδρος της βρετανικής κυβέρνησης Νικ Κλεγκ τόνίζοντας ότι το κύμα βίας «δεν έχει απολύτως καμία σχέση με τον θάνατο του Mark Duggan».

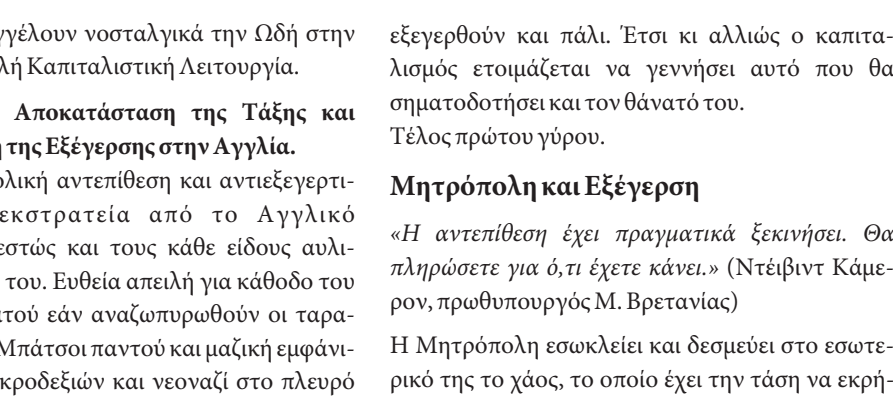
10/8

Άγρια μητροπολιτική εξέγερση στην Αγγλία, με τις συγκρούσεις να επεκτεί-

νονται σε όλα τα βιομηχανικά κέντρα της χώρας. Αστυνομική κατοχή και 16.000 μπάτσοι στο Λονδίνο όπου επικρατεί σχετική ηρεμία αλλά ταραχές σε δέκα άλλες μεγάλες πόλεις. Τρεις νεκροί στο Μπέρμινγχαμ και άλλος ένας 26χρόνος που είχε πυροβοληθεί και υπέκυψε στα τραύματά του. Πλαστικές σφαίρες και αντλίες νερού ετοιμάζονται και ο Κάμερον δηλώνει ότι οι εξεγερμένοι θα νιώσουν την πυγμή του Νόμου. Συγκρούσεις ανάμεσα σε εξεγερμένους και ομάδες αυτοάμυνας και περιφρούρησης. Επιθέσεις σε τμήματα και μπά-

τσους, λεηλασίες για τέταρτη μέρα και ακροδεξιά γαβγίσματα για κάθοδο του στρατού και ναζιστικές ομάδες χούλιγκανς στο πλευρό των μπάτσων. Φτωχοί εναντίον Πλουσίων στην Αγγλία μάς προσφέρει την πρώτη από μια σειρά μητροπολιτικών εξεγέρσεων σε συνθήκες καπιταλιστικής αποσύνθεσης υπό τους ήχους σπασμένων γυαλιών, γκλόμπς που χτυπάνε ρυθμικά πάνω σε ασπίδες ενώ γνωστοί δημοσιογράφοι

απαγγέλουν νοσταλγικά την Οδη στην Ομαλή Καπιταλιστική Λειτουργία. **12/8 Αποκατάσταση της Τάξης και λήξη της Εξέγερσης στην Αγγλία.** Συνολική αντιπίθεση και αντιεξεγερτική εκστρατεία από το Αγγλικό Καθεστώς και τους κάθε είδους αυλικούς του. Ευθεία απειλή για κάθοδο του στρατού εάν αναζωπυρωθούν οι ταραχές. Μπάτσοι παντού και μαζική εμφάνιση ακροδεξιών και νεοναζί στο πλευρό του Νόμου, της Τάξης, των καταστηματαρχών και της ομαλής ροής ανθρώπων και εμπορευμάτων. Κρατική και Μιντιακή προσπάθεια για αποδόμηση της ταξικότητας της εξέγερσης. Κλασικές θεωρίες για την εγκληματική φύση των εξεγερμένων, ενώ ταυτόχρονα η απληστία, η έλλειψη κρατικής και οικογενειακής επίβλεψης και το ανεξέλεγκτο ίντερνετ αποτελούν πλέον τα αίτια των ταραχών. Μαζικές συλλήψεις, ηλεκτρο-

όλα μπορεί αυτό που φαίνεται είναι η αρένα, η μάχη στο εσωτερικό αυτών των περιοχών για την επιβίωση.

Η δημιουργία του καινούργιου ταξικού μοντέλου, αυτού των «εντός» και των «εκτός», δηλαδή αυτών που έχουν κάτι να χάσουν και αυτών που δεν έχουν να χάσουν τίποτα, οδηγεί σε σύγκρουση και στο εσωτερικό των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Και εάν υπάρχουν χιλιάδες λόγοι για να υπερασπιστεί κάποιος τα, έστω και ελάχιστα, προνόμια του, υπάρχουν άλλοι τόσοι για εξεγερθεί κάποιος που δεν έχει ούτε καν αυτά. Προφανώς οι άρχοντες της Μητρόπολης όταν απευθύνονται σε κάποιον, όταν από κάποιον περιμένουν συναίνεση ή αποδοχή, απευθύνονται στους «εντός», στους άλλους μιλάνε οι κάμερες, οι δεσμοφύλακες και η αστυνομία.

Η εξέγερση στην Αγγλία, όπως και όλες οι εξεγέρσεις στο εσωτερικό της Μητρόπολης, έρχεται να αμφισβητήσει την ίδια τη ουσία της. Η Μητρόπολη είναι η Τάξη και όλα πέρα από αυτήν είναι το Χάος.

Ο καπιταλισμός είχε για χρόνια την ικανότητα να αυτοπαρουσιάζεται ως το τελευταίο κοινωνικό σύστημα της Ιστορίας. Η καθολική του επικράτηση σαν κουλτούρας και πολιτισμού στην κοινωνία, μπορούσε να του προσφέρει αυτή την δυνατότητα. Σε αυτή την βάση, οι «εκτός» πλέον δεν αποτελούν κομμάτι αυτού του πολιτισμού. Αν δεν καταναλώνουν, δεν εργάζονται, δεν φοβούνται ή δεν βλέπουν τηλεόραση, δεν ανήκουν στον πολιτισμό, δεν μιλάνε καν την ίδια γλώσσα. Όμως αν οι βάρβαροι δεν μιλάνε αυτή την γλώσσα, τότε ποια γλώσσα μιλάνε; Ο καπιταλισμός ποντάρει στην κατάσταση αποσύνθεσης που δημιούργησε, για να απαντήσει ότι δεν μιλάνε απολύτως καμία. Μετά το τέλος του, έρχεται και το τέλος του πολιτισμού και αρχίζει η βαρβαρότητα. Νιώθοντας τα θεμέλια του θρόνου τους να τρίζουν, οι άρχοντες της Μητρόπολης προειδοποιούν ότι μετά από αυτούς έρχεται το χάος.

Οι «εκτός» αυτού του κόσμου μπορεί να ξεχασαν να μιλάνε στους καιρούς της αφομοίωσης, αλλά έχουν ακόμα γλώσσα και μπορούν να την ξαναχρησιμοποιήσουν. Το θέμα είναι αν οι πρώτες λέξεις που θα πουν δεν θα είναι δηλητηριασμένες από θεούς και φυλές. Ή αν δεν θα επαναλαμβάνουν αυτά που τους λένε οι νέοι άρχοντες που ετοιμάζονται να διαδεχτούν τους παλιούς. Αν δεν συμβεί αυτό τότε και γλώσσα και πολιτισμό θα φτιάξουν και θα είναι έτοιμοι για όλα. Οι εξεγέρσεις των φτωχών στην Αγγλία, στην Ελλάδα, στην Γαλλία και στην Κίνα τότε θα γκρεμίσουν μια και καλή τη σάπια Μητρόπολη και τον ακόμα πιο σάπιο πολιτισμό της.

«Η λεηλασία είναι η φυσική απάντηση στη μη φυσική και απάνθρωπη κοινωνία της αφθονίας του εμπορεύματος. Γκρεμίζοντας προς στιγμή το εμπόρευμα ως εμπόρευμα, αποκαλύπτει αυτό που σε τελική ανάλυση το εμπόρευμα συνεπάγεται: το στρατό, την αστυνομία και τ' άλλα ειδικευμένα αποσπάσματα που μέσα στο Κράτος κατέχουν το μονοπώλιο της ένοπλης βίας. Τι είναι ο αστυνομικός; Είναι ο ενεργός υπιρέτης του εμπορεύματος, ο άνθρωπος που έχει ολοκληρωτικά υποταχτεί στο εμπόρευμα και η δουλειά του οποίου είναι να εξασφαλίξει ότι το τάδε προϊόν της ανθρώπινης εργασίας παραμένει εμπόρευμα, με τη μαγική ιδιότητα να αγοράζεται, αντί να αποτελεί απλά ένα ψυγείο ή ένα τουφέκι—ένα παθητικό ή άψυχο πράγμα που υποτάσσεται σ' οποιονδήποτε το χρησιμοποιεί. Απορρίπτοντας την ταπείνωση της υποταγής του ανθρώπου στον αστυνομικό, οι μαϊοίρ απορρίπτουν την ταπείνωση της υποταγής του ανθρώπου στα εμπορεύματα». Καταστασιακοί

✎/ **BAPIAN** classwar.espin.net

Χιλή οι μεγαλύτερες κινητοποιήσεις από την πτώση της δικτατορίας Πινοσέτ

Μετά από 20 χρόνια σχεδόν ανύπαρκτης ταξικής πάλης στη Χιλή, τους τελευταίους μήνες η χώρα κλονίζεται από μεγάλους κοινωνικούς και εργατικούς αγώνες, τους μεγαλύτερους μετά την πτώση του Πινοσέτ. Οι αγώνες αυτοί οδήγησαν και στην 48ωρη γενική απεργία στις 24 και 25 Αυγούστου, την πρώτη μετά την πτώση της δικτατορίας. Η εκλογή του πολυεκατομμυριοχου Σεμπαστιάν Πινέρα και του δεξιού του κόμματος στην κυβέρνηση και οι αντεργατικές του πολιτικές αποτέλεσαν την αφορμή για την αρχή του τέλους της κοινωνικής ειρήνης της χώρας. Η διάσωση των 33 ανθρακωρύχων πέρσιον δεν «έσωσε» τον Πινέρα, η δημοτικότητα του οποίου έχει πέσει κάτω του 30%, ποσοστό πιο χαμηλό κι από αυτό που είχε στο παρελθόν ο μισητός δικτάτορας Πινοσέτ. Τους τελευταίους μήνες βρίσκεται στους δρόμους της Χιλής ένα πολύ μαζικό μαθητικό και φοιτητικό κίνημα, το οποίο αποτέλεσε και τη «σπίθα» για ολόκληρη την κοινωνία της Χιλής, και το οποίο είναι εντυπωσιακό όσον αφορά το μέγεθος και την επιρροή του. Τους μήνες Ιούνιο, Ιούλιο και Αύγουστο η συμμετοχή του κόσμου στις κινητοποιήσεις σημειώνει όλο και μεγαλύτερα ρεκόρ. Από 100.000 κόσμου, μετά πάνω από 200.000 στις κινητοποιήσεις του Ιούνη, και τελικά πάνω από 500.000 στην πρόσφατη πορεία διαμαρτυρίας στο Σαντιάγο στις 25 Αυγούστου. Τα πανεπιστήμια και τα λύκεια τελούν υπό κατάληψη σε όλη τη χώρα, καθώς μαθητές και φοιτητές εναντιώνονται στο νέο νόμο της κυβέρνησης που προωθεί ακόμη περισσότερο την ιδιωτικοποίηση της παιδείας. Η δικτατορία του Πινοσέτ είχε ενισχύσει την εξάπλωση και πλήρη επικράτηση της ιδιωτικής εκπαίδευσης στη χώρα. Αυτή η νεοφιλελεύθερη πολιτική συνεχίστηκε και ισχυροποιήθηκε από τον κέντρο-αριστερό συνασπισμό (γνωστό σαν «Concertación») που κυβέρνησε στα χρόνια μετά την πτώση

του Πινοσέτ. Τώρα πια, και με τις πολιτικές της κυβέρνησης Πινέρα, ο τομέας της εκπαίδευσης έχει μετατραπεί σε κλάδο επενδύσεων για τους καπιταλιστές, με τα διδάκτρα συνεχώς να αυξάνονται, και τις υπηρεσίες και συνθήκες εκπαίδευσης συνεχώς να χειροτερεύουν. Τα πανεπιστήμια διοικούνται από επιχειρηματίες, ακόμη και πολιτικούς του κατεστημένου.

Χαρακτηριστικά, ο πρώην υπουργός παιδείας της κυβέρνησης Πινέρα έχει μερίδιο μετοχών σε μεγάλο πανεπιστήμιο της χώρας! Η χρηματοδότηση των πανεπιστημίων μειώνεται συνεχώς. Το βασικό «δημόσιο» πανεπιστήμιο της Χιλής λαμβάνει μόλις το 14% της χρηματοδότησης του από το κράτος, με αποτέλεσμα να ψάχνει αγωνιώδώς πηγές χρηματοδότησης, μεταξύ των οποίων είναι και τα διδάκτρα. Είναι ενδεικτικό ότι ο μέσος Χιλιανός φοιτητής μόλις τελειώσει το πανεπιστήμιο έχει ένα χρέος 45.000 δολαρίων! Το κίνημα των μαθητών και φοιτητών έχει πραγματικά κλονίσει την κυβέρνηση, όπως φαίνεται κι από την σκληρή καταστολή που χρησιμοποιεί ο Πινέρα για να τσακίσει τις διαδηλώσεις. Οι μάχες σώμα με σώμα μεταξύ των νέων και της αστυνομίας είναι χαρακτηριστικό όλων των κινητοποιήσεων. Στην πορεία της 25ης Αυγούστου στο Σαντιάγο ένας 16χρονος μαθητής σκοτώθηκε από τα πυρά των αστυνομικών, ενώ άλλος ένας 18χρονος είναι σοβαρά τραυματισμένος και παλεύει για τη ζωή του. Πέρα από αυτό, χιλιάδες κόσμου συνελήφθησαν στην ίδια πορεία και εκατοντάδες τραυματίστηκαν από τη σκληρή

αστυνομική καταστολή. Η αστυνομία χρησιμοποίησε μαζικά αέρες νερού και χημικά εναντίων των διαδηλωτών.

Η προσπάθεια της κυβέρνησης να παρουσιάσει τους νέους διαδηλωτές ως αναισθητους και βίαιους έχει αποτύχει, μιας και η υποστήριξη της κοινωνίας προς το μαθητικό/ φοιτητικό κίνημα ολόένα και αυξάνεται. Σύμφωνα με πρόσφατη δημοσκόπηση από την μεγάλη εφημερίδα «El Pais» το 80% του κόσμου

υποστηρίζει το κίνημα των μαθητών και των φοιτητών και πιστεύει ότι είναι δικαιο το αίτημά τους για δωρεάν παιδεία. Το μαχητικό κίνημα της νεολαίας έχει ανοίξει και το δρόμο για να μπουν στον αγώνα και ευρύτερα στρώματα των εργαζομένων και των φτωχών της χώρας. Η επίθεση που δέχεται η παιδεία στη Χιλή είναι μία μόνο έκφανση των νεοφιλελεύθερων πολιτικών στη χώρα, ο πλούτος και η οικονομία της οποίας ελέγχεται από μια χούφτα καπιταλιστές- γκάνγκστερ και από λίγες πολυεθνικές. Εδώ και δεκαετίες η Χιλή θεωρείται το “κάστρο” των νεοφιλελευθερισμού στην περιοχή. Τα 20 χρόνια διακυβέρνησης του συνασπισμού “Concertacion” ήταν γεμάτα κενές υποσχέσεις και συνέχιζαν τις νεοφιλεύτερες πολιτικές της δικτατορίας, οδηγώντας σε συσώρευση οργής ανάμεσα στους νέους και τους εργαζόμενους.

αντιπροσωπευτικό δείγμα της ελίτ αυτής.

Οι εξελίξεις στη Χιλή είναι καθοριστικές σημασίας και για την ευρύτερη περιοχή. Ήδη στην Αργεντινή εργαζόμενοι και είναι οργανωμένοι στο συνδικάτο CGT έχουν δείξει τη διάθεσή τους να μπλοκάρουν τα σύνορα με τη Χιλή, σε ένδειξη αλληλεγγύης στο Χιλιανό κίνημα. Οι αγωνιστικές παραδόσεις της περιοχής και η εξάπλωση των αγώνων σε άλλες χώρες γίνεται όλο και πιο σημαντική. Το ξανάπαλνέμα του κινήματος της Λατινικής Αμερικής με μαζικούς αγώνες, συνδυασμένο με μια επαναστατική προοπτική στην περιοχή, μπορεί να δώσει τέλος στην εκμετάλλευση που βιώνουν οι πληθυσμοί της περιοχής εδώ και αιώνες.

Socialismo Revolucionario – τμήμα της CWI στη Χιλή. (Μετάφραση: Μαρία Καπαράκη)

-και μάλιστα σταυρωτά στα μάγουλα.

"Η απάντηση είναι μία: δεν πρέπει να ανταλλάσσουν φιλιά - τουλάχιστον όχι στο γραφείο" δηλώνει στους "Τάιμς" ο Χανς Μικαέλ Κλάιν. Κα προσθέτει: "Πολλοί υποψιάζονται ότι στο φιλί υπάρχει, ή μπορεί να υπάρχει, ένα στοιχείο ερωτισμού. Άλλοι εκνευρίζονται όταν τους φιλάει ο άλλος. Είναι μια μορφή τρομοκρατίας".

Η βρετανική εφημερίδα υπενθυμίζει ότι ο Χανς Μικαέλ Κλάιν δεν είναι ο πρώτος που απαγορεύει το φιλί. Είχε προηγηθεί ο ρωμαίος αυτοκράτορας Τιβέριος επειδή φοβόταν κάποια μεταδοτική ασθένεια. Ένα φιλί θα σας θάψει ανέραστοι και κενοί συναισθημάτων υπάνθρωποι.

Κίνα
Τη «μαγική λύση» φαίνεται πως βρήκε η «Foxconn», εταιρεία που δραστηριοποιείται στην Κίνα και κατασκευάζει τα «iPhone» και «iPad» για λογαριασμό της «Apple», (αλλά και εξαρτήματα και συσκευές για λογαριασμό εταιρειών όπως η «Nokia», η «Sony», η «Dell», η HP και η «Microsoft»), η οποία όμως αναγνωρίζεται παγκοσμίως για τις αυτοκτονίες των εργαζομένων της που συνεγίζουν να δουλεύουν ως δούλοι. Μέσα στην επόμενη τριετία σχεδιάζει να αντικαταστήσει σταδιακά τους εργαζόμενους με ένα εκατομμύριο ρομπότ! Το σκεπτικό είναι απλό: Τα ρομπότ δεν αυτοκτονούν, δεν κάνουν απεργίες, δε διεκδικούν. Το σκεπτικό της Foxconn είναι γνωστό:Μια μηχανή, δεν κουράζεται, δεν κάνει λάθη, δεν γεννάει, δεν ζητάει μισθό, ούτε αύξηση, ούτε ασφάλιση, ούτε βεβαίως απεργεί! Με αυτόν τον τρόπο η εταιρεία θαωθεί πως αυξάνεται η παραγωγή και συνεπώς η κερδοφορία της.

«Η εξέγερση που έρχεται»
(**L'Insurrection qui vient**)
Αόρατη επιτροπή
εκδόσεις Ελεύθερος τύπος 2010

«Από όποια σκοπιά και αν το δούμε, το παρόν δεν προσφέρει καμία διέξοδο, κι αυτό δεν είναι το χειρότερο από τα χαρακτηριστικά του. Από εκείνους που θέλουν απεγνωσμένα να ελπίσουν, αφαιρεί κάθε έρισμα. Όσοι υποστηρίζουν ότι έχουν λύσεις, διαψεύδονται ταχίστα. Όλοι συμφωνούν ότι τα πράγματα μπορεί μόνο να χειροτερεύουν. «Το μέλλον δεν έχει πια μέλλον», είναι το αποστάλαγμα μίας εποχής... Ο

κύκλος της πολιτικής αντιπροσώπευσης έχει κλείσει. Από την αριστερά μέχρι τη δεξιά, είναι η ίδια μηδανιστική που παίρνει τη πόδα του τσοπανόσκυλου ή το ύφος της παρθένας, είναι οι ίδιοι πλασιέδες που προσαρμόζουν τον λόγο τους σύμφωνα με τα ευρήματα των τελευταίων σφηνιομετρήσεων.

Όλοι συμφωνούν, θα γίνει χαμός! Το ομολογούν, με ύφος σοβαρό ή περισπούδαστο, από τους διαδρόμους της βουλής μέχρι τα μπισρότ. Δύο αιώνες καπιταλισμού και εμπορευματικού Μηδενισμού κατέληξαν στην πλέον ακραία αποξένωση από τον εαυτό μας. Από τους άλλους...

Στο βαθμό που το κράτος πρόνοιας καταρρέει, κάνει την εμφάνισή της η ομή σύγκρουση μεταξύ αυτών που επιθυμούν την τάξη και εκείνων που δεν την θέλουν πια. Κατάρρευση...

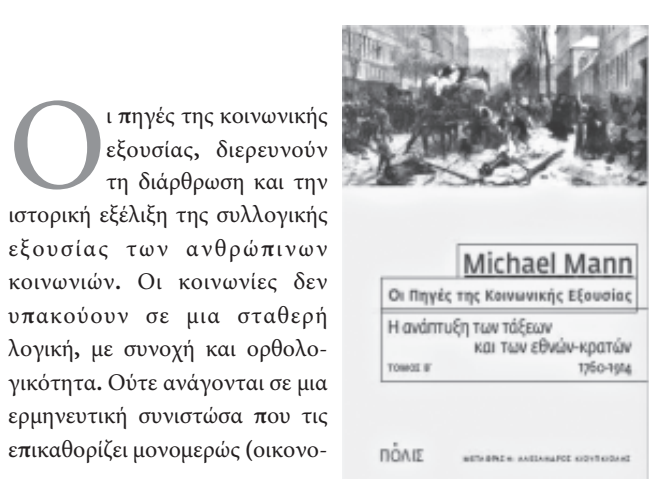
Δεν είναι τώρα η στιγμή για να την προβλέψουμε, ούτε για να στηρίζουμε την ευχάριστη πιθανότητά της. Είτε γίνει αργά, είτε σύντομα πρέπει να προετοιμαζόμαστε γι' αυτήν.

Παιδιά της μητρόπολης, ιδού το στοίχημά μας Πως μπορεί μια κατάσταση γενικευμένων ταραχών να μετατραπεί σε εξεγερσιακή; Τι θα κάνουμε όταν Θα έχουμε καταλάβει ξανά τους δρόμους επειδή η αστυνομία θα έχει ηττηθεί σε αυτό το πεδίο; Έχει πλέον κάποιο νόημα η εξέφροδο κατάληψη των κοινοβουλίων; Τι σημαίνει πρακτικά η κατάλυση της εξουσίας σε τοπικό επίπεδο; Πως θα λαμβάνονται οι αποφάσεις; Πως θα επιβιώσουμε; ΠΟΣ ΘΑ ΣΥΝΑΝΤΗΘΟΥΜΕ; Ας οργανωθούμε πραγματικά για να επιζήσουμε.

Ας οργανωθούμε πραγματικά για να επιτεθούμε!»

Αόρατη επιτροπή,
Παρίσι 22 Γενάρη του 2010

**Αποσπάσμα από το βιβλίο «Η εξέγερση που έρχεται» της ομάδας Αόρατη Επιτροπή (εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος, Αθήνα 2010) εν ειδική βιβλιοπαρουσίασης.*

Οι πηγές της κοινωνικής εξουσίας
τόμοι Α' και Β'
Michael Mann
Οι πηγές της κοινωνικής εξουσίας, διερευνούν τη διάρθρωση και την ιστορική εξέλιξη της συλλογικής εξουσίας των ανθρώπινων κοινωνιών. Οι κοινωνίες δεν υπακούουν σε μια σταθερή λογική, με συνοχή και ορθολογικότητα. Ούτε ανάγονται σε μια ερμηνευτική συνιστώσα που τις επικαθορίζει μονομερώς (οικονο-

Ο Α' τόμος καταπάνεται με την ιστορία της εξουσίας μέχρι το 1760. Αρχικά εξετάζεται η Μεσοποταμία και άλλοι πολιτισμοί (Κίνα, Αίγυπτος, Κρήτη, Αμερική) και δίνεται μια ερμηνεία για την εμφάνιση των εξουσιαστικών κοινωνιών και του πολιτισμού, και δίνεται μια ερμηνεία για το πώς οι προϊστορικοί λαοί απέφυγαν την εξουσία. Διερευνάται η ανάπτυξη της ιδιοκτησίας και της μορφής κράτος. Μέσα από την αλληλοδιαπλοκή των τεσσάρων πηγών κοινωνικής εξουσίας και τη διαμόρφωση της συλλογικής εξουσίας, εξετάζονται οι αυτοκρατορίες κυριαρχίας της Ανατολής (Ακκάδ, Ασσυρία, Περσία), οι Φοινίκες, οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι. Ύστερα συζητείται ειδικότερα η χριστιανική και άλλες μορφές ιδεολογικής εξουσίας (Ισλάμ, Κομφουκιανισμός, Ινδουϊσμός) και η καθοριστική συμβολή τους στην οργάνωση της κοινωνικής ζωής. Τέλος εξετάζονται τα πρωτοεθνικά-στρατιωτικά κράτη και η ανάπτυξη της ευρωπαϊκής δυναμικής που οδήγησε στην ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων και στην απογείωση των ανθρώπινων δυνατοτήτων συλλογικής εξουσίας.

Ο Β' τόμος (1760-1914) αναλύει πέντε κυρίαρχα κράτη: Γαλλία, Πρωσία (Γερμανία), Βρετανία, Αυστρία και Ηνωμένες Πολιτείες. Έπειτα από μια μικρή εισαγωγή στα ερμηνευτικά εργαλεία την αντίληψης του συγγραφέα, ξεκινά μια ανάλυση πέντε κρίων θεωριών για το κράτος και καταλήγει στο ερμηνευτικό πλαίσιο που υιοθετεί ο συγγραφέας για το κράτος.

Στη συνέχεια αναλύονται η βιομηχανική επανάσταση στη Βρετανία, η Γαλλική και η Αμερικανική επανάσταση. Διερευνάται η ανάπτυξη των πολιτικών τάξεων και των εθνών, ως καθοριστικοί παράγοντες της κοινωνικής ζωής, που μέσα από τη συνύφανσή τους, οδήγησαν στον εγκλωβισμό των τάξεων στα όρια των εθνών, εθνικοποιώντας τους ταξικούς αγώνες.

Έπειτα από την εξέταση της ιστορικής συγκρότησης του Γερμανικού κράτους, αναλύεται η δομή της Αυτοκρατορίας των Αψβούργων (Αυστρία). Ακολουθούν τα βασικά χαρακτηριστικά του σύγχρονου έθνους-κράτους και πώς αυτά διαμορφώθηκαν: το μέγεθος του κράτους, το χαρακτήρα της στρατιωτικής εξουσίας (εσωτερικά-εξωτερικά), τη γραφειοκρατικοποίηση και την επέκταση του πολιτικού πεδίου και των αρμοδιοτήτων του κράτους.

Ύστερα αναλύονται οι ταξικοί αγώνες. Η άνοδος του προλεταριακού κινήματος στη Βρετανία και το ένοπλο κίνημα των Χαρτιστών. Η ανάπτυξη, ο πολιτικός εθνικισμός και η σχέση της μεσαίας τάξης (μικροαστοί, καριέριστές και επαγγελματίες) με την εργατική τάξη και το κράτος. Ακολουθούν οι ταξικοί αγώνες της περιόδου **1880-1914** στη Βρετανία, τις ΗΠΑ, τη Γερμανία, τη Γαλλία και τη Ρωσία. Η ανάπτυξη του κλαδικού/συντεχνιακού συνδικαλισμού, η διάχυση των σοσιαλιστικών ιδεών, η ενσωμάτωση/καταστολή των εργατικών κινήματων κ.ά. Τέλος αναλύονται συνοπτικά τα κοινωνικά χαρακτηριστικά και οι αγώνες της αγροτικής τάξης, η σχέση της με την εργατικής τάξη και το κράτος. Το τελευταίο κομμάτι επιχειρεί μια ανάλγνωση των αιτιών και των διαδικασιών που οδήγησαν στο Μεγάλο Πόλεμο (1914).

Ο **Michael Mann** προσπαθεί να διεσδώσει μέσα στο σώμα της κοινωνίας, να δει το σύνολο των κοινωνικών δυνάμεων που αναδύονται ή αποσυντίθενται, πώς αυτές είτε αλληλεπιδρούν συγκρουσιακά μεταξύ τους, πώς μοιολάζουν η μια την άλλη και τί αποτελέσματα παράγουν.

▲/ βλάνσες

Do It Yourself Μουσική
ενάντια στην
εμπορευματικότητα

Δ.I.Y. σημαίνει «Do It Yourself». Σαν κίνηση στη περίπτωση της μουσικής ξεκίνησε μέσα από την punk σκηνή της Αγγλίας στα τέλη της δεκαετίας του '70 σηματοδοτώντας όχι μόνο τη μουσική αλλά και την αυτοδιαχείριση και κυκλοφορία punk fanzines (έντυπα περιοδικά) τα οποία τις περισσότερες φορές ήταν ακόμη και χειρόγραφες φωτοτυπίες με κολάζ εικόνων. Στη περίπτωση της μουσικής η φιλοσοφία του D.I.Y. είναι να στέκεται απέναντι και μακριά από δισκογραφικές εταιρίες, πνευματική ιδιοκτησία (copyright – ©), είδωλα – σταρ, image, lifestyle, μαγαζιά – κλαμπ, Μ.Μ.Ε. και λογοκρισία. Το D.I.Y. δεν έχει ως σκοπό το χρηματικό όφελος ή την ανάδειξη ατόμων – καλλιτεχνών. Με αντίτυπα τα οποία μοιράζονται είτε χωρίς αντίτιμο, είτε με ελεύθερη συνεισφορά (για ενίσχυση αυτοοργανωμένων χώρων – εγχειρημάτων, πολιτικών κρατουμένων κ.λπ.), είτε με ελεύθερη διακίνηση μέσω των διαδικτύων. Μουσική που είναι αποτέλεσμα συλλογικής εργασίας και ανάγκης για έκφραση. Με ανησυχία για αυτά που βιώνουμε, κοινωνικές παρεμβάσεις, συνανλίες αλληλεγγύης και γενικά με άγριες διαθέσεις προς την καταπίεση αυτού του κόσμου. Συνήθως με πολιτικοποιημένο – κοινωνικό στίχο, ενάντια στην επανάπαυση, η οποία βολέει τους «από πάνω» και τη διαίωνιση των εξουσιαστικών θεσμών, που τόσο καλά δουλεύουν γι' αυτούς. Τα αποτελέσματα της εγκεφαλικής και σωματικής ενασχόλησης του ανθρώπου, τα οποία δημιουργούν μουσική ή οποιαδήποτε άλλη μορφή έκφρασης, δεν είναι για να τιμολογούνται και να πουλιούνται.

Η αυτοοργάνωση και η αντιεμπορευματική κουλτούρα στη μουσική είναι κομμάτι του αγώνα του ανθρώπου, ενάντια σε κάθε μορφής καταπίεση, για την κοινωνική απελευθέρωση. Το D.I.Y. δεν έχει να κάνει μόνο με τη μουσική, αλλά με κάθε μορφή τέχνης φτάνοντας ακόμη σαν κουλτούρα και φιλοσοφία στο επίπεδο που να κατασκευάζεις μόνος σου τα πάντα, από μηχανές μέχρι ακόμη και σπιτία. **Όποies μπάντες της αντιεμπορευματικής D.I.Y σκηνής επιθυμούν να παρουσιάζουμε και να διανέμουμε τα άλμπουμ τους είτε μέσω link ή και φυσικά από το distro ης κατάληψης Ευαγγελισμού, επικοινωνήστε μαζί μας στο e-mail info@apatris.info*

Dala Sun «Sala Dun» (2011)

Οι Dala Sun (Ντάλα Ηλίοs) κυκλοφόρησαν τον πρώτο τους δίσκο «Sala Dun» τον Φεβράρη του 2011. Η μπάντα μας έρχεται από την Πάτρα και παίζει ένα μεστό ψυχεδελικό Stoner με Doom περάσματα και μια ελαφριά υποψία progressive. Καλή παραγωγή και έξυπνη χρήση φωνητικών samples. Διεκδικούν δε την «πρωτιά» σαν η μοναδική Stoner μπάντα που κινείται στην αντιεμπορευματική D.I.Y. σκηνή. Ελπίζουμε να ακολουθήσουν και άλλες. Κατεβάστε τον δίσκο τουoς δωρεάν από το λινκ:

http://www.mediafire.com/?2icq3m8814svada#1

Η επικοινωνήστε μαζί τους στο e-mail dalasun@gmail.com ώστε να σας στείλουν μια κόπια του cd τους στο κόστος των 3 ευρώ.

TUG «άλλη μια μέρα τοξική» (2010)

Ο Tug είναι one man band, δηλαδή τα ηχογραφεί όλα μόνος του και γράφει τα κομμάτια του. Ζει και κινείται στην Πάτρα (μια πόλη με πλούσια παράδοση στην αντιεμπορευματική D.I.Y. σκηνή), επίσης ασχολείται με συγγραφή ιστοριών και μίνι τρελόν διηγημάτων, καθώς και με έκδοση fanzines.

Η μουσική πορεία του **Tug** αρχίζει το 1997 όπου ξεκίνησε να παίζει και να γράφει μουσική. Κινούμενος στην **ελληνόφωνη punk / rock** σκηνή, συμμετείχε στα συγκροτήματα **«Πάρκινσονς»** και **«Reality Bites»** παίζοντας κιθάρα και τραγουδώντας. Σαν γνήσιος **D.I.Y.** καλλιτέχνης, από το 1997 μέχρι το 2010 μετρά συνολικά 12 κυκλοφορίες σε demo μορφή οι οποίες διατέθηκαν ελεύθερα στο διαδίκτυο, ενώ το 2010 κυκλοφόρησε τον πρώτο του ολοκληρωμένο δίσκο με τίτλο **«Άλλη μια μέρα τοξική» που σας παρουσιάζουμε**. Το άλμπουμ, κινείται στα μονοπάτια του punk και post punk «φλερτάροντας» και με το new wave σε κάποια κομμάτια. Μελαγχολικά φωνητικά, σωστά δομημένες μελωδίες, μουσική πότε χαλαρή και πότε με έντονες εξάρσεις και ξεσπάσματα. Ο στίχος τον είναι άλλοτε κοινωνικός και πολιτικός, ενώ άλλοτε ονειρικός και ερωτικός. Μπορείτε να κατεβάσετε δωρεάν το άλμπουμ από το λινκ: **http://tuggr.bandcamp.com/** Ενώ αν θέτε να το παραγγείλετε κατευθείαν από τη «πηγή» στέλνοντας ένα e-mail στον Tug στη τιμή των 4 ευρώ: **tugito@gmail.com**

Μαύρο Α «Κοιτώντας μέσα από τα μάτια του χάους» (2011)

Οι «Μαύρο Α», είναι μια νέα σχετικά D.I.Y. hip-hop μπάντα με εντελώς hardcore-punk ύφος στα φωνητικά. Πριν λίγους μήνες κυκλοφόρησαν τον πρώτο τους δίσκο «Κοιτώντας μέσα από τα μάτια του χάους». Ακατέργαστο hip-hop έξω από το ράπ που έχετε συνηθίσει. Μπορείτε να κατεβάσετε τον δίσκο από το λινκ: **http://www.4shared.com/get/jZc76aud/_/__2011_-----.html** Η να τον παραγγείλετε κατευθείαν από τους «Μαύρο Α» χωρίς αντίτιμο στο e-mail: **mauroalfa@hotmail.gr**. Κόπιες του δίσκου μπορείτε να βρείτε και στο distro του καφενείου της κατάληψης Ευαγγελισμού.

▲/ **Igitur**

Ουγγαρία
Ο φασισμός επανακάμπει δριμύτερος στην «κομμουνιστική» Ουγγαρία. Στις 27/8 ο πρωθυπουργός της Ουγγαρίας Β. Ορμπάν (πρόκειται για δεξιό

πολιτικό που συνεργάζεται κυβερνητικά με ακροδεξιά και φασιστικά κόμματα) σε συνέντευξή του, ανακοίνωσε μια ταχύτερη μείωση του κρατικού χρέους της χώρας του, με νέες περικοπές των δημόσιων δαπανών. Προηγουμένως, σε ομιλία σε σύνοδο των Ούγγρων διπλωματών, ο Β. Ορμπάν είχε θέσει το δίλημμα ή ο δρόμος των αλλαγών ή ο «ελληνικός δρόμος»! Η κυβέρνηση της χώρας στοχεύει να δημιουργήσει σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης ...ανέργων! Θα προωθεί τους αγώνες σε έργα σε ολόκληρη τη χώρα, ανεξάρτητα απ' το πού διαμένουν αυτοί και οι οικογένειές τους - αναφορά γίνεται για βιορίες χειρωνακτικής εργασίας - όπου θα διαμένουν σε τροχόσπια και θα παρακολουθούνται από συνταξιούχους αστυνομικούς! Ήδη, έχει γνωστοποιηθεί ότι θα περικοπεί η περίοδος επιδότησης της ανεργίας από τις 270 μέρες που ήταν έως σήμερα στις 90! Ο υπουργός Εσωτερικών της χώρας δήλωσε: «Εμείς δεν μιλάμε για παρακολούθηση, αλλά και για καθοδήγηση, διαχείριση και οργάνωση. Για να τοποθετήσει κανείς 300.000 ανθρώπους στο πρόγραμμα εργασιών, είναι μια περίπλοκη ιστορία που απαιτεί ακριβώς τις ικανότητες που έχει η αστυνομία!»

Το πρόγραμμα έχει σκοπό να συμπεριλάβει 300.000 ανέργους πριν από το 2013 και ο πρωθυπουργός δήλωσε ότι τελικά θα μπορούσε να αφορά μέχρι και 800.000 άτομα. Κάπως έτσι η κυβέρνηση της Ουγγαρίας θα τηρήσει τις δεσμεύσεις της για δημιουργία νέων θέσεων εργασίας ήδη απ' τον επόμενο χρόνο. Οι αποδοχές; Αναφέρονται ποσά της τάξης των 82, 104 ή 178

ευρώ το μήνα, σε μια χώρα που ο κατώτατος μισθός ανέρχεται στα 285 ευρώ περίπου. Μάλιστα, διαβάζουμε σε Ουγγρικές και ελληνικές ιστοσελίδες, ότι «το πλάνο ήταν αρχικά με την επωνυμία "Εθνικό Σχέδιο Εργασίας", αλλά μετονομάστηκε μετά από επισημάνση ότι είχε το ίδιο όνομα με ένα πρόγραμμα που διεξαγόταν από το φασιστικό καθεστώς της δεκαετίας του 1930 στην Ουγγαρία».Αν στα παραπάνω προσθέσουμε και άλλες πληροφρορίες που αναρτήθηκαν στις ιστοσελίδες αυτές, όπως ότι η κυβέρνηση εξετάζει τη μείωση του ορίου ηλικίας για υποχρεωτική εκπαίδευση από τα 18 στα 15 ή 16 χρόνια, την αύξηση του χρόνου δοκιμαστικής εργασίας, την αφαίρεση των δικαιώματος των συνδικάτων να διαπραγματεύονται και να αναλαμβάνουν συλλογική δράση για θέματα που σχετίζονται με την οργάνωση της εργασίας και το εργασιακό περιβάλλον, την επέκταση του χρόνου εργασίας στις 45, από 40, ώρες εβδομαδιαία, εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς ότι ο Μεσαίωνας είναι ήδη εδώ. Θυμίζουμε ότι ίδια πρόταση εργατικών στρατοπέδων συγκέντρωσης με αυτή της Ουγγρικής κυβέρνησης, για να "λυθεί" το θέμα της ανεργίας στην Ελλάδα, είχε κάνει πριν περίπου τρεις μήνες και ο φασίστας πρόεδρος του τηλεκόμματος του ΛΑΟΣ Γ. Καρατζάφερης.

Γερμανία
Πιστεύουμε πια ότι ο φασισμός της δημοκρατίας έχει ξεφύγει κατά πολύ χειρότερα, ακόμη και από την "Ουργενλική κοινωνία". Στις επόμενες μορφές

τρομοκρατίας, οι γερμανοί ειδικοί των σωστών τρόπων προσέθεσαν ακόμη μια: τα φιλιά μεταξύ συναδέλφων στο γραφείο! Η γερμανική "Εταιρεία Συμπεριφοράς" (!) επισημαίνει ότι η ανταλλαγή ασπασμών ανήκει τα τελευταία χρόνια στους χώρους εργασίας, όπου γυναίκες φιλούν γυναίκες και άνδρες φιλούν γυναίκες